Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Maig 2008 • número 97 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat
www.cgtcatalunya.cat

Dos dies, dos dies!!!

Il·lustració: **Dídac Salau**

Editorial

QUE ELS SEUS MITJANS NO MALMETIN EL RELAT DEL QUE HA PASSAT

Guanyar la vaga del bus per guanyar la història

Com que estem enmig del moment en què passen els fets ens manca perspectiva històrica, però tot i això tenim ben clar que la victòria de les companyes i els companys d'autobusos de Barcelona és i serà un fet que amb els anys s'historiarà.

Per contribuir a això hem fet aquest número del "Catalunya", que és un número de celebració alhora que d'homenatge a una lluita sindical que, tot i que a CGT totes i tots siguem iguals i per tant les nostres lluites són igual de vàlides i dignes, ha estat situada enmig de la visió de la majoria social del país i les treballadores i els treballadors que hi han participat l'han guanyat amb una dignitat i unes formes que només poden rebre lloances. No tot ha funcionat com hagués calgut i també cal millorar en els errors, però el balanç final resulta prou contundent per tenir en compte que aquesta vaga pot representar un veritable punt d'inflexió.

Així, la vaga pels dos dies s'historiarà en el futur segons el que siguem capaços de fer a partir d'ara. Si aprenem dels encerts que ha suposat, se'n farà un relat que la situarà com a inici d'un procés que va portar la classe obrera catalana, les classes populars, a obrir espais de confrontació amb el poder capitalista amb una base de lluita anarcosindicalista, en què moviment sindical i social eren el mateix, en què les fronteres estúpides de les ideologies eren superades per les pràctiques assembleàries inclusives i no venudes. Si no aprenem res del que ha passat i no entenem que només els canvis ens podran apropar a parlar de tu a tu als qui manen i vèncer-los després, continuarem pensant que tot ho hem fet sempre bé i el relat històric situarà la vaga com una darrera possibilitat no reeixida del que podria haver estat un moviment de moviments sense centre director, sense jerarquies, llibertari i anticapitalista (tot i que potser sense aquestes paraules tan sobades), un moviment, però, que no va arrencar.

De nosaltres en depèn el relat que en surti. De nosaltres i de la nostra capacitat de veure el món, analitzar-lo, localitzar els problemes i resoldre'ls des de la base, de forma que no esdevinguin mai més problemes. D'això en dèiem revolució i això és del que s'acusava els conductors i conductores en plena vaga per desprestigiar-los, no de voler els dos dies sinó de voler la revolució. I és que molltes vegades els amos tenen més capacitat d'anàlisi que no pas nosaltres.

Còmic - Ácido Crítico

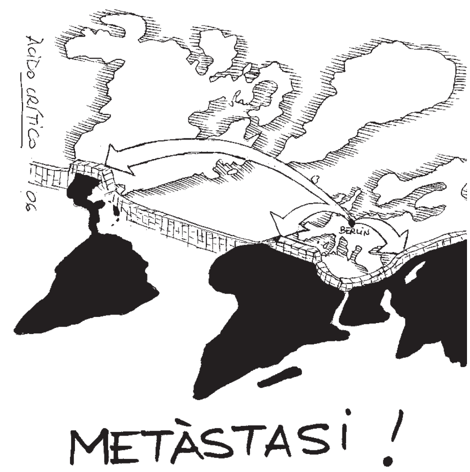

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** **Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Joan Anton T., Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Pep Juárez, Bloc Raret, Xavier Arnau, Pau Ribera, Tanquem les Nuclears, Dones Llibertàries, Plataforma de Defensa de l'Ebre, David Fernández, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Albert Garcia, Gabi, Edu Bayer, Joan Ramon Ferrandis i Dídac Salau. **Il·lustracions:** (portada) Dídac Salau, Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el divendres 25 d'abril del 2008.

"En filosofia, érem escèptics; en literatura, modernistes; en art, futuristes; en catalanisme, ultraradicals; i en sociologia, àcrates"

Miquel Ventura, parlant sobre el Grup Modernista de Reus (1915)

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

L'acumulació de forces de la banda dels conductors i conductores deixa clar que és possible la confluència dels moviments

Res no pot aturar l'assemblea quan aquesta és real i totes i tots decidim lliurement

DOS DIES, DOS DIES!!!

Victòria final en la llarga lluita als Autobusos de Barcelona

Text: **Col·lectiu Catalunya;**
fotos: **Edu Bayer, Joan Ramon Ferrandis i Albert Garcia**

L'acord aconseguit entre el Comitè de Descansos i l'empresa TMB i ratificat en una assemblea de treballadors el 15 d'abril realitzada a les Cotxeres de Sants, amb una assistència de 1.500 conductors i conductores, marca el final d'una etapa en la llarga lluita portada a terme pels conductors d'autobusos de TMB, un conflicte que ha despertat multitud d'adhesions, ha aconseguit un ampli suport dels moviments socials i segurament marcarà un abans i un després en les lluites sindicals, a més de posar en entredit i mostrar d'una forma clara el paper desmobilitzador i manipulador que juguen les burocràcies sindicals.

Amb aquest acord, signat per TMB i els sindicats UGT, CCOO, CGT i ACTUB, se suspenia la convocatòria de vaga general indefinida que havia convocat el Comitè de Descansos, amb el suport dels sindicats CGT i ACTUB, a partir del 16 d'abril, que era el pas següent en la lluita després de les aturades realitzades els dijous 13, 20 i 27 de març, aturades que havien tingut de nou un seguiment massiu. En l'assemblea realitzada el dia 27 es va decidir continuar negociant fins al 14 d'abril i si no s'aconseguia un acord satisfactori, passar a la vaga indefinida a partir del 16 d'abril.

Dins la campanya de solidaritat, el 8 d'abril el Sindicat de Transports de CGT Barcelona va convocar a la plaça de Sant Jaume una concentració de delegats i delegades en solidaritat amb la lluita de TMB, en què es van concentrar uns 250 militants de CGT davant l'Ajuntament de Barcelona, i alguns d'ells van realitzar una encadenada al temps que es lliurava una carta dirigida a l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu.

Tot i l'acord aconseguit el dia 15 i la suspensió de la convocatòria de vaga indefinida, el Comitè de Descansos va mantenir la convocatòria de manifestació que havien fet pel 16 d'abril, reconvertint-la en una manifestació festiva dels conductors i conductores d'autobusos de TMB per agrair la solidaritat rebuda i celebrar el seu triomf. La manifestació va sortir de plaça Universitat, on van tenir lloc diverses intervencions i es van agrair públicament totes les mostres de suport rebudes, i en ella van participar-hi unes 500 persones, amb una representació àmplia dels col·lectius i organitzacions que van estar donant suport a la lluita dels conductors d'autobusos de TMB.

Per acabar, el Comitè de Descansos va convocar per a la jornada del 1r de Maig cridant a participar en la manifestació per un 1r de Maig Alternatiu i Anticapitalista convocada per la tarda a Barcelona, i organitzant una festa a les Cotxeras de Sants de celebració i agraïment dels conductors i les conductores de TMB a tota la bona gent de Barcelona.

Per més informació sobre el conflicte podeu anar als webs:
comitedescansos.blogspot.com
www.cgtbus.com
www.cgtcatalunya.cat

El periòdic 'Dos dies', la plataforma d'usuàries i altres

Col·lectiu Catalunya

Durant el conflicte també s'ha portat a terme una iniciativa interessant: l'edició del periòdic gratuït "Dos dies!", una iniciativa conjunta de les publicacions "Directa", "L'Accent", "Catalunya" i "Solidaridad Obrera". D'aquest periòdic s'han editat tres números, dels que s'han imprès milers d'exemplars (uns 60.000 per número) i s'han distribuïït àmpliament per Barcelona i altres localitats.

Podeu accedir als periòdics en pdf a:
http://www.cgtbus.com/docs/actualitat/Suplement_vaga_autobuseros.pdf
http://www.cgtbus.com/docs/actualitat/Dos_dies_numero_2.pdf
www.cgtbus.com/docs/actualitat/Dos_dies!_numero_3.pdf

Plataforma d'Usuàries pels Dos Dies i altres

Un altre element nou del procés de lluita que ha exemplificat l'ampli suport social aconseguit va ser la creació de la Plataforma d'Usuàries pels Dos Dies, formada per desenes de col·lectius, associacions i organitzacions i nombroses persones a títol individual, una plataforma creada el mes de març per donar suport i mostrar la solidaritat dels usuaris amb els conductors d'autobusos de Barcelona.

La col·laboració en la lluita va consistir en realitzar un manifest, editar materials de suport per aconseguir diners per a la caixa de resistència i organitzar activitats. En podeu seguir ls actuacions a l'entrevista de la contraportada d'aquest "Catalunya" i al seu web:
http://usuarispels2dies.blogspot.com/

També es va demanar, durant la vaga, que els usuaris no paguessin durant els dies de vaga. En aquest sentit, es van repartit milers de falses 'targetes' de transport, una rèplica de les targetes T-10, batejades com a targetes T-Dos Dies, que s'assemblaven en mida i colors verd i gris a les reals i en què s'instava a no pagar el bitllet mentre durés el conflicte laboral. Les sigles TMB apareixien en la targeta amb el significat de "Tots i totes mobilitzem Barcelona", i també s'hi demanava una ajuda econòmica per l'import d'un bitllet a un compte corrent que servia com a caixa de resistència per als vaguistes.

La finalitat de les targetes era viatjar gratis per solidaritzar-se amb els vaguistes i van ser àmplement utilitzades.

Autobusos de TMB: 18 jornades de vaga per aconseguir un bon acord

Comitè de Descansos Transports de Barcelona

El passat 15 d'abril, la lluita dels conductors/es d'autobusos de TMB entrava en una nova fase. L'Assemblea de conductors i conductores del passat 15 d'abril va decidir per àmplia majoria acceptar el preacord amb la Direcció de TMB que havien aconseguit els representants dels treballadors i les treballares després de moltes hores de negociació amb l'empresa.

Aquest acord significa:

25 MINUTS DE DESCANS DIARIS

Fins a l'engegada del nou sistema de descansos, que s'ha de pactar en el pròxim conveni, els serveis actuals es queden igual. I a partir del dimarts 6 de maig tots els conductors/es anirem acumulant 25 minuts de descans/reducció de jornada per cada dia que anem a treballar.

Aquests 25 minuts són la garantia que, si es retarda l'engegada del nou sistema de descansos, anirem augmentant la nostra borsa d'hores.

La forma de gaudir els descansos que acumulem (dies o compensació econòmica) s'acordarà per la Comissió negociadora del pròxim conveni (cada 16 dies de treball es genera un dia de descans extra).

DOS DIAS DE DESCANS SETMANALS

En l'acord també es pacta que en el pròxim conveni s'ha d'aplicar un nou sistema que porti el doble descans setmanal, sistema que ha de portar 96 descansos setmanals (48 setmanes laborals per dos descansos setmanals) dels quals com a mínim 61 descansos han d'ésser en dissabte o diumenge.

L'aplicació d'aquest acord significarà en la seva engegada una reducció de dies de treball que passaran dels actuals 251 dies a 225: una reducció d'unes 104 hores. Si parlem de la jornada diària cal dir que amb l'acord la jornada mínima actual i amb el mateix salari passaria de 7.04 a 7.24 hores. Segons TMB, aquesta reducció de jornada costarà uns 5 milions d'euros al que caldrà afegir una contractació mínima de 175 nous conductors/es

Calendari: el fet que l'acord garanteixi el doble descans setmanal dels quals, com a mínim, 61 dies seran en dissabte o diumenge, tal com tenim actualment, vol dir que en la negociació del conveni és possible augmentar-los pel que és segur que caldrà seguir defensant calendaris que augmentin els descansos en cap de setmana, com el que ja hem exposat des del Comitè de descansos i que aquí recordem.

TEMES QUE HAN QUEDAT PENDENTS

A més de pactar un nou calendari caldrà acordar en el nou conveni de quina manera s'han de gaudir els 30 minuts de descans que indica el Reial decret 902, que han de realitzar els conductors/es que treballin més de 6 hores seguides i també caldrà definir els temps de presència i com els afecta l'acord als conductors/es a temps parcial.

EN RELACIÓ AL TEMA EXPEDIENTS

Sobre aquest tema s'ha arribat a un acord amb l'empresa de no tramitar cap nou expedient i retirar els 30 que estaven pendents de resolució o comunicació. Sobre els 24 que ja s'estaven complint han quedat tots sense efecte a partir del dia 16 d'abril, ja no estaran en l'expedient laboral de cada expedientat, i respecte als dies ja realitzats es mantindrà la via judicial oberta pels afectats.

ALGUNES CONCLUSIONS…

Aconseguir els dos dies de descans sense augmentar la jornada diària mínima de 7.04, tal com ho plantejavem, significa reduir la jornada anual en unes 184 hores. Com diem l'acord solament redueïx unes 104 hores, pel que encara ens han faltat unes 80 hores per les que caldrà seguir lluitant en la negociació del conveni que ara s'obre.

Està clar, doncs, que només hem aconseguit una part del que demanàvem, una part que alguns companys i companyes pensaven que seria molt difícil arribar-hi i uns altres pensaven que no era suficient i que finalment l'Assemblea va acceptar majoritàriament. I hem de dir molt alt i molt clar, per als que sembla que segueixen sense saber que és respectar una Assemblea, que des d'un principi s'ha fet el que votava a mà alçada la majoria dels conductors i conductores.

Per altra banda, no hi ha cap dubte que la lluita pels dos dies de descans ha estat una lluita exemplar i al marge del que s'ha plasmat en l'acord la nostra mobilització ha generat moltes il·lusions dintre i fora de TMB. Hem demostrat que es poden aconseguir millores laborals sense necessitat que intervinguin els "vividors" sindicals i hem demostrat que quan la plantilla està unida i pren els seus acords en Assemblees reapareixen entre nosaltres, malgrat les diferències d'opinions que puguem tenir, la solidaritat de classe i la lluita col·lectiva.

Amb la nostra lluita i amb la nostra manera d'organitzar-nos i de presa de decisions es pot dir que li hem donat un cop molt fort a les corruptes cúpules sindicals que tant de mal ens han anat fent conveni després de conveni. Ara sortiran dient que: "si tanta vaga per a això", que "si l'acord és gràcies a nosaltres", que "si és un acord de la vergonya". Amb tot això només fan que insultar la voluntat de la majoria de conductors/es expressada en l'Assemblea. Ara toca estar alerta perquè els de sempre no es puguin recuperar o apareguin nous oportunistes.

Cal estar alerta perquè ningú ens pugui tornar a vendre en aquest conveni que ara s'ha de començar a negociar. Entre tots i totes les que hem estat posant temps i diners per a millorar els nostres descansos en aquests mesos de lluita podrem mantenir la força i seguir endavant amb les nostres condicions de treball.

El Comitè de descansos es dissol l'1 de maig i crea el Comitè de conveni

El Comitè de descansos, en reunió realitzada el 22 d'abril en el menjador de la cotxera de Triangle, vam decidir diversos aspectes que passem a informar:

1.- Ja que a partir del 6 de maig s'obre la negociació del Conveni, que afecta tota la plantilla de treballadors i treballadores de TMB, es decideix dissoldre el 1r de Maig el Comitè de descansos (que era específicament de conductors/es) i crear a partir d'aquesta data el Comitè de conveni (que serà obert a tots els col·lectius de la casa).

2.- Es convoca una primera reunió del Comitè de conveni pel dilluns 5 de maig a les 17h en el menjador de la cotxera de Horta. (...)

3.- El Comitè de conveni, igual que el Comitè de descansos, està obert a tots els treballadors i treballadores, siguin delegats sindicals o no. El que allí es decideixi s'ha d'assumir, respectar i, evidentment, acatar i defensar.

4.- La caixa de resistència que es va crear per a les despeses de judicis i sancions es mantindrà. Si es guanyen els judicis, els companys que han rebut diners de la caixa de resistència, retornaran aquests diners i passarà a formar part d'un fons per a pròximes mogudes futures.

5.- Dilluns 28 d'abril a les 10h i a les 17h, els companys del Comitè de descansos estaran en el menjador del Triangle para respondre de qualsevol dubte que hagi sobre l'acord votat per la majoria de conductors/es en l'Assemblea de Cotxeras de Sants.

6.- Dimarts 13 de maig se celebrarà el judici contra els tres joves solidaris amb la lluita dels conductors/as. Hem de fer un esforç per a estar allí presents i donar-los una bona mostra de suport.

7.- Es publica un n´mero 3 del periòdic gratuït "Dos dies" per a informar de l'acord i agrair a la bona gent de Barcelona el suport mostrat durant aquests mesos. També se celebrarà una festa d'agraïment el 1r de Maig a partir de les 20h en Cotxeras de Sants.

Pots descarregar-te el número 3 del periòdic Dos Dies! a: www.cgtbus.com/docs/actualitat/Dos_dies!_numero_3.pdf

Edició dels tres vídeos i cançó d'Adversaris

La lluita també ha portat a crear materials complementaris, com aquest DVD creat per Suport Total, a la venta per 5 euros (2 per a la caixa de resistència), que es pot trobar a: Espai Obert, Ciutat invisible, CGT, La Torna, Terra d'escudella, Can Vies, Teteria Malea i la Barraqueta.

Daltra banda, el grup de rap de Sabadell i Sants At Versaris presenta nou disc amb un tema dedicat a la lluita pels 2 dies. Es pot escoltar a: http://www.myspace.com/atversaris

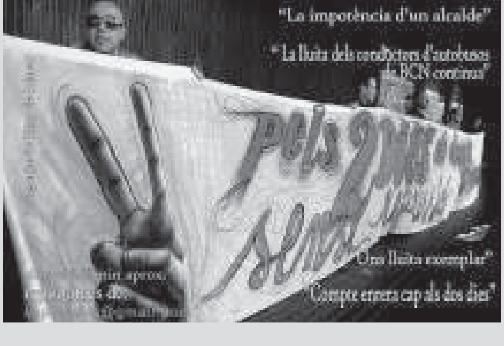

Gener costerut: el Noi del Sucre contra el comte de Romanones

David Fernández

Via euribor, gener va començar amb l'anunci que tot es disparava i tot pujava, menys els salaris. El gas, la llum, el bitllet de bus, la llet (i la mala llet, sobretot) i les escalfors electorals que ja s'albiren immediates. En fi, el cistell bàsic viatjant pels núvols, davant una resignació generalitzada i els nous equilibrismes i funambulismes per quadrar el mes que ja s'han instal·lat a tota llar.

Però gener també ha estat mes de vaga als autobusos. Mentre durava, un ha anat a peu o improvisant. Segurament perquè no tenia pas cap altra alternativa, però sobretot per la més fonamental de les solidaritats.

Que la ciutat que va doblegar Romanones per conquerir la jornada laboral de vuit hores a la vaga de la Canadenca del 1919 fos avui incapaç –un segle després– de garantir dos dies de descans setmanals als conductors dels nostres autobusos sorprèn. Decep. Astora. Sort tenim que governa l'esquerra, podrien dir els cínics. I amb raó.

No deien que érem la ciutat del diàleg? La Barcelona per la pau que quan vol treu la llengua a Bush i Aznar amb milers de persones recuperant el carrer? No diu la propaganda institucional que Barcelona batega? Potser batega, sí, però a cop dels infarts i els ensurts que ens donen: de la gran apagada, el menyspreu als treballadors, els esvorancs del TGV o els preus dels lloguers, que també tornen a pujar enguany.

En aquesta ciutat-botiga, aparador que aparenta allò que no és, alguns tergiversen la participació en monòleg, venen fum a preu d'or i satanitzen el dret a la protesta. En una nova disciplina urbana que ens convida exclusivament a obeir, pagar i callar contra la història de la ciutat de Layret, el Noi del Sucre o la vaga de Harry Walker. Els poders demostrant de nou l'aclaparadora autoritat amb els febles. A mi m'havien dit, en els dies primerencs de l'escola pública recuperada a la dictadura, que l'autoritat es demostrava davant els forts. A la llum pública queda, però, que els gestors de la ciutat tenen ben poca autoritat (per quadrar una especulació embogida, posem per cas) i cada cop un xic més d'autoritarisme amb els que l'habitem i la fem possible cada dia.

Un –que encara confia cegament en el sentit comú i comunitari del transport públic com transport social, com utilitari ambiental i com a eina vital de ciutat– no pot deixar de maldar per l'autoritat del transport que tenim –amb sous estratosfèrics i contractes blindats, per cert– i no mereixem. No només per ser incapaç de parlar amb els seus treballadors, també perquè des del 2004, si escolto 'TMB' se'm convoca automàticament el nom de Pablo Díaz Cuesta. El conductor d'autobusos que es va suïcidar en els dies de la xerrameca del Fòrum de les Cultures i la 'ciutat dialogant'. Es va suïcidar després d'un acomiadament per un arqueig de bitllets on no quadraven 1,10 euros. El preu que van posar al seu lloc de treball. Ciutat dels prodigis quan vol, ja ho veuen.

I més encara. Perquè aquest mateix gener, és Transports Metropolitans de Barcelona qui es persona als jutjats per intentar el desallotjament del Centre Social Can Vies de Sants, espai okupat i prova quotidiana fa 10 anys que una altra ciutat, unes altres relacions socials i una cultura popular reeixida també són possibles.

Contra el mirall de les mentides, Barcelona és també els seus treballadors matiners. Barcelona és també Pablo Diaz. Barcelona és també Can Vies. La ciutat que no calla. La remor real de l'altra Barcelona. Inquieta, rebel i capaç de tombar els Romanones d'avui que calgui quan s'escaigui. Tal vegada per poder evitar la pujada de preus desbocada i la fallida-davallada dels valors –ètics i socials- on ens aboca una economia de casino, uns gestors que sembla que juguin a la borsa amb les nostres vides i la ruleta russa de quin serà el proper ensurt. Per poder seguir bategant, malgrat tot.

Dos dies, dos dies!

Pau Juvillà

Vaig veure el Saturnino Mercader i el Josep Garganté per darrer cop al judici de Can Vies, el Saturnino defensant el centre social a la sala de l'audiència i el Garganté a baix, a l'Arc del Triomf, participant de la diada festiva i reivindicativa que s'havia organitzat.

Ells dos son unes de les cares visibles de la lluita pels dos dies que les conductores i conductors d'autobusos estan duent a terme, malgrat repeteixen per activa i per passiva que és una lluita de totes i tots sense protagonismes i malgrat els dos sindicats que duen el pes de la mobilització, dels quals ells en formen part, renuncien a capitalitzar-la en una veritable exemple d'unitat sindical i de submissió a l'assemblea.

Els he anat seguint, he votat al Saturnino com a català de l'any, he vist el Garganté reivindicant els dos dies a la festa de lliurament dels premis de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) i bàsicament els he vist a ambdós conjuntament amb els seus companys i companyes de feina a les assemblees, a les mobilitzacions o informant els conductors a la sortida de les cotxeres.

Ja ho comentaven al jutjat, un cop la mobilització iniciada i l'èxit inicial obtingut comença l'estratègia del pal, de la criminalització de la vaga, de les sancions i suspensions de sou i feina; i de la pastanaga, de la negociació amb les cúpules sindicals de CCOO i UGT, altre cop, d'esquena als treballadors.

Semblava que TMB ho tindria fàcil però s'han trobat amb dues coses amb què no hi comptaven, d'una banda l'assemblea, la lliure decisió de les treballadores i treballadors de seguir endavant de manera col·lectiva, i de l'altra el suport unànime dels moviments socials, de la gent de Can Vies i d'exemples d'unitat com el periòdic "Dos dies", que ja va pel seu tercer número, realitzat entre "L'Accent", la "Directa", el "Catalunya" i "Solidaridad Obrera".

I és que contràriament al que a primer cop de vista podria semblar, la reivindicació dels dos dies va mes enllà d'una simple reivindicació per una millora puntual en unes condicions laborals, ha estat una vaga, per primer cop des de fa molt temps, ofensiva ja que no respon a un expedient de regulació, a un tancament o bé a una deslocalització. Una reivindicació duta a terme per una gran majoria de les treballadores i treballadors del bus i per això mateix i res més que per això, perquè coneixen l'abast del que s'hi juga, TMB ha comptat amb el suport incondicional de mitjans de comunicació i de l'oligarquia econòmica catalana.

Avui com ahir, ara és demà!!!

Jordi Martí Font

Cada cop que poden, les conductores i conductors del bus de Barcelona ho diuen clar i contundent: "Aquesta no és una vaga defensiva, aquesta és una vaga ofensiva".

I en un primer moment, això sobta, acostumats com estem a rebre cops de xurriaca, acotar el cap i només tornar-nos-hi quan els cops –o la pèrdua de drets- ens provoca massa dolor.

I en un segon moment, ens mirem en perspectiva el segle XX i el començament del XXI i ens preguntem, un cop més, de què ens ha servit tant de "progrés", tanta "revolució tecnològica", invents diversos i tanta "revolució informàtica" si els treballadors i les treballadores del bus de Barcelona no poden descansar dos dies a la setmana. De què serveix tant de càrrec i tanta mandanga si els únics imprescindibles, les i els conductors, reben les sobres dels sous dels qui cobren per manar i no treballar.

I en un tercer moment, ens ve al cap que aquesta vaga diuen que és ofensiva i no només vol aturar alguna barrabassada dels que manen sinó, sobretot, millorar la vida de la majoria. És aquesta una vaga que demana guanyar temps i, per tant, repartir la feina entre més gent i treballar, cadascun d'ells i elles, menys, sense reducció de sou, és clar. Per la seguretat de les persones que transporten, per tal que la seva vida no esdevingui un seient de conductor en trànsit per "la millor botiga del món", per tal que elles, ells i nosaltres aprenguem no només a dir "no" sinó, sobretot, a dir què volem i a aconseguir-ho....

I sobretot perquè la vida es guanya a cada minut i cada dia, quan un sol dels rebels, o milers, ens atrevim a desactivar els plans del poder, els plans dels qui manen i que només creuen en l'egoisme, en l'egoisme i en la misèria dels seus objectius.

La lluita continuarà i serà dura, no hi ha dubte, però tampoc podem dubtar davant del que ja s'ha aconseguit: el respecte de tota la societat, de tota la classe i, sobretot, de totes i tots els rebels, que sabem que guanyar la vaga del bus tindrà tantes conseqüències com podia tenir guanyar, el 1919, una petita vaga de vuit treballadors acomiadats per Riegos y Fuerzas del Ebro per no perdre alguns dels drets que tenien. Aleshores, la solidaritat va infectar tots els sectors socials i la vaga va esdevenir general. L'anomenaren vaga de "la Canadenca" i surt només de passada als manuals d'història tot i que un dels seus guanys ha beneficiat les treballadores i treballadors en els darrers 89 anys: la jornada de vuit hores.

Ahir els obrers de l'empresa que, amb el temps, seria Fecsa; avui les obreres i obrers de TMB. I demà qualsevol altre o altra que s'atreveixi a dissentir i a demanar no les molles sinó el pa sencer.

Concentració a Abrera en solidaritat amb els treballadors de Vaspack en lluita

CGT Baix Llobregat

La Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT va convocar, el 21 d'abril, una concentració davant l'empresa Vaspack d'Abrera, en solidaritat amb els companys i les companyes de la Secció Sindical de la CGT a l'empresa, que es trobaven immersos en plena campanya d'eleccions sindicals, i estan patint la repressió de l'empresa i amenaces per part de l'actual Comitè d'Empresa (de CCOO), arribant fins i tot a acomiadar aquells treballadors que mostren el seu suport a la Secció Sindical de la CGT i que alcen la veu per reclamar els seus drets.

Amb la concentració es volia demostrar a la plantilla, a l'empresa i als sindicats institucionals, que els nostres companys no estan sols, que tenen el suport de tota la CGT, que si ens toquen a un o a una ens toquen a tots i a totes.

La CGT vol acabar amb la persecució i assetjament que pateix el sindicat a Vaspack, pel simple fet d'exercir i reclamar els nostres drets, per això cal que els mostrem la nostra solidaritat, cal fer a l'empresa i els sindicats col·laboracionistes, que amb la CGT i amb els drets dels treballadors no s'hi juga.

Solidaritat amb Alexis i Sergio

Representants de CGT a la seva empresa i acomiadats, per la seva activitat sindical, des del mes de juliol, fan una crida al conjunt de la CGT per a continuar donant-los suport econòmic i sindical.

El compte de la Caixa en què podeu col·laborar és:
2100-0647-90-0200229088
(No oblideu indicar qui realitza l'ingrés i com a concepte Acomiadaments Sitel)

Podeu demanar més informació al Sindicat de Transports de Barcelona (telèfon. 933 103 362).

El Metall, al carrer per denunciar la seva situació

Col·lectiu Catalunya

Unes 500 persones es van manifestar el 29 de març a Barcelona per denunciar la situació actual del sector, seguint la convocatòria de la Federació Estatal del Metall de la CGT.

Els manifestants van sortir de la plaça Universitat fins a l'avinguda de la Catedral, on el secretari general de la CGT a Catalunya, Bruno Valtueña; la secretària general de la FESIM-CGT, Miryam Largo; i el secretari d'Acció Sindical estatal, Ángel Luis García, van realitzar diverses intervencions, finalitzant l'acte amb l'actuació d'un grup de rock.

En les intervencions es va criticar el xantatge i les amenaces dels empresaris cap als treballadors en el moment de "negociar" un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), es va remarcar que el sou que cobra un jove en el sector del metall és un "40% inferior" al d'un treballador veterà, i es va criticar la postura victimista de les empreses del sector, quan els anys 2005, 2006 i 2007 han estat els de major activitat d'aquesta indústria a Espanya i en què hi ha hagut més beneficis per als empresaris.

Els objectius d'aquesta manifestació eren:

- Dirigir-se a la població per a generar una oposició a la situació de les relacions laborals en el sector del metall, que està patint els efectes de la globalització dels mercats amb l'augment generalitzat de la precarietat, un sector on els drets laborals són trepitjats contínuament.
- Unificar les seccions sindicals, delegats/des, afiliats/des i treballadors/es del metall en l'objectiu d'enfrontar-nos i modificar aspectes concrets de la realitat en el metall com les externalitzacions, la flexibilitat, els ERO o els tancaments salvatges.
- Iniciar el treball mobilitzador per a la difusió de la Iniciativa Legislativa Popular aprovada en la Conferència Sindical de la CGT estatal a Bilbao, per la derogació completa dels articles 52 i 56.1 de l'Estatut dels Treballadors.
- Demostrar que existeixen alternatives de lluita contra el Capital basades en l'acció directa, la participació i la solidaritat.

Augmenta el seguiment de les aturades del personal de venda, informació i atenció al client en tota la xarxa ferroviària

Sindicat Federal Ferroviari de la Confederació General del Treball - Secció Sindical de Tarragona

El seguiment de les aturades per al personal de venda, informació i atenció al client que ha reactivat CGT en tota la xarxa va en augment. El seguiment de les dues primeres jornades, els divendres dies 4 i 11 d'abril va ser molt important, donant-se seguiments del 100% a Tarragona, Reus, l'Aldea-Amposta, Barcelona Sants, Girona, Figueres, Oviedo, Xixon, Salamanca, Àvila, Madrid Chamartín, Saragossa, Linares, Baeza, Huelva… i percentatges d'entre el 50 al 70% a Màlaga, Valladolid, Sant Sebastià, Vigo, Càceres…

La CGT ha decidit continuar les aturades per a aquest personal depenent de la direcció executiva d'estacions d'ADIF, en l'àmbit de tota la xarxa ferroviària, després de no recollir-se les reivindicacions del col·lectiu en el recent conveni col·lectiu signat per l'empresa, CCOO, UGT, SCF i SF.

Està en joc el futur i la qualitat d'un servei públic en condicions per a l'usuari del ferrocarril, que en els últims anys, va veient com es va suprimint o privatitzant aquest servei en les estacions, el que augmenta la precarietat tant en el servei prestat com en les condicions de treball del personal que ho presta.

Les causes que motiven la convocatòria d'aquestes aturades són les següents:

1.- Falta de personal i progressiva reducció i privatització de llocs de treball, que incideixen negativament tant en la qualitat del servei a l'usuari del ferrocarril com en les condicions de treball del personal d'estacions. Exigim la contractació de personal suficient que garanteixi un servei de qualitat, mitjançant oferta pública d'ocupació en ADIF, a més de la paralització de les privatitzacions i la recuperació per part de ADIF d'aquestes càrregues de treball.

2.- Millora de les condicions actuals de treball, seguretat i salut dels/les treballadors/es, valoració del treball a torns i del treball en diumenges i festius, a més de no estar regulat el menyscapte de diners, el que produeix que els/les treballadors/es hagin de reposar els que falta a la caixa de la seva butxaca sota amenaça d'expedients disciplinaris.

La CGT ha intentat en nombroses ocasions solucionar tota aquesta problemàtica, i ha suspès les mobilitzacions durant més de tres mesos amb la intenció de facilitar la negociació i un acord satisfactori, encara que la postura de ADIF i la seva direcció executiva d'estacions ho ha fet impossible.

Es lamentable haver hagut d'arribar a la necessitat de reactivar les mobilitzacions i es demana comprensió i suport als usuaris del ferrocarril, ja que un dels objectius fonamentals d'aquestes mobilitzacions és assolir un servei públic ferroviari de qualitat.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a MASA

'La nostra lluita és un referent per a les altres empreses del sector'

"Els treballadors i les treballadores han paticipat en ls negociacions mitjançant les assemblees, amb una assistència alta"

Ramon Aubà

-Pots explicar a què es dedica l'empresa MASA i en concret la delegació que aquesta empresa té a Tarragona?
-L'empresa està dedicada al muntatge i al manteniment de plantes químiques i de refinat del petroli, centrals de generació d'energia, oleoductes, i altres instal·lacions industrials en diferents centres operatius. L'empresa MASA té la mateixa unitat de gestió que l'empresa CYMI, són empreses que pertanyen al grup ACS. La delegació de Tarragona dóna servei a empreses del pol petroquímic principalment, amb activitats de manteniment d'instal·lacions mecàniques. Per altra banda, també hi ha treballadors en muntatges puntuals, com la xarxa de distribució de gas a Tivissa, però ja no es fan tants muntatges com abans.

-Quan es crea la Secció Sindical de CGT a MASA?
-La Secció Sindical es va formar el primer trimestre del 2007, però ja teníem una certa trajectòria en el Comitè d'Empresa. Vàrem crear la secció sindical amb un company i una companya membres del mateix Comitè. Tenim més autonomia de funcionament i la coordinació entre els membres del Comitè és millor. El contacte amb la Federació Intercomarcal ha estat més freqüent des de la creació de la Secció Sindical, com a conseqüència també de la participació de la Secretaria d'Acció Sindical en les negociacions del Conveni amb l'empresa.

-Quins són els problemes que afecten els treballadors i treballadores de MASA?
-Hi ha consultes sobre temes de seguretat, penseu que estem treballant amb productes tòxics i perillosos; la normativa existeix i unes empreses l'apliquen amb més rigorositat que d'altres. Però és el mateix treballador qui ha d'insistir per tal que es garanteixin unes condicions segures per treballar.

També hi ha consultes sobre les nòmines, els treballadors tenen dubtes amb el cobrament dels diferents conceptes salarials. Després de les darreres subrogacions de treballadors d'altres empreses de manteniment hi ha més consultes sobre aquest tema perquè el text del conveni sectorial no és gens clar, i genera conflictes que hem de resoldre; els casos es repeteixen en moltes empreses des de la inclusió del punt de subrogació en el Conveni Provincial del Metall, un conveni que es va signar per sis anys. Nosaltres tenim una reunió a principis de maig amb els sindicats signants del conveni per tal que clarifiquin aquest punt.

-Sabem que heu acabat la negociació del nou Conveni d'Empresa, després que l'anterior se signes per un sol any, explica'ns com ha anat aquest procés.
-L'any passat, en la negociació del Conveni, vàrem plantejar a l'empresa la modificació de l'àmbit territorial del conveni. Fins a llavors el Conveni s'aplicava de la mateixa manera a totes les delegacions, però les situacions laborals en cada lloc són diferents, i això l'empresa ho sap aprofitar fent acords individuals amb algun centre; nosaltres hem preferit evitar els conflictes que això provoca, que només afavoreixen l'empresa, i aprofitar la força que tenim aquí. L'empresa va acceptar que aquells centres que volguessin excloure's ho poguessin fer i a mitjans d'any es van signar el XVIII Conveni de l'Empresa MASA i el primer Conveni Provincial de l'Empresa, els dos d'aplicació per l'any 2007 solament.
La representació que tenim en el Comitè d'Empresa de Tarragona ens permet negociar amb més autonomia i els acords que es prenen s'ajusten més als problemes que els treballadors i les treballadores pateixen en les industries d'aquí. A finals d'aquest any passat, hi va haver eleccions al Comitè d'Empresa, on teníem una representació de cinc delegats en un comitè de vuit. Com a conseqüència de l'augment de la plantilla -per incorporacions de treballadors i treballadores subrogades d'altres empreses i per nous contractes de manteniment- el nou Comitè està format ara per 13 delegats, dels quals 8 són de CGT.
Quant a les negociacions del Conveni, en el conveni de transició del 2007 ja vàrem afegir algunes millores com l'ampliació del punt referent al servei de guàrdies, l'increment important dels ajuts especials, i dels ajuts d'escolarització i natalitat, la millora del complement per malaltia o accident de treball, i l'increment salarial per sobre de IPC. El nou Conveni per al trienni 2008-2010, hem aconseguit millorar el contracte relleu, que afecta una part important de la plantilla, increments salarials de l'IPC mes 0'75, 0'5 i 0'6% cada any de vigència del conveni, increment progressiu de les pagues extra fins a arribar al salari real, i altres millores socials. Les negociacions que portem a terme sempre van en la direcció d'aconseguir un salari digne.
Els treballadors i treballadores han participat en les negociacions mitjançant les assemblees que hem convocat, amb una assistència molt alta. Tenim conveni propi d'empresa des de fa més de vint anys i hi ha certa confiança en el funcionament del Comitè d'Empresa. La nostra lluita és un referent per als treballadors i treballadores d'altres empreses de serveis del sector.

LA MIRADA INDISCRETA

Crisi econòmica i atur

Emili Cortavitarte Carral

L'any anterior es va tancar amb 1.927.600 persones oficialment aturades a l'Estat espanyol, un percentatge del 8,6% front al 7,2% de mitjana dels estats de la zona euro i el 6,8% de la Unió Europea.

La xifra més baixa d'atur dels últims anys s'havia produït només sis mesos abans, el 7,95% en el segon trimestre de 2007. La suposada i circumstancial desacceleració econòmica de l'últim trimestre havia posat en qüestió el miracle espanyol.

Fa molts anys que està demostrat que només amb nivells de creixement superiors als 3% se crea ocupació en el mercat de treball català i en l'espanyol. El problema és que la major part d'aquests llocs de treball tenen un alt grau d'eventualitat, de baixos salaris i de mancança de drets laborals.

Si a això hi afegim que bona part de la bonança de l'economia estava basada en l'especulació immobiliària, el canvi de cicle econòmic tira per terra els miratges i la crua realitat s'imposa. Aquesta no es altra que l'economia catalana i l'espanyola amb creixements per sota del 3% destrueixen ocupació.

Les previsions de creixement per enguany han passat del 3,1%, segons el govern socialista a principis d'any, al 2,3%, a finals d'abril. Però, el Fons Monetari Internacional calcula que no superarà l'1,8%.

L'Enquesta de Població Activa del primer trimestre de 2008 situa les persones aturades en 2.174.200 i el percentatge en el 9,63% en el conjunt de l'Estat. Però, no a tot arreu l'atur ha colpejat de la mateixa manera, quan a la variació respecte del trimestre anterior és a Catalunya on es pateix una major pujada d'aturats i aturades (39.000)

En el cas del govern central, a banda de no reconèixer la situació fins que no han quedat catifes on amagar-la, les mesures per pal·liar-la combinen els retalls dels impostos (400 euros per tothom tinguin els ingressos que tinguin, eliminació de l'impost del patrimoni des de 2008), per mantenir certs nivells de consum i mesures de política econòmica per fer front a la crisi immobiliària, pensant més en les empreses constructores i els bancs.

Vaja, és una sort que tinguem governs socialdemòcrates o socialdemòcrates, sobiranistes i d'esquerres de debò!

Però, per quan mesures de major protecció social, de foment de l'ocupació, de potenciació dels serveis i empreses públiques, d'habitatge protegit...?.

L'ALTRA REALITAT

Predicar amb l'exemple

Pepe Berlanga

Una dona pot ser ministra de Defensa? Que no està preparada per a tanta responsabilitat... Que és molt jove..., que per a ministra de l'Habitatge no estava malament... tot i que no dèiem que era jove! Que a més és catalana. I per a acabar d'arrodonir el disbarat, està embarassada! Tot això ho heu sentit a dir aquests dies.

Tots aquests improperis han estat airejats als quatre vents, fins i tot diversos mitjans de comunicació se n'han fet ressò i han participat en el debat. Tot aquell que era capaç d'emetre un judici l'ha manifestat de mil maneres. El carrer diuen que ha emès el seu judici immaculat, pur, sense possibles contaminacions que facin difús l'encàrrec enverinat del president del govern.

En definitiva, que se'n parli encara que sigui malament, pensarà el més espavilat de la classe.

Però, inclús sent importants els esdeveniments desencadenats, no ho és menys que la persona a la qual s'ha encomanat aquesta responsabilitat serà mare pròximament i encararà, com moltes altres treballadores, la crua realitat del món laboral davant la disjuntiva de triar entre una maternitat més o menys responsable i un futur professional prometedor.

Sota el rimbombant nom de Pla integral per a la conciliació de la vida personal i laboral en l'Administració, conegut com a Pla Concilia, els funcionaris disposen de diverses providències per fer compatible la conciliació de la vida laboral i la familiar.

Per tant, la ministra, com a funcionària, tindrà l'opció de flexibilitzar el seu horari; treballar setmanalment 27,5 hores o disposar d'un horari flexible i un permís de paternitat de deu dies; acumular permisos de paternitat/maternitat/lactància amb vacances; substituir el permís de lactància per ampliació de la baixa per maternitat; a la reducció de jornada per fills menors de 12 anys; a modificar el seu horari laboral per conciliar; a les famílies monoparentals; a reduir jornada per atendre familiars per malaltia molt greu durant un mes, retribuït; etc.

És a dir, un ampli ventall de facultats per trencar aquella màxima que diu que: "no poder conciliar vida professional i familiar és la primera causa d'abandonament de les dones directives".

Després de la ministra Chacón tot serà més fàcil.

Serà més fàcil conciliar la nostra vida professional, familiar i social. Els empresaris admetran aquest acte amb total naturalitat.

O no.

Mobilitzacions a Atos Origin contra la repressió sindical i pel nou Conveni

Secció sindical CGT Atos-Origin

El dia 4 d'abril, CGT es va concentrar a Madrid i Barcelona per a protestar per la repressió sindical soferta per un company del sindicat en aquesta empresa, recentment sancionat amb 10 dies d'ocupació i sou. Es dóna la circumstància que el company Jorge Santos va ser triat president del Comitè d'Empresa, guanyant en tres ocasions la votació enfront d'un membre de CCOO. Aquest mateix membre de CCOO va ser qui va acudir a l'empresa demanant una sanció contra el company, que finalment s'ha materialitzat. En la concentració de Barcelona es va informar als treballadors que entraven o sortien de l'empresa.

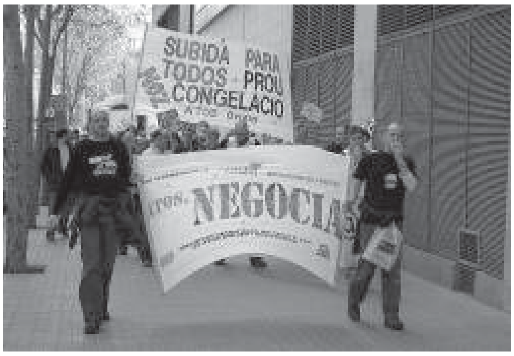

Primera concentració pel Conveni

El 10 d'abril es va realitzar una altra concentració a Barcelona, en aquest cas per la negociació del nou conveni, amb participació de més de 300 treballadors que es van concentrar en el Centre Comercial de Glories, representant això al voltant del 75% de la plantilla en aquest centre.

També van participar-hi companys de Indra, Sogeti, IBM i EDS en la concentració.

La manifestació, convocada per les seccions sindicals de la Confederació General del Treball i de Comissions Obreres a Atos Origin - Barcelona, va transcórrer en un ambient bastant animat, recorrent els diferents centres de treball que l'empresa té al voltant del Centre Comercial de Glories i finalitzant en la C-31, que va ser tallada durant uns 15 minuts. Finalment la comitiva es va dirigir de tornada a la placeta central de Glories on es van concentrar els assistents.

Més informació: http://www.labotika.org/

Contra l'augment abusiu dels sous dels polítics i retribucions dels partits polítics a l'Ajuntament de Molins de Rei.

Engega la campanya de recollida de signatures Quins $ous!

Secció Sindical de la CGT a l'Ajuntament de Molins de Rei

A primers d'abril es va iniciar oficialment la campanya de recollida de firmes Quins $ous! amb l'objectiu de recollir signatures contra l'augment abusiu dels sous dels polítics i retribucions dels partits polítics de Molins de Rei, donant el tret de sortida una roda de premsa el 2 d'abril, on es va presentar oficialment la campanya, el manifest i el calendari de recollida de signatures. La iniciativa neix de la Secció Sindical de la CGT a l'Ajuntament de Molins de Rei i de la CUP de Molins de Rei.

L'objectiu principal és aconseguir un elevat nombre de signatures per pressionar l'equip de govern i el PSC-PSOE per anular l'acord pel qual es van augmentar el sou dels polítics entre un 34% i un 128% el passat mes de juny de 2007.

En aquella ocasió l'equip de govern format per Iniciativa i Esquerra (IiE), ERC i CiU, amb el suport del PSC-PSOE van aprovar aquest augment amb l'únic vot en contra de la CUP. Des de la CUP varen donar a conèixer a tots els vilatans i vilatanes aquest augment abusiu a través d'un cartell explicatiu.

Aquella campanya inicial va tenir molt ressò i també els sindicats presents al consistori van criticar-ho al mateix temps que molts vilatans i vilatanes. En els últims mesos s'han produït contractacions a dit, s'han creat llocs de treball a conveniència i finalment s'ha creat la figura de l'assessor d'alcaldia. Tots aquests escàndols en la política de personal de l'Ajuntament de Molins de Rei han contribuït decisivament a l'inici d'aquesta campanya de recollida de signatures per tal de que la ciutadania pugui manifestar la seva oposició a aquests fets.

La recollida de firmes es va iniciar el 4 d'abril amb la col·locació d'una taula durant el mercat dels divendres i una altra taula el 5 d'abril a la plaça del Mercat. A la plana web www.molins.cup.cat aniran informant de l'horari i lloc de les taules, que aniran recorrent tots els barris de la vila.

Manifest

A tots i a totes ens agradaria que el nostre sou fos decidit entre els propis companys de feina, en una reunió on hi fóssim tots i decidíssim pujar la nostra retribució en funció de la responsabilitat que assumim i del temps que hi dediquem. Però tan sols els polítics professionals poden fer-ho.

A Molins de Rei va ser una de les primeres decisions del nou equip de govern el juny de 2007. Els sous dels polítics i grups municipals van augmentar entre un 34 i un 128 % gràcies als vots a favor d'IiE, ERC, CiU i PSC.

Pensem que els sous dels polítics no han de pujar per moltes raons:

- Perquè els diners del pressupost municipal no permeten endegar gaires projectes i sí, en canvi, permeten pujar el sou dels regidors i l'alcalde. Hem de tenir en compte que la principal font de despeses dels diners de l'Ajuntament són els sous del personal (entre els quals, és clar, els dels representants polítics), que representaran 11,5 milions d'euros aquest 2008, un 41% sobre el total del pressupost municipal. Les despeses en salaris i seguretat social dels polítics i dels 7 càrrecs de confiança representaran 1.303.000 euros aquest 2008.
- Perquè s'ofereix una imatge corporativista i poc honorable de la política municipal. Així, els mateixos polítics que després simulen defensar projectes diferents tenen un comú denominador: acordar unànimement la pujada de sous. Aquest és un dels elements que provoquen el tant analitzat "distanciament de la gent" envers la política.
- Perquè pensem que la política no ha de quedar en mans de "professionals" que visquin d'ella. Un representant polític, en el sentit republicà del mot, ha de ser-ho per voluntat de servei al poble, i per aquesta raó el seu càrrec ha de ser revocable i els seus ingressos han de ser els que es derivin de la inversió de temps, com qualsevol altre treballador o treballadora. S'han d'ajustar a la mitjana dels sous de les classes populars catalanes. Els sous suculents són el principal incentiu per la creació de polítics acomodaticis i sense projecte.

No estem en contra dels sous dignes per a la gent que fa bona feina. Però entre aquesta consideració i l'augment del qual estem parlant hi ha molta distància. Per això, el que proposem és que els sous tornin a ser els que eren abans de l'increment del mes de juny, tan sols reajustant-los anualment segons el barem de l'IPC.

Paradoxalment el conjunt de treballadors i treballadores de l'Ajuntament han perdut poder adquisitiu en els últims anys.

Vaga a la Seguretat Social els dijous del mes d'abril

FETAP-CGT

Després d'un procés d'assemblees en aquelles demarcacions provincials on tenen presència CIG, CGT-CAT, STERM, i altres en les quals els company i companyes s'havien autoconvocat recollint les signatures del 40% de la plantilla, es va decidir donar un impuls definitiu a les mobilitzacions iniciades després de les insuficients millores de la RPT de la Seguretat Social, convocant una vaga parcial de dues hores, de 10 a 12 hores durant tots els dijous d'abril, començant el 3 d'abril. A més, es van convocar concentracions a les portes de les diferents delegacions provincials de la Seguretat Social, entre altres ciutats es van realitzar concentracions a Barcelona i Tarragona.

La continuïtat o intensificació de les mesures acordades es revisarà en pròximes assemblees.

Per una RPT més justa

Reivindicar una relació de llocs de treball global que inclogui tots els organismes i llocs de les entitats gestores i serveis comuns de la Seguretat Social, i que estigui basada en criteris objectius, on es defineixin les funcions de cada lloc i es respongui al principi de "igual treball, igual salari". Relació de llocs de treball que ha de complir la legalitat i reconèixer, econòmicament, les especificitats de cada lloc en el complement específic, no marcant una nova diferència fictícia i discriminatòria en el nivell de complement de destinació que atempta contra els principis d'igualtat, mèrit i capacitat.

Mínim nivell 17

Establiment de NCD 17 com nivell mínim per al subgrup C2, pujades del nivell mínim dels altres subgrups, pujada de nivell dels actuals caps de negociat, secció i àrea. Perquè l'administració d'auxiliars que hi havia en 1988 ha passat a ser una administració de gestors, es necessita més promoció interna i més funcionaris dels subgrups A1 i A2.

Complement específic

És necessari retribuir adequadament l'esforç dels companys i companyes que atenen al públic durant tota la jornada, ja que les mesures adoptades recentment són del tot insuficients, així com augmentar les plantilles per a oferir un millor servei a la ciutadania.

Revisió salarial per llei

Que s'habilitin els fons necessaris per a pal·liar la pèrdua de poder adquisitiu de l'any passat, així com la més que previsible del present, i s'instituеixi a l'any 2009 la clàusula de revisió salarial per llei, tal com la tenen els pensionistes i la majoria dels convenis col·lectius.

Jubilació anticipada i parcial

Dret a la jubilació anticipada voluntària als 60 anys amb 30 anys de cotització, 35 per al 100% i jubilació parcial.

No es pot esperar més, la reiteració en l'incompliment de les promeses de tot tipus, incloses les electorals, han alimentat un escepticisme que oblig a actuar en positiu mitjançant aquesta convocatòria. Els motius tenen la suficient rellevància com perquè el crit de "Ja n'hi ha prou!" s'escolti amb rotunditat.

Campanya contra la precarietat en els tallers ferroviaris

SFF de CGT

La precarietat laboral també ha arribat als tallers ferroviaris. En els últims anys s'està multiplicant l'entrada de contrates i subcontrates en el ferrocarril, de forma paral·lela al desenvolupament de la seva privatització. Els tallers de manteniment ferroviari no han escapat a aquesta tendència, impulsada per les patronals i encaminada a rebaixar dràsticament el valor del treball i incentivar els beneficis dels patrons a costa de les condicions de tots els treballadors.

Les conseqüències d'això són demolidores:

- Augment de l'accidentalitat laboral.
- Problemes greus a l'hora de reivindicar mesures de protecció de la salut en el treball: quan reclames, t'amenacen amb acomiadar-te.
- Contractes temporals i, sovint, en frau de llei, doncs a més de la temporalitat no recullen les hores que realment es treballen.
- Baixos salaris, que fan imprescindible treballar més i més hores per a maquillar la nòmina i aconseguir arribar a fi de mes.
- Desemparament i indefensió sindical, sotmesos a "podrits sindicalistes" que reserven aquests "suculents" llocs de treball per a la seva clientela.

On abans solament hi havia personal de RENFE, ara ja existeix personal d'un gran nombre d'empreses que, com a denominador comú, pateixen uns convenis col·lectius netament inferiors al de l'empresa Operadora.

Certament la reculada sindical viscut en els últims anys és demolidora: la plantilla actual de ADIF i RENFE va entrar a treballar en una empresa amb drets: ara els ferroviaris, que bé podrien ser els nostres fills, han d'entrar a treballar en aquestes miserables condicions que es viuen en les Contractes.

En el sector ferroviari privat, les empreses s'estan desenvolupant utilitzant el "dúmping social" com un arma econòmica en contra de la salut dels seus empleats i dels seus interessos sòciolaborals i de la seguretat del tràfic ferroviari.

Els ferroviaris de les empreses privades es veuen sotmesos a condicions de treball perilloses per a la seva salut, i per a la seguretat del tràfic ferroviari. Això porta fatals conseqüències atès que la fatiga s'acumula i per això els accidents es multipliquen.

Però les empreses "sempre en volen més"; acomiaden indiscriminadament, es mostren poc inclinades fins i tot a pagar les hores extraordinàries treballades, i han obligat als empleats a treballar en el seu temps lliure.

La pretensió que la liberalització del sector ferroviari, en el marc quotidià de les relacions entre patró i treballadors, constituïx una garantia d'estabilitat, de compensació salarial i de futur per als treballadors de les "Contrates Ferroviàries", xoca frontalment amb la realitat, a la qual diuen que cal adaptar-se.

El desarrelament social i familiar, les penoses condicions de treball, l'abaratiment de l'acomiadament, les jornades extenuants, l'alt risc d'accidents laborals, el vergonyós incompliment de la Llei, no fixen precisament un futur idíl·lic per al conjunt dels treballadors del sector ferroviari, i són al seu torn, juntament amb la permissivitat dels sindicats còmplices, les causes de la degradació de les seves condicions de treball

Encara que ens fa molta falta una ocupació, si només demanem treball i no exigim unes condicions dignes, el que estem demanant és un explotador que ens robi la vida. Des del Sector Ferroviari de la Confederació General del Treball (SFF-CGT) reivindiquem com urgent un canvi d'aquesta situació.

QUI PAGA MANA

400 euros per persona

VicentMartínez

Si bé els impostos són, o poden ser si són progressius (és a dir si es paga en funció del que es té), un sistema de redistribució de la riquesa, també poden ser un mecanisme d'agudització o reforçament de la desigualtat social. El president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, va proposar retornar amb el superàvit dels ingressos i despeses del seu Executiu, 400 euros a cada espanyol.

Amb 400 euros per persona actualment no en tens ni per a pipes. Evidentment, un cop promès i donat no té sentit no agafar-ho, però, per a què serveix?

La proposta redunda en aquesta filosofia individualista en la qual no es donen solucions col·lectives als problemes dels ciutadans sinó que s'impulsa que cadascú es busque la vida (que et pagues amb els teus recursos l'escola bressol, el dentista, la cura de les persones grans o dependents, etc) en funció dels seus ingressos, el que provoca nombroses desigualtats. La filosofia de només veure els diners que tens a final de mes i no veure que invertir una mica més en serveis públics ens estalviaria molts més diners encara que no els puguem veure tan clars.

Per exemple: amb 400 euros a dures penes pagarem les escoles bressols dels nostres fills, però, amb tota la despesa que es farà per pagar aquests 400 euros es podrien crear moltíssimes places de guarderia que estalviarien molts diners a molts treballadors. Es podrien destinar aquests diners que es retonaran a finançar de manera gratuïta la salut buco-dental o la gratuïtat dels llibres de text escolar, etc.

Voler compensar els baixos salaris amb només 400 euros a l'any no té gaire sentit, i és més una almoina, un caramelet que durarà ben poc que una mesura seriosa i que vaja a tenir una repercusió real en la millora de la vida dels ciutadans.

Potser caldria prendre diferentes mesures: pujar el salari mínim a 1.000 euros, reforçar el paper dels sindicats i les inspeccions laborals perquè els treballadors estiguen en igualtat de condicions per a millorar les seues condicions de treball o bé reforçar els serveis públics i ferlos universals, gratuïts i que afecten a més àmbits de la vida. Això probablement reduïria la precarietat actual de la classe treballadora a Espanya. Amb tot, un govern socialiberal com el que tenim (com els que tenim també a Catalunya i Barcelona) no canviaran gaire aquesta situació i no s'atreviran a trencar amb l'actual filosofia indivualista de la qual els 400 euros que retornen no és més que un reflex.

Nou instrument de lluita del personal no sanitari de l'ICS

Coordinadora del PNS-ICS

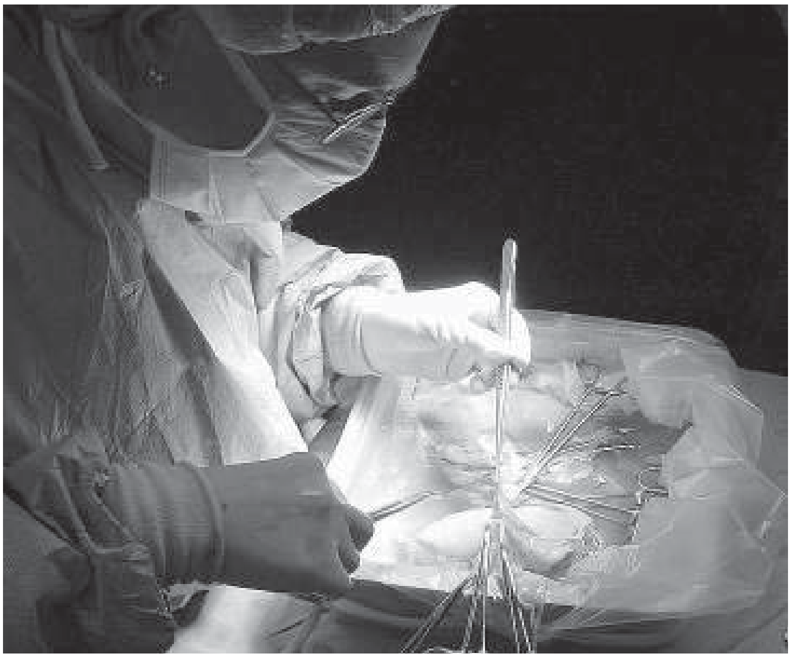

El diumenge 13 d'abril, es va reunir la primera assemblea del Personal No Sanitari (PNS) de l'Institut Català de la Salut, convocats per la Coorrdinadora del PNS-ICS. A les 18h va començar, amb la intervenció d'un dels portaveus de la coordinadora, que va resumir quan i per què sorgeix aquest instrument de lluita: "Primer volem agrair als/les afiliades a CCOO, UGT, CGT i Intersindical-CSC, el suport que ens esteu donant, recollint signatures, repartint propaganda o penjant cartells. En especial volem agrarir a la CGT, que ens hagi prestat la seva advocada Isabel i a la Intersindical-CSC pel seu suport, facilitant-nos el local o la cobertura per fer fotocopies a la Junta de Personal

La Coordinadora del PNS-ICS sorgeix a mitjans de gener/08 de la discussió d'un grapat de companys i companyes, que farts de perdre, any darrere any, poder adquisitiu salarial, decidim coordinar-nos amb altres treballadors i trebaladores no sanitaris de l'ICS.

Decidim recollir signaturas per exigir 500 euros d'increment salarial, perquè calculem que els darrers 10 anys és el que hem perdut, a més creiem que per sota dels 1.500 euros no es pot viure. Si tenim en compte que els darrers 10 anys, per decret, hem patit un increment salarial entre el 2 i 3%, mentre que l'IPC real ha pujat entre el 5 i el 6%, i a això hi sumen la implantació de l'euro, estè més que justificada l'exigència (el dret) dels 500 euros… Per altra banda, ens oposem radicalment al pacte de la mesa sectorial (CC.OO, UGT, SATSE, MC+ICS), que exclou de la carrera professional al col·lectiu d'interins i interines (uns 160 euros menys de nòmina respecte als estatutaris)… ara és l'hora de lluitar tots i totes juntes, només amb la lluita i la la unitat de tot el PNS, podem guanyar…"

Després d´aquesta intervenció va parlar la Isabel, advocada de CGT, que va explicar com i quins passos ha de fer la Coordinadora per a legalizar-se. A més, va exposar quines vies havia de seguir-se per convocar vaga, per una banda realitzant assemblees pels centres de treball, aixecant acte de les votacions i per una altra aprofitar l'estructura legal dels sindicats, per tal que aquests facin possible la convocatòria.

El portaveu de la Coordinadora va denunciar les agressions de CCOO a l'Hospital de la Vall d'Hebron, on alguns responsables de la secció d'aquest sindicat, van estar arrencant cartells de la Coordinadora i crean confusió entre el personal, desqualificant amb insults la Coordinadora. La mateixa denúncia contra la seva secció a l'hospital de Bellvitge, on van dedicar-se a treure els cartells i amenaçar els menbres de la coordinadora. Per una banda, aquestes agressions evidencien que la direcció de l'ICS i els seus sindicats s´estan posant al punt de perdre els nervis o els papers, és bon senyal! Anem pel nbon camí! Malament si la direcció de l'ICS i els sindicats que retallen els mostres drets a la mesa sectorial, ens donessin el seu suport, doncs seria una contradicció, cadascú té la seva funció, tragar tot el que l'ICS els presenti, encara que sigui pèrdua de drets dels treballadors i les treballadores.

Arcadi Oliveras

Arcadi Oliveres, professor d'Economia Aplicada de la UAB, va fer una interessant disertació en relació a l'IPC i l'economia. Ens va dir que amb la imposició de l'euro i si afegim la inflacció, el poder adquisitiu dels salaris ha perdut un 28%. "Considero del tot just la vostra reivindicació, doncs malgrat què la pèrdua del poder adquisitiu és d´un 28%, uns 300 euros, esta bé que lluiteu pels 500 euros, doncs es tracta de millorar…el problema no rau en el fet que els sous hagin empitjorat, sinó que s'han quedat estancats, com fa 10 anys…".

Seguidament, va intervenir Saturnino Mercader president del Comitè d'Empresa de TMB. Va saludar i animar a la Coordinadora a lluitar per les seves reivindicacions i va explicar com lluiten pels dos dies de descans. Ens va advertir que l'empresa i els seus sindicats intentaran posar-nos l'opinió pública en contra i pendran mesures repressives per desmoralitzar-nos, però que no hem de tenir por, sempre hem de comptar amb els treballaror i les treballadores i sotmetre totes les decisions a l'assemblea.

Juan Manuel, de l'Hospital de Viladecans, va explicar la seva experiència i la dels seus companys i companyes, en la lluita dels no fixes, és a dir, com han lluitar per tal que els interins i s interines siguin fixos a l'ICS.

En lluita contra la precarietat del personal docent i investigador de la Universitat Autònoma de Barcelona i en defensa de la qualitat de l'ensenyament públic

Secció Sindical CGT UAB

La nostra és una lluita per la defensa d'un ensenyament públic i de qualitat basat en unes condicions laborals dignes i justes per part d'aquelles i aquells que amb la nostra feina el fem possible en el dia a dia.

Després de mesos de negociacions entre el Rectorat de la UAB i el Comitè d'Empresa (del què CGT també en forma part) no s'arriba a cap acord.

Més aviat, el que s'ha estat produint és una clara escenificació d'una presumpta negociació que, en realitat, són simples converses que no han arribat, ni tan sols, a acords parcials d'una mínima rellevància. Per això vam portar a terme una jornada de vaga el passat dia 6 de març.

Cada vegada és més apreciable la manca de sintonia entre el Comitè d'empresa i el Personal docent i Investigador laboral a qui s'hauria de representar i defensar, sense ambigüitats, en les negociacions. Resulta lamentable que la lògica sindical s'anteposi a les demandes defensades pels treballadors i treballadores a l'Assemblea.

Els motius de la nostra lluita

1. La insuficiència del finançament de la universitat pública, que té com a coartada la consigna de que l'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior s'ha de fer a "cost zero".

2. El manteniment en la precarietat laboral d'un extens col·lectiu de personal docent i investigador decisiu per al funcionament diari de la nostra Universitat.

3. L'anquilosament d'un procés negociador que condueixi a l'eradicació de la borsa de precarietat a la Universitat, es posa en evidència en la voluntat d'imposar unilateralment mesures no pactades i és expressió de les reserves amb que s'accepta com a interlocutors i interlocutores als treballadors i treballadores en precari, constituint una negació dels plens drets laborals d'aquest col·lectiu.

Els objectius generals de la campanya

- El compromís amb la cerca activa de recursos públics per la Universitat

- La priorització en els pressupostos de la UAB de les mesures destinades a garantir unes condicionals laborals i de promoció dignes que repercuteixin en la qualitat de la tasca docent i investigadora.

- Aturar la tendència de cobrir llocs de treball amb beques formatives o figures no adequades.

- La transparència de les pràctiques de negociació a la UAB i el respecte dels acords als que s'arribi.

L'equip de Govern de la UAB ha de revisar les seves prioritats pressupostàries que actualment se centren més en una política d'aparador i grans titulars i deixen de banda el garantir unes condicions laborals dignes per a sectors importants dels treballadors i treballadores de la universitat.

La base de la dignificació de les condicions laborals dels treballadors/es de la UAB comença per una política pública compromesa realment amb el finançament del conjunt de l'ensenyament públic i de les universitats com a part integrant d'aquest.

L'ensenyament públic ha de ser vist des de les diferents administracions com un eix estratègic en la consecució d'una societat crítica i plenament democràtica.

Millora la situació dels treballadors del Bicing després de la de vaga

Secció Sindical CGT Bicing Barcelona

CGT va convocar per al 10 d'abril una vaga de 24 hores entre els treballadors del Bicing, el servei municipal de lloguer de bicicletes de l'ajuntament de Barcelona, per a protestar per les males condicions laborals en les quals es trobava la plantilla i per l'acomiadament de 13 treballadors, 7 dels quals sense contracte, després que pretenguessin regularitzar la seva situació i les condicions de treball. La vaga finalment no es va portar a terme en arribar a un acord el 8 d'abril.

El Bicing ho gestiona l'empresa pública BSM, encara que és l'empresa Clear Chanel la que va aconseguir l'adjudicació per deu anys per a prestar aquest servei, que empra uns 120 treballadors. Clear Chanel, multinacional nord-americana de publicitat amb lligams amb el president Bush, a més va subcontractar el servei a l'empresa Delfin Group, dedicada al màrqueting promocional, sense cap relació tampoc amb el servei que es presta amb el Bicing.

Encara que diversos treballadors de Delfin Group van denunciar davant la Inspecció de Treball l'existència d'irregularitats en les contractacions i les condicions laborals del Bicing, l'ajuntament negava fins fa poc aquests fets i assegurava que l'empresa no només complia la legislació, sinó que a més el consistori havia efectuat diverses comprovacions referent a això.

Tres mesos després de les eleccions sindicals, totes les promeses realitzades pels representants de la UGT i l'empresa seguien sense complir-se: ni contracte indefinit, ni augment salarial a 1200 , ni 14 pagues a l'any ni canvi de conveni. La situació es mantenia igual i fins i tot havia empitjorat ja que l'empresa havia iniciat una eliminació del personal que reivindicava el compliment de la legislació laboral. Davant aquesta situació, la CGT va dir que ja n'hi havia prou d'acomiadaments improcedents, assetjament laboral, amenaces, promeses incomplides, desinformació, repressió sindical, irregularitats en les nòmines, jugar amb a salut dels treballadors i incompliment de la llei.

La CGT va denunciar públicament que Delfin Group incomplia la normativa de riscos laborals pel mal estat de les furgonetes de repartiment de bicis o la falta de farmacioles i vestuari. En el cas dels uniformes, els treballadors no disposaven de guants ni botes i l'uniforme de recanvi no tenia les franges fluorescents de seguretat. Mes de 250 treballadors han sofert aquestes lamentables condicions de treball en els seves carns; la majoria abandonaven l'empresa i els que intentaven aguantar i lluitaven perquè se'ls respectin els drets que la llei reconeix, eren tirats al carrer, reconeixent automàticament l'empresa la improcedència de l'acomiadament, sense haver d'acudir als tribunals.

Davant la situació existent la secció sindical de la CGT decideix reclamar a l'ajuntament que es faci càrrec directament del servei a través d'una empresa pública, que es readmetin als acomiadats i que se'ls apliqui el conveni de transports i no el de publicitat, que suposa salaris més baixos.

CGT arriba a un acord i es desconvoca la vaga

Aquest acord, aconseguit el 8 d'abril amb Delfin Group sota la mediació de la Conselleria de Treball, i subscrit per la CGT, el Comitè de Vaga, el president del Comitè d'Empresa i l'empresa, consisteix en:

Subrogació de tota la plantilla per part de l'empresa que es quedi el servei de Bicing. En l'empresa que es munti des de Delfin Group per realitzar el servei del Bicing els treballadors conservaran l'antiguitat que haguessin generat en les empreses Delfin Group o Moviment.

Només es podrà contractar a personal aliè a l'empresa per a cobrir al personal de plantilla, o per a feines esporàdiques especialitzades o puntuals.

Es negociarà un conveni d'empresa a partir del 1 de maig del 2008 i es tancarà la negociació a 15 de Setembre a mes trigar. Mentrestant als treballadors se'ls aplicarà una pujada salarial, a partir del 1 de maig, a compte de les noves taules salarials que s'acordin en el conveni.

També se'ls abonaran la diferència salarial quan es tanqui el conveni al setembre amb retroactivitat de l'1 de maig. En el nou conveni es milloraran quant a salut laboral els diferents llocs de treball dels quals consta l'empresa.

Al nou conveni s'arribarà per consens del Comitè d'Empresa. Els treballadors mitjançant el Comitè d'Empresa podran fer propostes i una vegada acordat amb l'empresa i prèvia realització d'assemblees, se sotmetrà a referèndum entre els treballadors.

L'empresa, que fins al moment, incomplia la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, l'Estatut dels Treballadors i la LOLS es compromet a complir-los íntegrament. Les propostes de sancions que es vulguin aplicar haurien de passar prèviament pel comitè d'Empresa, sent escoltat l'encausat pel mateix. Sabem que és una vergonya que el que la Llei ens dóna, hagi de quedar reflectit en un acord.

A Hutchinson de Palamós per aturar el procés de deslocalització

Col·lectiu Catalunya

Els representants sindicals de CGT i CCOO de Hutchinson de Palamós es van mobilitzar el 4 d'abril davant l'empresa per denunciar que s'estan acomiadant treballadors eventuals perquè l'empresa està fent una deslocalització de projectes i de capital dins del mateix grup. En dos anys, segons denuncia el comitè d'empresa, s'han acomiadat més de 200 persones. Després de la concentració, el comitè d'empresa va anunciar la convocatòria d'una assemblea de treballadors per decidir quines accions es portarien a terme d'ara en endavant, assemblea que va tenir lloc el 12 d'abril i en la qual van acordar organitzar diverses accions, com ara parades intermitents o manifestacions.

De cara a la llei no es pot parlar d'expedient de regulació d'ocupació (ERO) però en aquests darrers dos anys hi ha hagut una reducció de personal gradual. Fa dos anys, Hutchinson de Palamós tenia una plantilla de 735 persones i ara en té uns 540, i la primera quinzena d'abril estava previst acomiadar catorze persones més eventuals.

Els dos sindicats atribueixen els acomiadaments a la deslocalització d'alguns projectes, com ara la fabricació de tubs de direcció assistida a altres empreses del grup, i el fet que no n'arribin de nous. Els sindicats remarquen que una cosa són les baixades de producció per la crisi del sector i l'altra la deslocalització d'una certa quantitat de projectes i de capital dins l'empresa, i això està costant llocs de treball a Hutchinson.

El comitè d'empresa de Hutchinson de Palamós continua amb la voluntat de reunir-se amb la direcció per tractar sobre el futur de la plantilla i aclarir les nombroses modificacions laborals, el canvi de torns i horaris, i demanar a l'empresa les previsions de futur de la planta de Palamós.

Al setembre de l'any passat, el comitè d'empresa de Hutchinson de Palamós ja va decidir preparar una jornada de vaga que s'havia de fer a l'octubre si en aquells moments l'empresa no facilitava informació sobre els canvis de torns i horaris que s'estaven produint a la fàbrica.

QÜESTIÓ DE JUSTÍCIA

La 'justícia' reprimeix la pobresa

Felip Vidal Combalia i Francesc Arnau i Arias, membres del DALP: Despatx d'Assessorament Laboral i Popula

Al despatx d'advocats i advocades on treballo, portem casos penals que en diuen "d'ofici", és a dir, defensem persones sense recursos econòmics que no poden pagar la feina d'un advocat.

Les defensem en la seva declaració a comissaria dels Mossos i en la seva declaració davant del jutjat d'instrucció, on també procurem que les deixin en llibertat. Les defensem fent diferents escrits i recursos perquè no facin un judici contra elles. Si diuen que volen fer judici contra elles, el preparem i les defensem el dia del judici. Si la sentència que surt del judici les condemna, fem un recurs per tal que les declarin innocents. I, si ens tornen a dir que són culpables, fem escrits per tal que no entrin a la presó.

Tota aquesta feina, com que no ens la poden pagar aquestes persones, ens la paga l'Estat a través del Col·legi d'Advocats. Però, de quina manera?

No conec cap advocat que visqui exclusivament dels casos d'ofici, tots porten també altres casos on les persones defensades poden pagar la seva feina, com nosaltres. No hi ha cap altra sortida per poder-se guanyar la vida fent d'advocat.

L'anomenada "Justicia", on intervenen comissaries de policia, jutjats i presons, s'organitza -amb la col·laboració dels col·legis d'advocats i les seves comissions del torn d'ofici- per tal que els advocats d'ofici se sentin menyspreats en la seva feina i es desmotivin a l'hora de treballar en la defensa de persones sense recursos econòmics.

I, com sempre, quan ha d'entrar en joc la presó, les coses van pitjor, ja que la feina per evitar que aquestes persones siguin empresonades no es paga, ni poc ni tard, simplement no es paga. Defensar-les es converteix, aquí, en una opció purament ètica de l'advocat. Així, trobem com molts advocats d'ofici acompanyen les persones que defensen el dia de la declaració a comissaria i el dia de la declaració al jutjat i, després, se n'obliden i, no es tornen a recordar d'elles fins cinc minuts abans del judici.

La "Justicia" està organitzada per tal que els advocats d'ofici, desmotivats, ofereixin aquesta defensa de les persones sense recursos econòmics, si se'n pot dir defensa.

El jutge declara nuls els dos primers acomiadaments dels treballadors de Remolcanosa

Col·lectiu Catalunya

El Jutjat Social número 1 de Palma ha declarat nuls els dos primers acomiadaments produïts al setembre de 2007 dels treballadors de l'empresa Remolcanosa del Port de Palma, que es troben en vaga indefinida des de juny de l'any passat. El jutge ha condemnat Remolcanosa a readmetre de forma immediata els dos treballadors "en el mateix lloc i condicions de treball que regien abans de l'acomiadament". L'empresa haurà de pagar l'import dels salaris deixats de percebre des de l'endemà a l'acomiadament fins al dia que tingui lloc la readmissió.

El jutge determina en el seu escrit que els acomiadaments s'han produït "per exercir el dret de vaga" i, d'aquesta manera, dóna la raó als treballadors i a la CGT, que havien denunciat que els acomiadaments eren "un intent descarat de desactivar la lluita". Els dos treballadors acomiadats ho van ser durant la vaga per no complir el decret de serveis mínims i encara queda el cas d'un altre treballador acomiadat, al que l'empresa acusa d'incomplir els serveis mínims al no remolcar un buc de mercaderies perilloses.

Els treballadors de Remolcanosa, empresa privada que explota el servei de remolcadors del port de Palma, van iniciar el passat 19 de juny de 2007 una vaga indefinida per a exigir el compliment íntegre del conveni col·lectiu. Amb aquesta aturada, els treballadors pretenen que es compleixi el règim de descansos i de vacances, la jornada màxima anual i la resta de la normativa en vigor.

Més informació:
www.cgtbalears.org

OPINIÓ: Remolcanosa i el difícil dret de vaga

Pep Juárez, Secretari d'Acció Sindical de CGT-Balears

Remolcadors Nosa Terra, S.A. (Remolcanosa) és una empresa privada, amb seu a Vigo, que explota el servei públic de remolcadors en diversos ports de l'estat, entre ells els de Balears. El seu propietari és José Silveira Cañizares, empresari conegut tant per les seves inversions en el sector marítim (a més de controlar el negoci dels remolcadors, en 1997 va adquirir l'empresa estatal Elcano, la major naviliera espanyola, actualment amb filials a Brasil i Argentina) com l'hospitalari (també des de 1997 és propietari de Policlínico Vigo, S.A., el major hospital privat d'Espanya i, des de 2002, del sanatori compostel·là Nostra Senyora de l'Esperança).

Els treballadors de Remolcanosa, del servei de remolcadors del port de Palma, duen a terme una vaga indefinida des del passat dia 19 de Juny de 2007, amb el suport del Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant i de la CGT. Aquesta vaga va ser convocada per la negativa empresarial d'aplicar, als empleats del Port de Palma, les mateixes condicions de guàrdies, descansos i vacances que gaudeixen els seus companys del Port de Vigo, estant tots ells sota l'empar i l'aplicació del mateix conveni col·lectiu. Però, més enllà de la sorprenent capacitat d'aquests companys per a lluitar i resistir, reflectida en la llarga durada del conflicte i del rosari d'agressions que han hagut de suportar, aquesta història il·lustra la particular indefensió en què es troben els empleats de moltes empreses privades que exploten serveis públics.

Davant la convocatòria de vaga als remolcadors de Palma, la Delegació del Govern a Balears va dictar un decret de serveis mínims que semblava redactat pel propi advocat de l'empresa. Fins a tal punt, que el seu compliment suposava, de facto, la supressió del dret als descansos reglamentaris. Però aquell (primer) decret, segons sembla, tenia un "forat": no contemplava el remolc d'entrada i sortida als creuers de luxe, ni altres prestacions a empreses privades, o l'atenció als bucs de guerra ianquis (serveis mecànics, d'intendència, etc.), en les seves tradicionals visites a la badia de Palma.(1)

Quan els creuers "Royal Irish", "Ocean Village Two", "Island Scape" i "Queen Elizabeth II", entre d'altres, no van rebre atenció de remolc per efecte de la vaga, el Delegat del Govern, Ramon Socias, va elaborar el 10 d'agost de 2007 un segon Decret de "serveis mínims". En ell ja es contemplava, com vestit a mida dels interessos de Remolcanosa, l'atenció al negoci privat dels creuers. Aquesta actitud de Socias, d'anul·lar costi el que costi la pressió de la vaga, contrasta amb el seu silenci i passivitat, davant les més de quinze denúncies, per violacions del seu propi Decret per part de Remolcanosa, que des de CGT hem denunciat i registrat documentalment en la pròpia Delegació del Govern.

Mentrestant, els dirigents de la UGT a Remolcanosa, alliberats per Silveira i submisos als dictats del patró, ja s'havien afanyat prèviament a visitar les institucions de Balears i, mitjançant rodes de premsa (29-6-07), demanar insistentment la il·legalització de la vaga dels treballadors del port de Palma, pel suposat "dany a la imatge de les nostres illes" (quin argument de "sindicalistes"!). I afirmant, "his master's voice", que el conveni col·lectiu s'aplicava correctament a Palma, sense ni tan sols haver preguntat als interessats.

L'empresa tampoc va romandre de braços creuats. Inicialment, va intentar posar en servei un nou remolcador amb una tripulació d'esquirols. Aquesta maniobra va ser anul·lada pel Jutjat del Social, amb una mesura cautelar, davant el nostre recurs. A més, els treballadors en vaga van haver de suportar, entre altres pressions, fins a dues sancions per a cadascun, de tres mesos d'ocupació i sou, "per participar en vaga il·legal". Les sancions van ser recorregudes i, ja en el Jutjat, els seus arguments es van dissoldre com el sucre, i van acabar sent retirades per l'empresa. Finalment tres d'ells van ser acomiadats. Dos, per suposat "incompliment dels serveis mínims" (a criteri de l'empresari, com a jutge i part) i altre, amb imputacions falses per part de la direcció de Remolcanosa.

Però, novament, els tribunals han donat la raó als treballadors i, aquest mes d'abril hem conegut la sentència dels recursos contra els dos primers acomiadaments, que han estat declarats nuls pel Jutjat del Social de Palma, amb efectes de readmissió immediata, per vulnerar de manera flagrant el dret de vaga. Al dia d'avui queda per celebrar el judici pel tercer acomiadament que, a pesar dels seus grollers arguments, comparteix amb escandalosa claredat els motius reals dels dos primers.

A més, i davant les denúncies de la CGT, la Inspecció de Treball ha elaborat un informe en el qual es requereix Remolcanosa perquè resolgui els importants defectes en matèria de prevenció de riscos laborals. Els bucs remolcadors de Palma, l'antiguitat i deteriorament dels quals els converteixen en autèntica ferralla flotant, són causa de múltiples situacions de risc. En diverses ocasions, els propis treballadors han denunciat per escrit avaries i accidents (sense cap reacció, que se sàpiga, per part de les suposades "autoritats" receptores de les denúncies), pel perill que suposen aquests vaixells, per a ells i per als mateixos usuaris. Però l'Autoritat Portuària de Balears, titular del servei, continua fent els ulls grossos, mentre Silveira i els seus ens donen a tots gat per llebre, amb material de desfeta.

A pesar de l'estretor de les lleis, de l'enorme sacrifici econòmic de la vaga, per als treballadors; de la capacitat coercitiva i depredadora de l'empresari, de les extraordinàries ajudes (i del marc d'impunitat), que aquest ha rebut i rep del Govern, de l'Autoritat Portuària, de partits polítics, de sindicalistes corruptes, etc., la vaga dels treballadors de Remolcanosa continuafins a aconseguir els objectius: el respecte als seus drets i a no ser discriminats.

La seva lluita és un exemple per a tots, i per això mereixen tota la solidaritat que com a treballadors i com a ciutadans siguem capaços de generar. Però, a més, es tracta de preservar la qualitat dels serveis públics, així com d'exigir la decència, i l'ètica, en la conducta dels càrrecs institucionals, encara que tot això no afavoreixi els interessos privats d'empresaris com José Silveira.

(1) Hem d'agrair als treballadors de Remolcanosa del Port de Palma, l'haver-nos evitat, a l'octubre de 2007, la indesitjada visita de tres vaixells de guerra nord-americans a la Badia de Palma. Segons diverses fonts, havien participat en atacs criminals contra la població de l'Iraq.

Tema del mes

1r de Maig del 2008: Només hi ha un camí: dignitat i lluita

València

Barcelona matí

Palma

Lleida

Barcelona tarda

Castelló

Tarragona

Girona

Sabadell

Ciutadella

Informacions de les Secretaries de Comunicació de les CGT de Balears, Catalunya i País Valencià; i Relació amb els Mitjans de la FL de Barcelona

Barcelona

A Barcelona, al matí de l'1 de Maig, mil persones es van manifestar sota el lema "Si tu luchas, tú decides", des de la Via Laietana fins a Correus, convocades per la Federació Local de Barcelona de CGT. En el míting final de la manifestació van intervenir treballadors de Metro, Seguretat Social, Autobusos, representants de la Plataforma en Defensa de Collserola i de la Plataforma del Barri de la Barceloneta, així com els secretaris generals de CGT del Baix Llobregat, Catalunya i Barcelona; posteriorment, a la seu de la CGT ses va fer un piscolabis.

Per la tarda, sota el lema "La precarietat, l'atur i els baixos salaris: esclavitzen", al voltant de 7.000 persones van manifestar pel centre de Barcelona després d'un dinar solidari a la Rambla del Raval. La manifestació va arrencar de la plaça Universitat, on portaveus de diversos moviments i lluites (acomiadats de Seat, conductors de TMB, estudiants, treballadors immigrants, moviment feminista...) van explicar les seves reivindicacions i mobilitzacions. Molts dels manifestants es van acostar després a la festa del bus de Barcelona a Cotxeres de Sants.

Lleida

Unes 150 persones van participar a la manifestació de l'1 de Maig convocada per la CGT de Ponent sota el lema "Només hi ha un camí: dignitat i lluita". La manifestació va sortir de la plaça del Treball i va acabar a la plaça de Sant Joan passant per la Rambla del Ferran. Al final hi va haver diversos parlaments entre ells els d'un representant dels immigrants, la mateixa CGT o de l'Assemblea de Joves de Lleida.

Girona

A la ciutat de Girona, unes 150 persones van participar en el 1r de Maig alternatiu celebrat sota el lema "Enfortim la solidaritat". En el recorregut es va fer parada a la Cambra de Comerç. Un cop arribats a la Rambla de la Llibertat van cantar "La Internacional" i van donar per acabat l'acte.

València

La manifestació va comptar amb prop de vuit-cents participants, especialment joves dels polígons industrials on la CGT s'està introduint en els darrers anys. També va comptar amb la presència de militants de les seccions més antigues com Renfe, Telefónica, Ford, Correos, banca, telemàrqueting, etc. La manifestació va anar de la plaça de Sant Agustí fins al Parc del Parterre, on es va llegir el comunicat.

Castelló

300 personas, CGT amb altres organitzacions, van participar en la manifestació anticapitalisa. Al final, es va anar a donar suport a un grup de memòria en la inauguració del monòlit en homenatge a les víctimes soterrades en la fossa comuna de la localitat, on es van ajuntar 2.000 personas.

Sabadell

A l'Ateneu de Barberà, la CGT i l'Ateneu van organitzar diversos actes previs a l'1 de Maig, amb xerrades, concerts i teatre.

Tarragona

A Tarragona, prop de quatre-centes persones van participar en la manifestació anticapitalista, més fins i tot que a la procapitalista del matí de ccooo-ugt. El lema general era "No volem pagar la seva crisi" i hi havia gent de la CGT, de la IAC, de Cobas i de l'EIC. Al final, es va llegir el manifest general i es va parlar per la llibertat del Franki, conta el transvasament i contra l'energia nuclear.

Balears

Una pancarta amb el títol de "Només hi ha un camí: dignitat i lluita", va obrir la manifestació de la CGT Balears, a Palma, per celebrar el 1r de Maig de 2008. Més de cent persones es van sumar a l'acte festiu que es va iniciar a la plaça d'Espanya i va finalitzar a la plaça dels Agermanats. S'hi podien veure pancartes en solidaritat amb el poble saharaui, així com les de diversos conflictes. Per primera vegada es va celebrar a Ciutadella un acte del 1r de Maig, organitzat per la CGT, amb la presència de la secretària general, Helena Herrera.

Parlem amb...

SATURNINO MERCADER I JOSEP GARGANTÉ, DEL COMITÈ DE DESCANSOS DE TMB

'O sumem esforços o seguiran esclafant-nos com fins ara'

Text: **Jordi Martí Font;** Foto Mercader: **Pere Albiach**

Després de mesos de lluita continuada, de mobilitzacions multitudinàries, d'assemblees, de lluita obrera, d'anarcosindicalisme en la pràctica... els conductors i conductores del bus de Transporsts Metropolitans de Barcelona han aconseguit els dos dies de descans setmanal que reclamaven. Parlem amb Saturnino Mercader, president del Comitè d'Empresa, i amb Josep Garganté, els dos membre de la Secció Sindical de CGT a l'empresa i membres del Comitè de Descansos.

-Primer que res, ens agradaria ens expliquéssiu l'acord assolit i la valoració que en feu com a Comitè de Descansos.

-Mercader: Dintre de l'acord que va votar favorablement l'Assemblea del dia 15 d'abril el punt principal, sens dubte, va ser que per fi els conductors i les conductores podrem gaudir dels dos dies de descans a la setmana que reclamem. Aquests seran una realitat a partir de la signatura del Conveni, que es comença a negociar el 6 de maig.

Actualment treballem 7'04 hores de jornada mínima diària 251 dies a l'any, amb l'acord treballarem 7.24 hores durant 226 dies. Malgrat que amb l'acord s'aconsegueix una reducció de jornada anual de més de 100 hores, l'objectiu en la negociació de conveni continuarà sent deixar la jornada diària en 7.04.

-Què és això del Comitè de Descansos?

-Mercader: Vist el paper claudicant que tenien la majoria de delegats del Comitè d'Empresa d'autobusos es va pensar a crear un comitè al marge, en el qual participessin els delegats conductors que realment estiguessin per aconseguir els dos dies de descans. De seguida, ens vam adonar que aquest nou comitè, al qual vam posar el nom de Comitè de Descansos, calia obrir-lo a tota la plantilla de conductors i conductores, el que el convertia en l'òrgan organitzador entre assemblea i assemblea.

El nostre Comitè de Descansos s'ha anat reunint durant tot el conflicte gairebé totes les setmanes, les reunions eren obertes i es feien en les cotxeres i en elles participaven fins a 50 companys i companyes. Cal assenyalar que la participació en el Comitè de Descansos sempre era a nivell individual, pel que era normal tenir postures diferents entre companys del mateix sindicat.

-Garganté: El Comitè de Descansos ha estat l'eina bàsica per poder superar la burocràcia sindical de CCOO i UGT. Fins llavors, i com a CGT, no havíem aconseguit mai trencar la influència d'aquests sindicalistes 'basura'. Unificant delegats sindicals de diferents sindicats, treient les sigles sindicals, deixant la porta oberta a tothom per entrar al Comitè de Descansos i buscant sempre la complicitat amb els treballadors les treballadores afiliades a CCOO i UGT s'ha aconseguit escombrar a anys i anys de direcció sindical "majoritària".

A nivell sindical i per a qui vulgui entendre-ho, això té grans repercussions. Hem aconseguit ensenyar com es pot passar de fer un sindicalisme que només es lamenta de les trastades que fan els sindicalistes de CCOO i UGT a mostrar quina és l'eina per superar-los i aconseguir guanys laborals.

Si la CGT és realment una eina per al treballador o la treballadora i amb aquesta eina no és suficient per vèncer els còmplices de la patronal, llavors aquesta eina ha de servir per crear una eina més gran com a mitjà per superar a CCOO i UGT. I això s'ha de fer treient-se les sigles sindicals i treballant colze amb colze amb altra gent que no comparteix la teva visió del món però que busca, igual que tu, una millora concreta.

-Seria una mica com el que la CGT quan era CNT demanava que es fes amb els Comitès d'Empresa, no?, buidar-los de contingut...

-Mercader: El nostre Comitè d'Empresa fa molt temps que es va convetir en un òrgan burocràtic. Davant aquesta situació i coincidint amb la creació del Comitè de Descansos i l'impuls que li vam donar al moviment assembleari i aprofitant que la suma de delegats de CGT amb els d'ACTUB i un company que va abandonar el SIT vam poder agafar la presidència del Comitè d'Empresa per d'aquesta manera poder tenir controlat els seus moviments.

La realitat ha demostrat que la força l'hem tingut els treballadors en les assemblees que ha anat convocant el Comitè de Descansos, el que ha produït que els delegats del Comitè d'Empresa, uns molt a gust i uns altres per força, hem hagut de cedir la nostra representació directament als treballadors.

-Durant la vaga, heu conseguit el suport d'amplíssimes capes de població, de multitud de moviments socials...Com ha anat això?

"El motiu de la nostra reivindicació: simplement demanar dos dies de descans setmanal, ha creat una solidaritat cap a nosaltres per part de la gent. També la manera d'organitzar-nos i de mobilitzar-nos"

-Mercader: El motiu de la nostra reivindicació: simplement demanar dos dies de descans a la setmana, ha creat una solidaritat cap a nosaltres per part de la gent. També la manera d'organitzar-nos i de mobilitzar-nos i el fet que ens hàgim hagut d'enfrontar a tot el poder real de la nostra ciutat (Ajuntament/Generalitat i partits polítics que els donen suport, Guàrdia Urbana, Mossos d'Esquadra, mitjans de comunicació mantinguts pel poder econòmic de la nostra ciutat, cúpules de CCOO i UGT….) ha generat un amplíssim moviment social solidari cap a nosaltres.

Crec que s'ha pogut demostrar que quan les reivindicacions dels treballadors són justes i aquestes són defensades pels propis treballadors de manera directa d'una forma decidida genera de manera espontània un moviment solidari impossible d'aturar.

-Garganté: En aquest sentit, podem dir que a difèrencia d'altres vegades, vam ser els conductors i les conductores qui vam portar la davantera en el debat. Vam poder cobrir el front mediàtic (diari "Dos dies", T-2Dies, etc.), el front intern (piquets informatius, passada de comptes als esquirols, etc.), el front econòmic (caixa de resistència, material per treure diners -samarretes, DVD, etc.), el front serveis mínims abusius (treball legal i no legal), el front negociador (portant les decisions de les assemblees a la taula de negociació i portant les propostes de la patronal a l'assemblea), el front directiu (fent visible als directius que aquesta lluita tindria un preu personal per a tots i totes), etc. Tots els fronts eren importants i, per tant, tots s'havien de cuidar igual.

Evidentment, tot això no hagués servit de res si no haguéssim tingut el suport actiu o passiu de tots i totes les vaguistes, que eren un nombre altíssim.

-La feina contrainformativa ha estat molt intensa, com s'ha concretitzat?

-Mercader: Per poder desmuntar la informació esbiaixada que la Direcció de TMB feia arribar a la plantilla, des del Comitè de Descansos s'ha fet un enorme esforç per omplir les cotxeres amb fulles informatives en les quals s'informava realment del que estava passant a cada moment, a més s'ha mantingut un web actualitzat diàriament que ha estat consultat per moltíssims companys de dintre i fora de TMB.

Respecte a la informació destructiva que l'empresa i la premsa venuda ha anat abocant de cara a posar a la ciutadania contra nosaltres, hem intentat contrarestar els seus efectes a través d'una publicació titulada "Dosdies", de la qual hem fet tiratges de 60.000 exemplars.

A més de la revista, hem mantingut un programa de ràdio setmanal a Ràdio Contrabanda i hem anat enviant contínuament notes informatives que s'han anat estenent per tota la xarxa a una velocitat de vertigen.

-Garganté: En aquest sentit, i en relació a tots els fronts oberts, des del Comitè de Descansos sempre li dèiem a la gent a títol individual o com a col·lectiu que venien a donar-nos un cop de mà que podien fer el que creguessin oportú per ajudar-nos. Nosaltres no criticaríem les seves actuacions i esperàvem que ells no critiquessin les actuacions de gent que ens donava suport, però que potser no compartien els seus mètodes.

D'aquesta manera, vam aconseguir que la solidaritat vers nosaltres passés per sobre de les diferents visions i mètodes de cada organització. Cada acció reforçava les accions dels altres. Aquí tots sumàvem, ningú no restava.

-I els atacs de la premsa burgesa (en tots els formats possibles) també ha estat d'antologia...

-Garganté: Aquests atacs només reforçaven la plantilla, que veia com des dels grans mitjans de comunicació es deien mentides enormes sobre ells i elles.

A poc a poc, vam anar tocant portes de periodistes, directors de diaris, etc., per anar fent canviar el seu to. Evidentment, no posarien articles obertament a favor nostre, però sí que vam aconseguir que alguns ens consultessin si eren correctes les xifres de participació, la interpretació que feien d'un acord, etc.

Un exemple de com van anar canviant una mica es simbolitza en el fet que quan els parlàvem dels "esquirols", al principi quasi es mostraven emprenyats amb nosaltres per utilitzar aquesta paraula. A poc a poc, i en no variar nosaltres el to, eren ells els qui preguntaven "Quants esquirols hi ha hagut avui?". Era com si redescobrissin un llenguatge perdut...

-El paper de CCOO i UGT, com sempre, ha estat patètic. Sense recrear-vos-hi massa que si no ens diran que sempre ataquem els mateixos (malgrat s'ho mereixin), ens podeu explicar com són vistos aquests "sindicalistes" per la resta de la plantilla?

-Garganté: Aquests sindicalistes han perdut molt de crèdit i és evident que això és un problema per a la Direcció, ja que no poden fer la feina per què existeixen, que és bàsicament que els treballadors i les treballadores traguin amb la merda que la patronal ens vol fer menjar.

Segurament, en els mesos futurs tractaran de guanyar terreny (sigui fent entrar nous treballadors amb el carnet sindical a la boca, sigui cedint millores en una negociació només amb ells, etc.). És evident que en la negociació de Conveni futura no els enganxarem fora de joc com aquest cop amb les mateixes maneres, així que els haurem de tornar a sorpendre per deixar-los fora de combat.

-Hi ha qui diu que si heu guanyat ha estat perquè TMB és una empresa amb bona part d'accionariat públic...

-Garganté: A Can Vies hi ha una pintada que diu alguna cosa com: "Qui vol fer una cosa troba maneres, qui no vol fer res troba excuses". A totes les empreses, siguin públiques o privades, els treballadors i les treballadores tenim pors. Por que marxi l'empresa, por que la privatitzin, por que et posin a la llista negra, por a no ser recolzat pels companys i les companyes. Només els qui arrisquen triomfen i això és el que hem fet nosaltres. Un grup important de companys vam assumir al començament d'aquesta lluita que podíem perdre la feina, que podíem ser detinguts o apallissats, que podíem acabar a la presó. A pesar de tot això, la il·lusió d'aconseguir una millora era superior a totes aquestes conseqüències. Quan t'estimes molt els teus companys companyes estàs disposat a això i a molt més.

-Durant la vaga també hi ha qui us ha acusat d'amagar les sigles sindicals. Què els podeu dir?

-Mercader: Si, això és veritat, fins i tot hem rebut crítiques de la nostra pròpia organització. Nosaltres mai no hem ocultat la nostra afiliació sindical, solament cal mirar les notícies que s'han anat publicant per veure les vegades que han sortit les sigles de CGT a la premsa, crec que mai han sortit tantes vegades i tants dies seguits les sigles del nostre sindicat.

Les acusacions que hem hagut de suportar vénen principalment de companys de la CGT que no han entès que la lluita dels conductors de TMB ha estat reeixida gràcies, entre altra coses, al fet que la plantilla autobusera s'ha unit deixant al marge les sigles sindicals.

Nosaltres hem intentat posar el nostre sindicat al servei dels treballadors perquè entenem que és aquesta la nostra funció. No aspirem a decidir per ningú, ni a exigir quotes de poder o protagonisme que no ens corresponen. Entenem que aquestes actituds són pròpies d'altres sindicats que res tenen a veure amb els objectius de CGT.

-Garganté: Personalment, com a afiliat de CGT, em sento, per un costat, molt content pels companys del sindicat que han ficat el coll per la nostra lluita, que han fet mil i una cosa i ho han fet entenent que la nostra lluita havia de ser sense sigles, per poder mantenir la unitat entre els conductors afiliats a tots els sindicats o a cap.

Per altre costat, em sento completament decebut per companys que a la hora de la veritat semblaven més preocupats per les putes sigles sindicals que no per la lluita en si mateixa.

No acabo d'entendre com hi ha gent al sindicat que s'omple la boca de "revolució social", "anarquisme", etc. i després sembla que s'acollin perquè et poden il·legalitzar una vaga. He estat mirant la Constitució Espanyola i sembla que si algun dia es fa la tan anomenada i gastada "revolució social" no es farà de manera legal, ni pasarà pels camins establerts, ni s'utilitzaran les formes, ni les sigles que un ha decidit unilateralment. Crec que al sindicat sobra molta teoria de fullets i hi falta una mica més de valor i companyerisme.

-La vaga ha obert un espai de què molta gent parlem però que pocs heu aconseguit concretitzar com en aquest cas: la confluència de les lluites socials i les lluites sindicals. Som a temps de sumar més que de restar?

-Mercader: La naturalesa no és pura, en totes les seves manifestacions s'observen barreges de materials i de consistències i en canvi és perfecta. Llavors. per què nosaltres ens hem de negar, sobre la base d'una puresa ideològica, a millorar la nostra societat i perquè no ens anem a unir en la lluita amb companys d'altres sensibilitats?

Ens sembla de sentit comú que el que cal fer és buscar el que ens uneix i no el que ens separa... si els principis els tenim clars, de què ens hem de preocupar?

-Garganté: L'esquerra sindical, política o el que sigui o es posa les piles i es deixa de tantes ximpleries i palles mentals ideològiques o seguirà estant on està. Sembla que haurem de comprar un mirall immens perquè tots nosaltres ens hi mirem i veiem que, a pesar de petites diferències, ens assemblem moltíssim. Això no succeeix perquè sí, sinó perquè qui tenim enfront és tan miserable i hipòcrita que no costa massa tenir una visió contrària a la seva. Sumar forçes no és una opció, o ho fem o seguirant esclafant-nos com fins ara.

> LES FRASES...

"Si algun dia es fa la tan anomenada i gastada "revolució social" no es farà de manera legal, ni passarà pels camins establerts...

Nosaltres hem intentat posar el nostre sindicat al servei dels treballadors perquè entenem que és aquesta la nostra funció

Per què nosaltres ens hem de negar, sobre la base d'una puresa ideològica, a millorar la nostra societat i per què no ens hem d'unir en la lluita amb companys d'altres sensibilitats?"

Catalunya. Maig de 2008

L'ANARCOSINDICAT OBRE LOCAL ESPERANT LA CONSOLIDACIÓ A LA ZONA

70 anys després, tornem a creuar l'Ebre: la CGT a Móra d'Ebre

Federació Comarcal Baix Camp-Priorat CGT

En el marc del procés de creixement i consolidació que està experimentant la Confederació General del Treball de Catalunya a la demarcació de Tarragona, s'ha obert un nou espai pel sindicat a Móra d'Ebre, la capital de la comarca de la Ribera d'Ebre.nEl dia 8 d'abril, es va fer l'acte de presentació del local i una roda de premsa. A l'acte de presentació, al qual van assistir Bruno Valtueña, secretari general de la CGT de Catalunya, i els secretaris generals de la Federació Comarcal Baix Camp-Priorat i de la Federació Local de Tarragona, així com els secretaris de Comunicació català i estatal, hi va participar un nombrós grup d'afiliats i afiliades de la CGT de la Ribera d'Ebre, Priorat i Camp de Tarragona. Aquest espai es troba en un local municipal d'entitats situat a la plaça de la Llanterna de Móra d'Ebre (al costat de la Biblioteca), i servirà per donar informació, atendre consultes i com a lloc de trobada i reunió dels afiliats i afiliades de la CGT de les comarques de la Ribera d'Ebre i la Terra Alta, i aquells del Priorat que ho creguin convenient.

En aquestes comarques, la CGT té uns 40 afiliats i afiliades, pertanyents a sectors i empreses com Adobinve (una de les principals de la comarca, dedicada al curtit de pells, on disposem de la majoria en el comitè d'empresa), Correos, Renfe-Adif, ensenyament, químiques, així com afiliats d'empreses diverses.

Amb la presentació d'aquest espai, que organitzativament dependrà de moment de la Federació Comarcal Baix Camp-Priorat de la CGT, s'espera començar a implantar-se en aquesta part de les terres de l'Ebre.

Els horaris d'atenció i obertura seran els dimarts i dijous de 19 a 21 h.

Reactivació del Grup de Dones Llibertàries

Dones Llibertàries

El grup de Dones Llibertàries de Catalunya es va reunir el passat 29 de març a Barcelona amb la intenció d'activar el grup de dones a nivell de Catalunya. Els objectius eren donar periodicitat a les reunions; que aquestes siguin públiques i que es faci difusió per part de la CGT del grup de Dones Llibertàries a totes les dones del sindicat.

A més, la reunió tenia la intenció d´establir un pla de tasques mínim que garanteixi la continuïtat i necessitat de donar visibilitat a les dones de la CGT i les seves problemàtiques específiques, i disposar d´un espai propi les dones que formem part d´aquest sindicat: un espai per a debatre, discutir, treballar i socialitzar les nostres experiències com a dones sindicalistes.

A la reunió es va concretar:

a) El grup de Dones Llibertàries de Catalunya es reunirà cada dos mesos en reunions ordinàries. El lloc de reunions no s'estableix fixe sinó que anirà translladant-se als diversos llocs de Catalunya on hi hagin grups de dones. La propera reunió serà el dissabte 31 de maig a les 10.30h al local de la CGT a Barcelona (Via Laietana).

b) S´aprova portar el taller d'autodefensa des d´una perspectiva feminista a Barcelona. Aquest taller contra la violencia masclista es basa en un treball físic i emocional per a aprendre i reconduir les situacions en què ens puguem trobar com a dones fruit de la violència masclista. Constatem la necessitat de que el sindicat sigui una eina per a que com a dones sindicalistes puguem afrontar la violència física, psíquica i sexual, que es manté i intervé en totes les esferes de la vida de les dones: des de la representació mediàtica de les dones com a objectes; el control del cos a través del discurs mèdic androcèntric o les diferències de salari entre homes i dones, fins a qualsevol de les formes de violencia sexual, com són les violacions i l´assetjament sexual en el treball i les agressions en l´àmbit domèstic.

c) La Secretaria d´Acció Social es compromet a fer difusió dels actes de Dones Llibertàries (llista de distribució de correu).

d) Es deixen per a properes reunions les discussions de materials sobre la prostitució i el tema de la cura (últim manifest del 8 de Març).

e) Disposició de publicar les activitats, articles, treballs, etc. del grup al "Catalunya".

> CONVOCATÒRIES

Curs de Formació sobre contractació i precarietat

Lloc: Seu de CGT Catalunya, Via Laietana 18, 9a Planta, Barcelona, 8 i 9 de maig.

Amb aquest curs abordem les diferents perspectives de la precarització de les relacions laborals i les reordenacions empresarials.

La contractació engloba molts fenòmens. D'una banda, els diferents tipus de contractes, el seu caràcter, les seves garanties, els seus drets…, per una altra, la seva organització mitjançant un control unilateral de l'empresariat i finalment, la intervenció sindical en aquesta realitat.

Les regles de joc de la coneguda com fugida del dret laboral (autònoms, franquícies…), el frau massiu en la contractació, la temporalitat, la falta de contrapoder a les gerències empresarials, la individualizació del conflicte… aquestes són les claus que hem de conèixer per intervenir sindicalment.

OBJECTIUS

Conèixer els elements fonamentals de la precarització de les relacions laborals:
* aspectes ideològics
* revestiment jurídic (regles de joc) que es fa dels mateixos
* aspectes tècnics.

Comprendre la realitat social i laboral a fi de poder "donar-li la volta"

Dissenyar i escriure realitats laborals diferents basades en el respecte dels drets laborals i socials, en els drets democràtics i en els drets civils, per a tots i totes, sense discriminacions.

TERMINI PER A INSCRIPCIONS

Fins al dimarts 6 de Maig de 2008.

ORGANITZEN

SP Confederal, SP CGT-Catalunya; Gabinet Jurídic Confederal.
Contactes i inscripcions:
Correu: s-org@cgtcatalunya.cat
tel. 692 057 651 i 93 310 33 62
Es recomana que el Sindicat o Federació de qui s'inscrigui n'estiguin assabentats, s'admetran un màxim de tres participants per Secció Sindical.

La potència armamentística, empresarial i de les burgesies respectives no té res a veure amb els interessos de les treballadores

La defensa dels drets del treball continua perseguida per l'Estat marroquí

Campanya contra la Unió Europea per injusta, militarista, antidemocràtica i insostenible

La UE, per a què?, per a qui?

CGT, Baladre, Ecologistes en Acció

Des del seu origen, la Unió Europea és un projecte econòmic que ha buscat un mercat europeu unificat i la projecció de les seves multinacionals i capitals cap a l'exterior. Ara el seu desafiament és convertir-se en una superpotència mundial.

El Tractat de Lisboa, que substitueïx a la difunta Constitució Europea, serveix a aquesta finalitat, ja que:

Blinda una UE neoliberal. El creixement econòmic i la competitivitat són els grans objectius de la UE (art. 3 i protocol nº6). La Unió treballarà per a eliminar els "obstacles" al lliure comerç mundial (art. 10 A i 188 B), garanteix la lliure circulació de capitals (art 56 i 57-3), i aposta per la liberalització i interconnexió del mercat energètic (art 1176A).

A més, la nova estratègia de la Unió (Europa Global: competint en el món) persegueix "mantenir la seva competitivitat en el mercat mundial intensificant els seus esforços per a crear oportunitats per a les seves empreses en tercers països. Per a construir empreses fortes, la UE també haurà de crear un entorn més favorable a les empreses dintre de les seves pròpies fronteres".

Amb la Carta de Drets Fonamentals es retallen els drets ambientals i socials (com el del treball, salut o habitatge digne). També s'obre la porta al desmantellament dels serveis públics deixant-los subjectes a les normes de la competència (art. 86 i 87).

És clarament antidemocràtic:

Els països més rics (Alemanya, França, Regne Unit) tindran més pes. S'aprofundeix la UE a diverses "velocitats", on els menys poderosos tindran cada vegada menys capacitat de decisió. S'augmenten els àmbits en els quals les decisions es prendran en la UE i no a nivell estatal. El Consell i la Comissió mantenen la majoria del poder legislatiu i executiu, mentre que el Parlament segueix complint un paper subaltern. El Banc Central Europeu no té cap control democràtic.

Augmenta el poder militar de la Unió per a protegir l'euro: S'augmenten les despeses militars (art 27-3). També es potencien els euroexèrcits i la pertinença a l'OTAN (art 27-7). A més es donen suport els "atacs preventius" (doctrina Solana, art. 28).

Aquest Tractat està en la línia del procés de construcció de la UE, el que genera una dinàmica en la qual:

La UE destrueïx l'entorn, ja que la la seva construcció implica un distanciament cada vegada major entre els llocs de producció i consum, que són connectats a través de les grans infraestructures de transport i de connexió energètica. Això implica milers de km2 d'asfalt i formigó; l'increment de les emissions de CO_2 a l'atmosfera (que produeïxen el canvi climàtic); o la segmentació del territori, el que amenaça encara més la biodiversitat. A més, la UE és la segona emissora de gasos d'efecte hivernacle del planeta en termes absoluts (el 24%) i per càpita.

La UE augmenta les desigualtats, ja que el control de la inflació i el dèficit són objectius de la UE, però no així eliminar l'atur i la precarietat. La Unió no recull el dret a una renda bàsica universal o el de poder viure en un habitatge digne. A més a les persones immigrants no se'ls reconeix drets tan bàsics com el lloc de residència o el vot.

Això queda reflectit en xifres, ja que en el si de la UE més d'un terç de la població activa està en situació precària: 19 milions de desocupats, 21 milions de contractes precaris, 33 milions a temps parcial i un nombre creixent d'assalariats sense papers (immigrants i nadius). A més, la diferència salarial de les dones respecte als homes és del 28%, i la UE deporta o rebutja a 500.000 persones cada any.

La UE retalla les llibertats, ja que a Brussel·les hi ha 15.000 lobbistes que es dediquen a pressionar perquè les legislacions que emanin de la Unió serveixin als interessos dels gran capital. A més la participació popular està limitada per a permetre que les decisions es prenguin de forma més àgil. Finalment, amb al coartada del terrorisme, la UE i els seus estats membres estan retallant les llibertats de la població. La UE té un caràcter creixentment militarista a l'aparèixer tropes de la Unió en diferents llocs del planeta (Líban, Kosova, Haití, Sudan, Bòsnia...), s'està creant un sistema de posicionament via satèl·lit en tot el globus que tindrà aplicació militar (el Galileu), els euroexèrcits cada vegada estan més dotats i tenen major capacitat d'intervenció exterior, i s'ha aprovat la "Doctrina Solana", per la qual la Unió pot intervenir militarment en qualsevol lloc del globus en defensa dels seus interessos.

Via Campesina, contra les empreses transnacionals d'agronegocis

Via Campesina
www.viacampesina.org

La crisi alimentària mundial està començant a aparèixer en la seva imatge real aquest any. Durant les últimes dècades la fam estava "amagada" en àrees rurals o zones marginals. Ara el nombre d'afectats està augmentant i molta més gent ja no pot aguantar més. Estan sorgint disturbis per aliments i tornen les cues de gent famolenca en molts llocs del món.

Àfrica i Àsia són els majors afectats per la fam i la misèria en les zones rurals, i pels efectes creixents del canvi climàtic. El desenvolupament econòmic i el creixement beneficien solament a una minoria de la població i provoquen danys ambientals i no resolen la situació extremadament precària de la gran majoria. A l'Índia l'auge econòmic beneficia solament a una petita part de la població. Al mateix temps, l'economia basada en la pagesia està sent destruïda i milers de camperols acaben amb les seves vides suïcidant-se per la desesperació i la pobresa. Joves camperols d'Indonèsia, Filipines, Tailàndia, Bangla Desh, han d'abandonar les seves famílies i llogarets per a anar a altres països, perquè allí no hi ha possibilitats de poder guanyar-se la vida.

En la regió de Llatinoamèrica es dóna un fenomen similar. La terra cultivable ja no pertany a població rural. Han de treballar la terra de la qual van ser propietaris com mà d'obra barata. Alguns fugen a les ciutats intentant millorar la seva vida, però per desgràcia cada nit han d'anar-se a dormir amb l'estómac buit. Les grans empreses transnacionals d'agronegocis (TNC) volen augmentar el seu control sobre l'alimentació mundial i l'economia agrícola. La liberalització del comerç i i la inversió en l'agricultura ho ha fet possible.

Per tot això, el 17 d'abril de 2008, amb motiu del Dia Internacional de la Lluita Camperola, la Via Campesina vam fer una crida internacional per realitzar activitats en contra de les TNC i mostrar alternatives al model neoliberal.

Marroc: són posats en llibertat els detinguts del 1r de maig de 2007

INSAD (Rabat, Marroc)

En ocasió de la seva posada en llibertat, hem rebut amb gran satisfacció l'alliberament dels detinguts produïts en les manifestacions del Primer de Maig de maig al Marroc a les ciutats d'Agadir, Ksar-el-Kebir i Bni Mellal, així com el sobreseïment de la causa dels nou companys en llibertat condicional, després de l'indult reial que es va produir el divendres 4 d'abril de 2008.

Per això, INSAD (Instància Nacional de Solidaritat amb els Detinguts del Primer de Maig) felicita als militants El Mehdi Barbouchi, Abderrahim Karrad, Ahmed Lakaitab, Oussama Benmassaoud, Mohamed Rassiouni, Youcef Arkab, Thami Al Khyat i al presoner dels 3 reis Mohamed Bougrine per recuperar la seva llibertat i als militants Mohamed Fadel, Ismail Amrar, Abderrahmane Ajji, Mohamed Youcef, Charqui Nabil. Abdelaziz Timor, Abdelhakim Rabaaoui et Brahim Ahensal pel sobreseïment de la causa, pel delicte d'atemptat "als valors sagrats del regne", així com als seus familiars i amics.

Saludem a totes les organitzacions i persones democràtiques i a tots els comitès locals de solidaritat amb els detinguts del 1r de maig pel seu esforç i solidaritat. Així mateix saludem a totes les organitzacions i persones democràtiques a nivell internacional pel seu suport i solidaritat en aquest llarga campanya per la llibertat dels detinguts que finalment ha aconseguit els seus objectius.

Reclamem la llibertat de tots els presos polítics del nostre país i el seu alliberament per arribar a aconseguir un règim on les llibertats civils sigui possible d'exercir-les sense por.

Amb més mentides que mai, el tripartit transvasista ha aconseguit fer creure que la manca d'aigua a Barcelona é imminent i la interconnexió inexcusable

L'energia nuclear continua essent l'aposta de les classes dirigents

BALA PERDUDA

De cabres i ministres embarassades

Fernando Fernández Holgado

Només de veure la ministra embarassada desfilant amb el pas afectat i impostant la veu per posar ferms els nostres soldats, vaig iniciar una reflexió d'urgència. Com era posible que no m'hi avingués amb aquella escena? Què es el que em provocava tant de rebuig? Estava esdevenint, potser, masclista i intolerant?

No. Penso ara que el que m'ha irritat ha estat precisament la cínica lucidesa de l'escena, la seva clarividència màxima: la metàfora més aconseguida de la distància assolida entre la política com a contingut i la seva pròpia imatge. Ja sabíem que en l'alta política –que és un art de la prestidigitació- els continguts són arrabassats rere la imatge, la posada en escena, el gest, el tarannà o la mercadotècnia.

És conegut que, des de 1992, el PSOE, amb Felipe González, es va plantejar maquillar la imatge dels nostres exèrcits i fer-los més fàcils de vendre a la societat amb la famosa missió de pau dels Balcans, que en realitat fou com assistir com a 'voyeurs' a una carnisseria i, després, signar a la fulla d'assistència repartida per l'ONU. Eren temps en què s'amagava la secular cabra legionària i altres signes jutjats com a retrògads i de mal gust.

Doncs bé, més de quinze anys després, Zapatero ha rematat la feina i ens ven un exèrcit ja professionalitzat, amb creixent despesa militar, els seus míssils i fragates, però presentat alhora que ocultat rere una posada en escena insuperable des d'un punt de vista políticament correcte. Perquè aquesta posada en escena pretenia ser ja una demostració del que es buscava obertament i es continua buscant: en paraules de la ministra embarassada, "la plena integració entre la societat espanyola i les seves Forces Armades".

O sigui, la normalització de l'exèrcit en aquest país. Que seguim empassant-nos l'OTAN, l'Euroexèrcit, la despesa militar, l'exportació d'armament a l'anomenat Tercer Món, la utilització de contingents de dones i immigrants per nodrir els esquadrons, els capellans castrenses, els vols secrets als centres de tortura autoritzats pels nostres governants, els afgans que matem en defensa pròpia. I la cabra, és clar, a qui encara no han llicenciat.

Alarma per l'engany sobre la fuita radioactiva d'Ascó

Pau Ribera (Ascó)

Probablement mai no sabrem del cert què va passar a Ascó. Costarà molt, de fet ja està costant massa, esclarir la seqüència dels fets i els errors que va cometre l'operador de la central. Ha passat un mes durant el qual s'han fet anàlisis radiològiques a més de 2.000 persones, sortosament amb resultats negatius, i encara no sabem com, quan, per què i fins on va arribar la fuita. El que sí sabem, en canvi, és que tots els indicis apunten a que l'Associació Nuclear Ascó Vandellòs II, l'ANAV, que és qui gestiona la central (propietat d'Endesa) va ocultar informació. Es tracta d'un fet molt greu que se suma al fet, gravíssim, de l'emissió de partícules radioactives a l'exterior. No només a l'exterior del magatzem de combustible i, per tant, a l'exterior de la central nuclear, sinó també a l'exterior del recinte del complex atòmic de la Ribera d'Ebre, és a dir, fora de la doble tanca que delimita les instal·lacions i més enllà, fins a un talús vora el riu Ebre i fins a un magatzem de ferralla de la Selva del Camp, on les partícules van arribar en un camió contaminat que, sorprenentment, no va tenir cap problema per sortir de la central nuclear.

Amb l'actidud "obscurantista" denunciada per alguns alcaldes de la zona nuclear (altres més discrets, com el d'Ascó, treballen a la central), l'ANAV va posar en risc, innecessàriament, als treballadors, a la població i fins i tot als alumnes de les escoles que van visitar la central l'endemà mateix de la fuita, segons afirma Greenpeace, que ha fet més de 50 preguntes al Consell de Seguretat Nuclear (CSN). Aquest, l'ens regulador del sector nuclear a l'Estat espanyol, ha quedat en evidència pel fet que ha basat les seves informacions, relativitzant la gravetat de l'incident, en les dades poc contrastades que li ha comunicat la central. Així, s'ha vist obligat a admetre que els nivells de radioactivitat emesos han estat fins a cent vegades superiors als reconeguts inicialment per l'ANAV, fet que ha indignat els alcaldes dels 13 municipis que formen part de l'Associació de Municipis en Àrees Nuclears (AMAC). En nom seu el gerent de l'entitat ha blasmat l'actitud de la central, a qui ha acusat d'haver enganyat els alcaldes en la reunió extraordinària que la comissió local d'informació va celebrar a Ascó per a, justament, informar dels fets.

De què serveixen aquestes comissions i el CSN si l'expotador de la central dona informació incompleta? Quina confiança podem tenir els ciutadans en el CSN si no és capaç d'establir els mecanismes necessaris no ja per sancionar, que hi són, sinó per evitar incidents i conductes que responen al fet de primar els interessos econòmics per sobre de la seguretat, com el mateix CSN va dir arran de l'avaria de Vandellòs II l'estiu de 2005 a causa del mal estat del sistema de refrigeració, que s'havia anat degradant amb el pas dels anys sense que la central fes res per resoldre el problema?

Aquestes i moltes altres preguntes són les que ens fem les persones preocupades per la seguetat ambiental i radiològica i per les que creiem en la necessitat de tancar les centrals nuclears, totes, com més aviat millor. És clar que les administracions es troben entre l'espasa i la paret: entre el clam ciutadà per una producció massiva d'energia neta i les pressions de les multinacionals que es resisteixen a obrir un debat seriós i basat en evidències científiques que no convenen al sector elèctric: la descentralització del negoci de la generació elèctrica, el model de consum de l'energia, la hipoteca dels residus...

El fet que la fuita radioactiva hagi estat classificada com a de nivell 2 a l'escala internacional de successos nuclears (l'escala INESS, que va de 0 a 7) equipara l'incident al que va patir Vandellòs II el 2005 (també de grau 2), que va ser considerat com el més greu de la indústria nuclear de l'Estat des de l'incendi l'any 1989 de Vandellòs I, que es va haver de tancar. L'empresa no ha tingut altre remei que destituir el fins ara director d'Ascó, Rafael Gasca, i del cap del servei de protecció radiològica, Francesc González. Però no n'hi ha prou: cal, encara que també sigui només per una qüestió d'imatge (el nou director d'Ascó és l'exdirector de Vandellòs II), aplicar la sanció més alta possible prevista per la llei, tot i que els 30 milions d'euros amb què, com a màxim, es pot multar Ascó I, siguin xavalla per a Endesa.

La Fiscalia de l'Estat ha obert diligències d'ofici per esbrinar si hi ha indicis de delicte en la fuita, que segons el CSN "s'hauria pogut evitar". Mentre la justícia investiga i treu conclusions els ciutadans hem de ser conscients que cada cop que encenem el llum de casa o engeguem qualsevol electrodomèstic elèctric estem omplint la butxaca d'algú que no té cap consideració per la seguretat i la salut de les persones i del medi ambient, gent sense escrúpols: siguin directius d'Endesa o petits accionistes que també tenen la seva part de responsabilitat. Ho dic per recordar també que l'energia més neta és la que no es consumeix i que l'estalvi i l'eficiència són els pilars de la nova cultura de l'energia, on la nuclear no hi té cabuda per una qüestió de principis.

OPNIÓ: Tancar les nuclears cap a una Nova Cultura de l'Energia.

Tanquem les Nuclears
(www.tanquemlesnuclears.org)

En relació a l'episodi de detecció d'una fuita radioactiva a la central nuclear d'Ascó el passat dia 5 d'abril, Tanquem les Nuclears – Coordinadora per una Nova Cultura de l'Energia (TLN – NCE) vol remarcar davant l'opinió pública els següents fets:

-En primer lloc la manca de transparència informativa tant de l'Associació Nuclear Ascó – Vandellòs (ANAV), com del Consell de Seguretat Nuclear (CSN): malgrat que a la nota informativa del 5 d'abril el CSN considera la trobada de partícules radioactives com a "succés notificable", l'origen de la fuita sembla remuntarse al novembre del 2007, quan reconeixen que el sistema d'extracció de l'aire de l'edifici va quedar contaminat durant les operacions de neteja corresponents al final de la recarrega de combustible.

En canvi, en la relació de successos notificables del CSN corresponent al mes de novembre apareixen dues referències a Ascó 1: el 8 i l'11 d'aquell mes, i tots dos relacionats amb la recarrega de combustible. En el primer cas, pendent de classificació en l'escala INES, es fa servir una terminologia críptica per justificar que el succés es va comunicar en realitat en el mes de febrer del 2008; i en el segon cas, que sembla tenir a veure amb l'accident que ara tractem, apareix classificat com del nivell INES 0, es a dir, sense perill per a la població.

Ara resulta que aquell incident, que estava classificat com a de "nivell zero", sí que va tenir conseqüències per a la població, el que posa en qüestió els criteris de adjudicació de nivells del CSN.

-En segon lloc el secretisme que envolta tot el succés, si l'organització ecologista Greenpea-

ce no arriba a donar el toc d'alerta, el succés hauria estat silenciat i relegat a l'oblit fins la publicació de la memòria anual del CSN malgrat el seu perill potencial. Cap succés relacionat amb l'energia nuclear es pot considerar insignificant per les seves implicacions sobre la salut. Les dades del CSN durant l'any 2007 indiquen que es van donar 23 successos notificables als dos reactors d'Ascó; 22 d'ells han estat classificats com de nivell 0, i un pendent de classificació pel retard en la comunicació. La publicació d'aquests successos restaria força a la campanya de propaganda que pretén presentar l'energia nuclear com a "segura" i "fiable".

-En tercer lloc, les implicacions sobre la salut i el medi ambient. En un moment en que proliferen les discussions subjectives sobre el suposat impacte visual que puguin provocar les tecnologies renovables, l'accident mostra la realitat comprovable d'un impacte que incideix en la salut de les persones i en el medi ambient físic.

I és que, independentment de que la naturalesa de la radiació detectada sigui de 5 o de 0,00001 curis, el que és important és determinar exactament l'origen, el tipus, la durada i la dispersió de la radiació. Cal recordar que els efectes de l'exposició a dosis tenen una relació directa amb el temps de l'exposició independentment de la intensitat de la radiació (el que es coneix amb la problemàtica de l'exposició a radiacions baixes), el que significa que una exposició persistent a una radiació baixa pot provocar efectes; i que, tenint en comte els mesos que han transcorregut, caldria fer una revisió de la població, territoris i conreus potencialment afectats pels vents dominants.

-En quart lloc, l'accident demostra la fal·làcia de les possibilitats de l'energia nuclear com a opció de futur: a l'amenaça futura de la problemàtica dels residus, a les dades existents sobre les limitacions de les reserves d'urani, a la manca de perspectives econòmiques, i a les freqüents aturades per avaria, cal afegir el risc permanent de fuites d'elements radioactius en el funcionament "normal", com és el cas que ens ocupa.

-Finalment, des de Tanquem les Nuclears – Coordinadora per una Nova Cultura de l'Energia volem remarcar la urgència de procedir al tancament progressiu de les nuclears i avançar cap a un model energètic que es basi en l'estalvi, l'eficiència i l'aprofitament de les energies renovables.

Un model que és social i tècnicament possible i econòmicament factible.

Abunden els informes que demostren que la reducció de l'actual malbaratament energètic, combinat amb un desplegament de les tecnologies que permeten l'aprofitament de les energies renovables (especialment l'energia eòlica i solar) permetrien que Catalunya pogués cobrir abastament els seus serveis energètics. El futur passa per una combinació d'estalvi, ús racional de l'energia i l'aprofitament dels immensos recursos energètics que ens faciliten els cicles naturals.

L'Ebre es revolta i convoca manifestació el 18 de maig a Amposta

Col·lectiu Catalunya

Un miler de persones van assistir a l'assemblea de la Plataforma en Defensa de l'Ebre realitzada a Tortosa el 19 d'abril, que va marcar el punt d'inici de una campanya contra la interconnexió de la xarxa del Consorci d'Aigües de Tarragona amb la d'Aigües Ter-Llobregat acordada pels governs català i espanyol.

L'assemblea va ser el punt central de la reactivació del moviment aglutinat al voltant de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. L'Auditori Felip Pedrell estava ple de gom a gom. Gent als passadissos, gent dreta per tot arreu. Després de l'assemblea, el miler llarg d'assistents es van manifestar pels carrers de Tortosa. El menyspreu envers la capacitat de convocatòria de la PDE va quedar en evidència.

L'assemblea va servir per repassar la situació existent, destacant que fins que no s'han celebrat les eleccions els polítics no han dit res de transvasaments, i molt menys de l'Ebre. És més, se'ns deia que de transvasament de l'Ebre res de res. Això ho va exemplificar molt bé el video inicial, començat amb la caràturla del NO-DO, per repassar les promeses de Zapatero, assegurant que de transvasament de l'Ebre no n'hi hauria.

La primera prova de foc s'ha superat amb escreix. Una convocatòria exitosa. Ara queda la manifestació a Amposta. Una cita per mostrar el rebuig als transvasaments i a la interconnexió en concret.

La Plataforma en Defensa del Segre

Prèviament, el dia 11 d'abril, s'havia portat a terme una reunió a Lleida contra la possibilitat primerament manifestada pel govern de la Generalitat d'agafar aigua del Segre, reunió en la que es va elaborar un manifest i es va acordar crear la Plataforma en Defensa del Segre, que s'aliaria amb la de l'Ebre.

El front unitari contra els transvasaments ja és una realitat, després del compromís adquirit a Lleida per una vintena de col·lectius ciutadans i grups ecologistes d'arreu de Catalunya. La principal conclusió de la cimera va ser que els contraris a qualsevol tipus de transvasament iniciaran una línia de treball comú, i que es mobilitzaran per frenar l'«onada transvasista» que prepara la Generalitat, primer anunciant la captació d'aigua del Segre i després acordant interconnectar les xarxes d'aigua de l'Ebre i el Ter-Llobregat.

Les entitats i organitzacions assistents a la trobada de Lleida, l'11 d'Abril del 2008: Ecologistes de Catalunya, IPCENA, GEPEC, CEPA, SEO/BirdLife, Plataforma en Defensa de l'Ebre, Ecologistes en Acció, DEFGOL, Jovens de les Terres de l'Ebre, Grup Ecologista de les Terres de l'Ebre, CUP Lleida, Maulets i Assemblea Pagesa, davant la situació de reactivació de les politiques de transvasaments, acordem la següent declaració:

-Primer. Considerem que l'aigua pertany i s'ha de gestionar a cada conca corresponent.

-Segon Considerem imprescindible respectar un cabal de manteniment ambiental dels rius .

-Tercer. Demanem actuacions davant de l'estat crític actual dels nostres rius, amb l'objectiu de garantir-ne la seva conservació.

-Quart. No acceptem cap transvasament, ni el d'Isòvol, ni el de l'Ebre, ni cap altre.

-Cinquè. Demanem un Canvi de model territorial, que adeqüi el creixement als recursos disponibles en cada conca.

-Sisè. L'aigua, és un l'element indispensable pel reequilibri territorial i de redistribució de la riquesa.

-Setè. Defensarem els drets dels rius i de la població de les seves conques.

Per a més informació de la campanya i el contingut del Reial Decret aprovat pel Consell de Ministres per tirar endavant la interconnexió de la xarxa del Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT) amb la d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL), podeu anar al web renovat de la Plataforma en Defensa de l'Ebre:
www.ebre.net

SALUT I ANARQUISMES

Recordar

Pep Cara, (berga)

La vaga a TMB ha acabat. No s'ha aconseguit tot però s'ha fet un primer pas. No és, però, el final de la lluita ja que encara pot passar de tot. Sigui com sigui i com ja s'ha dit ha estat exemplar en molts sentits. Però tot s'oblida. Ahir en parlàvem amb l'Aleix. La victòria dels militants de Barcelona sobre els militars el 19 de juliol de 1936, les col·lectivitzacions, la lluita contra el franquisme... Els historiadors i els periodistes hi tenen un paper destacat en generar aquest oblit. De fa un temps menteixen per sistema sobre la FAI, la CNT, la Revolució del 36, l'autogestió, etcètera. Menteixen, obliden, tapen, tergiversen. És la seva feina. Poques persones queden de les que ho van viure i les que no ho vam viure però que en tenim algun coneixement perquè ens ho han explicat no tenim prou veu o callem vergonyosament davant la mentida democràtica feta història i oficial.

Diuen que el militant llibertari Justo Bueno va matar els assassins Miquel Badia i el seu germà. No se si va ser així, però és ben normal que algú acabés amb la vida de dos feixistes torturadors com aquells. També fan sant a Josep Maria Planas, un delator, a l'estil de Giménez Losantos, que va ser el dit assenyalador de la repressió contra molts militants obrers. Els franquistes van exercir la revenja i van assassinar Bueno al Camp de la Bota el 1944. Al Camp de la Bota com tants d'altres. Els que justifiquen tot això són demòcrates. Per mi són feixistes, de vegades amb estanquera de vegades amb la senyera, però sempre de la mateixa classe social i amb la mateixa actuació i amb un enemic clar: els llibertaris.

Per recuperar la memòria, no només falten llibres, pel·lícules, exposicions i xerrades, que també, falten lluites i experiències de lluita horitzontal, valenta i directa. Jo crec que una cosa està clara: per recordar cal tornar a viure. Ha de ser així perquè si no els discursos són buits i només responen a estètica, mercat o fins i tot electorat.

"El Pèsol Negre" ha fet deu anys i molts titulars han estat dedicats al Primer de Maig: "L'1 de maig no és cap fira". A Berga l'1 de maig segueix sent una fira. També a Berga tenim nova ordenança de civisme (coneguda com l'ordenança de la CUP) però ja se sap, als pobles o ciutats petites tothom és coneix per bé i per mal (us asseguro que també per mal) i els polítics locals s'acaben comportant massa igual, al marge del color del seu partit. Sigui com sigui, la solidaritat segueix sent la nostra eina bàsica per lluitar contra la injustícia. Salut i anarquia!

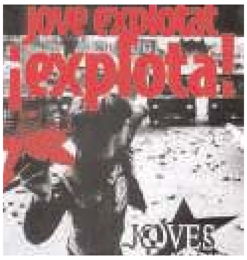

Manifest dels Joves Anarcosindicalistes

Des de fa massa temps, els joves patim una llarga sèrie d'agressions per part dels poders econòmics i polítics. Patim innombrables problemes, als quals ningú no vol trobar solució. No fa falta que te'ls recordem, cada dia has d'enfrontar-te a ells, ens sobren els exemples:

-Atur.
-Precarietat laboral, ETT i explotacion.
-Impossibilitat d'accedir a un habitatge digne.
-Retallades i privatització en l'ensenyament i en la sanitat publica.
Repressió i control policial. I molt mes.

Tot això ens duu a unes dolentes expectatives de futur, ja és hora de dir prou. Ja és hora de canviar aquesta situació. Ens volen fer creure que tot és irremeiable, però hi ha plantejaments que poden fer possible canviar aquesta situació:

-Lliure associació de tots i totes nosaltres per a unir esforços.
-Mobilització constant en la defensa dels nostres drets socials.
-Lluita pel repartiment de treball i de riquesa.

És imprescindible que ens organitzem, per a enfrontar-nos junts als problemes comuns i crear alternatives per poder acabar amb les desigualtats socials. Els joves anarcosindicalistas, els joves de la CGT, som un grup d'estudiants i treballadors que ens neguem a acceptar la realitat imposada. Lluitem per recuperar la dignitat perduda. Nosaltres us convidem a treballar i participar en la Confederació General del Treball, perquè:

-Som assemblearis, és a dir, no hi ha jerarquies, les decisions són preses per tots i totes.
-Som autònoms, és a dir, la nostra emancipació solament pot ser obra de nosaltres mateixos.
-Som federalistes, és a dir, la societat ha de basar-se en la lliure unió dels éssers humans.
-Som solidaris, és a dir, el que afecta al meu company o companya, també m'afecta a la meva.

Som anticapitalistas, és a dir, les coses np pertanyen als quals les tenen, sinó als quals les necessiten. En síntesi, som una organització anarcosindicalista: en la qual tots i totes tenim dret a participar i decidir. Et convidem a fer-la teva, et convidem a mobilitzar-te i lluitar al costat de nosaltres i nosaltres.

Les armes no eduquen, les armes maten

Col·lectiu Catalunya

El 3 d'abril, un grup de divuit activistes antimilitaristes vestits amb granota blanca es van tirar pintura vermella davant l'estand que l'exèrcit espanyol tenia al Saló de l'Ensenyament "Estudia", que tenia lloc al recinte firal de Montjuic entre el 2 i el 6 d'abril, i van desplegar una pancarta amb l'eslògan 'Les armes no eduquen, les armes maten'. Una cinquantena de persones els donaven suport. Diversos militants de la CGT van participar en l'acció.

Poc després els mossos d'esquadra i el personal de seguretat del Saló van reduir set dels activistes i tres periodistes. Els mossos d'esquadra els van retenir prop d'una hora, els van identificar i després els van deixar anar.

Amb motiu de la celebració entre el 2 i el 6 d'abril del Saló de l'Ensenyament "Estudia" a Barcelona, un conjunt d'entitats entre les quals la Federació Catalana d'ONG de Pau, Desenvolupament i Solidaritat, Justicia i Pau (Centre Delàs), Escola Cultura de Pau, Ustec, IAC, CGT, Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau… havien fet públic un manifest amb la intenció de mostrar el seu rebuig a la presència de l'exèrcit en aquest esdeveniment educatiu i en el món de l'educació.

Desilitaritzem l'Educació

Enguany, l'exèrcit ha estat convidat una altra vegada a participar al Saló de l'Ensenyament "Estudia" de Barcelona (2 al 6 d'abril). Entenem que la seva presència en aquest esdeveniment educatiu no és admissible per les següents raons:

-Els valors que transmeten les institucions militars, l'obediència, la disciplina, el patriarcat, l'androcentrisme o el recurs a la violència, contradiuen els valors vertebrals que han de regir l'educació del jovent, l'autonomia, l'esperit crític, la responsabilitat, l'empatia, el diàleg o la solidaritat.

-La proposta que l'exèrcit ofereix als estudiants s'oposa a la LOE, que s'inspira en "l'educació per a la prevenció de conflictes i per a la resolució pacífica d'aquests, així com la noviolència en tots els àmbits de la vida personal, familiar i social", i s'orienta a la consecució de "la formació per a la pau, el respecte dels drets humans, la vida en comú, la cohesió social, la cooperació i solidaritat entre els pobles."

-La presència de l'exèrcit en aquest saló s'emmarca en la cada cop més incisiva participació en els espais educatius. L'exèrcit espanyol pretén potenciar l'eufemística "cultura de la defensa" i "l'esperit militar" entre la joventut per millorar la seva deteriorada imatge pública i pal·liar les actuals dificultats de reclutament.

-La propaganda que el jovent rep del Ministeri de Defensa és enganyosa, desprèn una imatge idíl·lica de la vida militar i edulcora el paper de les forces armades espanyoles en els conflictes bèl·lics.

L'exèrcit és presentat gairebé com una ONG d'ajut humanitari, la qual cosa oculta el seu rol de defensa d'interessos més espuris. En cap cas s'informa rigorosament de les conseqüències que es desprenen d'ingressar en l'exèrcit.

-En un context on la seguretat humana es mesura amb indicadors de sanitat, de seguretat alimentària, d'accés al treball, de respecte als drets humans, de conservació del medi natural o del dret a l'educació, transmetre esquemes militaristes com a solució dels problemes que afecten les nostres societats és contradictori i caduc.

Així, des del convenciment que la missió de les institucions i els agents educatius és el foment de la cultura, la ciència i els valors de la convivència i la diversitat, creiem que exèrcit i educació són conceptes manifestament antagònics. A més, constatem el contrasentit que suposa que un govern de la Generalitat que es vanaglorieja de potenciar la Cultura de la Pau amb instruments com l'Institut Català Internacional per la Pau, l'Oficina de Promoció de la Pau i els Drets Humans, o el Consell Català de Foment de la Pau, convidi, mitjançant el Departament d'Educació, institucions militars al Saló de l'Ensenyament.

Advertim, també, la presència al saló de cossos policials que massa sovint s'extralimiten en les atribucions que li són atorgades democràticament, sigui fent un ús desproporcionat de la força, sigui reprimint col·lectius que s'oposen al sistema polític i econòmic establert.

És per això que manifestem el nostre ferm rebuig a la presència de l'exèrcit al Saló de l'Ensenyament "Estudia" i comminem el Departament d'Educació, en qualitat de coordinador, i la Fira de Barcelona, en qualitat d'organitzadora, a retirar-li la invitació per a les edicions d'enguany i les properes.

OPINIÓ: Què passa amb l'Ateneu Santboià?

http://ateneusanboia.wordpress.com

Tot sembla indicar que ben aviat coneixerem la sentència del Tribunal Suprem que adjudicarà definitivament la propietat de l'Ateneu Santboià. Aquest podria recaure sobre la promotora immobiliària Pichuki SL, que no dubtaria ni un instant en enderrocar un dels principals símbols de la nostra vila, acabant així també amb una de les poques experiències d'autogestió cultural que sobreviuen a la passivitat del gruix de la població i a la prepotència i la hipocresia de les institucions.

Però els terrenys de l'Ateneu tenen la catalogació urbanística d'equipaments, i ningú podrà construir habitatges ni hotels, ni balnearis si l'Ajuntament no aprova una requalificació. És més, de l'Ajuntament depèn la concessió de les llicències d'enderroc. En una situació com la plantejada, segurament una persona innocent pensaria que l'Ateneu està salvat, que no corre cap perill, però nosaltres portem ja uns quants anys interessant-nos pel posicionament de l'Ajuntament en aquest tema, i entre d'altres actuacions hi hem detectat la seva negativa irrefutable a demanar que declarin l'Ateneu Patrimoni Històric de la Humanitat; l'aprovació l'any 2003 d'un pla urbanístic que contemplava l'enderroc de l'edifici amb una finalitat especulativa 60% pública i 40% privada (aquesta planificació ha estat invalidada pel TSJC a petició de la part privada, que vol una part més gran del pastís); i més recentment (el 2006) l'obertura d'un procés administratiu per desallotjar la gent que ha permès la supervivència de l'Ateneu durant els deu anys que han transcorregut ja des de la penosa subhasta. Precisament va ser des dels despatxos de la Torre del Sol (departament de Disciplina Urbanística)des d'on va sorgir la iniciativa d'iniciar l'esmentat procés.

Malgrat la seva intenció manifesta de promoure l'enderroc de l'Ateneu, l'Ajuntament continua utilitzant la seva publicació mensual (Viure Sant Boi) per difondre missatges desconcertants que parlen de recuperar l'Ateneu però no de rehabilitació ni d'interessos polítics i econòmics. ¿Què vol dir recuperar?

A nosaltres no ens enganyaran, de fet no haurien de poder enganyar a ningú, per això estem aquí denunciant la manca de transparència en la informació institucional i la situació d'indefensió en la que deixen la memòria històrica recent i els projectes autònoms que intenten construir una realitat diferent.

Multitudinària manifestació a Girona contra la línia de Molt Alta Tensió

Col·lectiu Catalunya

Entre 15000 i 18000 persones van participar en la manifestació realitzada el 30 de març a Girona contra la línia de Molt Alta Tensió, una més de la llarga llista de mobilitzacions portades a terme a les Comarques Gironines i a la Catalunya Nord contra la MAT.

La manifestació estava convocada per la Plataforma No a la MAT i l'Associació de Municipis MAT. Si les manifestacions anteriors contra la línia de Molt Alta Tensió ja varen ser un èxit de participació, aquesta ha superat les expectatives i esperem que esdevingui un punt d'inflexió en els més de tres anys que fa que lluitem contra la imposició d'aquesta infrastructura que encara avui, i malgrat la nostra insistència, no ha estat justificada.

Aquesta manifestació estava concebuda també com una forma de pressionar el coordinador europeu de la interconnexió elèctrica França-Espanya, les autoritats espanyoles i franceses i els promotors del projecte a totes dues bandes dels Pirineus perquè desestimin el projecte.

Els militants de la CNT-66 (Perpinyà) i la CGT de Girona van marxar plegats en un mateix bloc dins la manifestació, i en finalitzar aquesta van portar a terme un dinar popular.

La valoració de la manifestació feta per la Plataforma No a la Mat va ser molt positiva, destacant que tot i la campanya orquestrada des dels governs espanyol i català per instal·lar el desànim entre la població donant per fet que la MAT es construirà, la resposta ciutadana ha estat multitudinària.

No estem davant d'una línia per a "la nova alimentació a Girona", com diu el projecte de Red Eléctrica de España, sinó, tal com han reconegut el mateix mediador europeu Mario Monti i el Síndic de Greuges, davant una línia internacional de transport elèctric que té com a funció incrementar els intercanvis comercials d'electricitat. El que les associacions empresarials i gremials de Girona reclamen no és, per tant, la MAT, sinó una millora de la qualitat, quantitat i seguretat del subministrament, i aquestes demandes no requereixen forçosament la construcció d'una línia de dimensions i conseqüències tan monstruoses com les que comporta la MAT.

La Plataforma No a la MAT exigeix a totes les administracions implicades que aturin les obres de construcció immediatament, que se celebri un debat públic transparent i imparcial i que es replantegi el projecte de bell nou.

Per tal que aquesta situació aberrant i antidemocràtica no es pugui tornar a repetir cal que els nostres governants modifiquin la legislació de forma que quedin absolutament garantits els nostres drets a una informació completa i transparent i que siguin tinguts en compte els plantejaments de la ciutadania en decisions de tanta transcendència com són els projectes de grans infrastructures.

Pel futur del territori, ARA O MAI! No a la MAT, ni aqui ni enlloc.

Més informació al web de la Plataforma No a la MAT: www.nomat.org

Èxit de participació en les Jornades 'La Barceloneta parla i decideix'

Col·lectiu Catalunya

Els dies 29 i 30 de març van tenir lloc a la Barceloneta unes jornades fetes des de i per al barri, realitzades en el Centre Cívic i en la Plaça del Mercat, i organitzades per la AAVV l'òstia i la Plataforma d'afectats en defensa de la Barceloneta. La idea era crear, a través de diferents eines de participació i interacció, un espai per a la reflexió i la imaginació col·lectiva entorn a la Barceloneta: com veiem la Barceloneta i com ens agradaria veure-la. Més de 500 veïns i veïnes es van donar cita en les jornades de participació veïnal autoorganitzades, que han aconseguit una participació cinc vegades més gran que les últimes sessions convocades per l'Ajuntament.

Donades les profundes repercussions que el "pla dels ascensors" comporta per al barri, era central analitzar-lo a fons. Per això es va portar a terme un taller de lectura interactiva del pla dels ascensors amb l'acompanyament d'experts, a fi de poder entendre com pot afectar-nos, i a partir d'aquí poder replantejar-se coses i pensar alternatives.

També es va presentar "la Geografia Esborrada", una preciosa sorpresa que va suposar recorrer llocs i racons desapareguts del barri (o en perill de desaparèixer), que encara ressonen en la memòria de molts. Per a aquest trajecte s'havia elaborat un magnífic mapa, un CD amb una "geografia sonora" i un vestuari per a l'ocasió.

El diumenge 30 al matí es van muntar en la plaça del Mercat diversos dispositius per a expressar com volen els veins que sigui barri: un vídeomatón, una exposició interactiva, parades d'informació i recollida de propostes, finalitzant les jornades amb una paella popular.

Més informació: http://labarcelonetaambelaiguaalcoll.blogspot.com/

Nou ajornament del judici per l'okupació del Kork III a Terrassa

Col·lectiu Catalunya

Del 21 al 25 d'abril s'havia de fer a Terrassa un judici contra 26 de les 32 persones que van detenir durant el desallotjament del CSO Kork III a l'any 1999. Els demanen més de cinc anys de presó pels delictes d'usurpació, desordres, atemptat a l'autoritat, danys i una falta a l'ordre públic. I de nou el judici va ser ajornat, com a conseqüència, novament, d'un error per part del jutjat, que va fer que dues persones no fossin citades i no poguessin comparèixer. La nova data pel judici serà pel proper mes d'octubre, el dies 6, 7, 8, 9 i el 14 i el 15.

Per mostrar la solidaritat amb els acusats, des de Solidaritat Antirepressiva de Terrasa i des de l'Assemblea de detinguts i detingudes, es van organitzar diversos actes, destacant una manifestació el dia 19 pels carrers de Terrassa, així com una concentració solidària davant dels jutjats.

Narcisismes suïcidaris

Raimundo Viejo Viñas (http://raimundoviejovinhas.blogspot.com)

El moment que travessa el cicle de mobilitzacions en defensa de la universitat pública és un moment de crisi. Després d'una difícil arrencada marcada per un rebuig simplista al Pla Bolonya, les diferents figures implicades en el moviment (estudiants, becaris, professors precaris, etc.) han aconseguit produir un discurs molt més ric i complex, d'acord amb la complexitat de la situació i el desafiament que han llançat els partidaris de la privatització (empreses, governs, beneficiaris dels màsters, etc.). El resultat ha estat que la crítica a la mercantilització de la universitat i la participació en les mobilitzacions ha anat creixent de manera continguda al llarg dels últims anys. El passat 6-M va ser un moment important en aquest sentit. No obstant això, també ha marcat el inici d'un moment de crisi que pot resultar molt dolent per la universitat.

Un dels efectes negatius de les mobilitzacions massives és que estimulen a l'excés les patologies militants: davant poder ser l'objecte d'atenció de les "masses", les personalitats narcisistes inicien una lluita més o menys oberta i declarada pel protagonitzar l'escena política (el "líder" del Maig del 68, Daniel Cohn-Bendit podria ser un exemple històric d'aquest tipus de comportament). Així, saber qui surt en la televisió pot acabar sent un debat assembleari particularment pervers en el qual s'acaba posant en joc molt més que una decisió puntual. De fet, en contraposició a aquestes expressions narcisistes solen aparèixer altres de signe contrari: el ressentiment per la pèrdua del protagonisme i una voluntat cega per recuperar o crear una hegemonia en realitat inexistent.

En efecte, tot això configura la dinàmica cíclica que els especialistes en el disseny de les polítiques públiques coneixen bé i que tan present tenen a l'hora de realitzar el seu treball. Així, és cosa bé coneguda que en temps d'escassa els activistes s'interroguen per la millor manera de fer arribar el seu discurs a qui pretenen mobilitzar. En el moment que les coses canvien, no obstant això, passen a creure que els seus encerts els situen o els poden situar en el lideratge del moviment.

En pensar d'aquesta manera ignoren, precisament, que el moviment, per ser tal, al només ser l'expressió de la multitud, no coneix una única línia política, sinó la combinació conjuntural d'una complexa intersecció de singularitats irreductibles amb línies diferents: aquesta es la seva riquesa i el que realment mou a qui es mobilitza.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Felip Cortiella, poeta i dramaturg llibertari

Ferran Aisa

Felip Cortiella i Ferrer va néixer a Barcelona l'any 1871, al carrer de Sant Jeroni, actualment Rambla del Raval. Des de ben jove es va afeccionar a les lletres i a l'art dramàtic, que compaginà amb el seu treball de tipògraf al diari *La Publicidad*. Va freqüentar l'Ateneu Obrer de Barcelona, on llegir llibres com *Dios y el Estado* de Bakunin i descobrí Ibsen. L'any 1892 va anar a raure a Madrid on vivia el seu germà, que l'introduí als mitjans llibertaris. Treballà de tipògraf i assistí sovint a actes de divulgació sociològica. Dos anys més tard va retornar a Barcelona on fundaria la Compañía Libre de Declamación, que representava obres de Pompeu Gener, Teresa Claramunt, Ibsen, Mirbeau... Arran de l'atemptat de Corpus i de la posterior repressió contra el moviment obrer, el grup dramàtic de Cortiella fou dissolt. L'any 1897 entrà a treballar com a caixista a *L'Avenç*. La gent de la revista modernista l'influí en dos sentits, per una banda, en l'exaltació artística i, per l'altra, en la defensa aferrissada de la llengua catalana. El seu compromís es fa palès en les obres dramàtiques *La brava joventut, El morenet, Els artistes de la vida* i *La vida gloriosa*. En el llibre de poemes *Anarquines*, publicat l'any 1908, posarà en solfa el seu pensament àcrata i català: "Oh, llengua estimada, / llengua del meu cor! / Qui no t'ha cantada / no sap que és conhort!". Cortiella farà amistat amb autors modernistes, especialment Joan Maragall. A l'inici del segle XX destaca com organitzador i promotor de projectes culturals com el Grup Alba Social, el Centre Fraternal de Cultura o l'Agrupació Vetllades Avenir. Del seu llibre *Anarquines* són els poemes "A Montserrat": "(...) Ditxós el dia, / oh Montserrat!, / que l'anarquia / t'hagi llevat / monjos i frares i el lladre Estat"; i "Al modern Paria": "Escopit pel roí capitalisme, / molestat per la bèstia autoritària, / jo admiro el teu gran cor i el teu civisme / fent obra redemptora, oh modern pària! / No sols t'admiro, en la teva obra redemptora; / sinó que tan com puc et segueixo / al llarg *via-crucis* vers l'aurora / que amb tu somnio i per la qual deleixo. / No hi ha poder que per tu no trontolli / ni erro greu que per tu no es rectifiqui, / com no hi ha pedestal que no sorolli / ni pensa honrada que no es fortifiqui. / Sense treball, mal vist per la família, / errant pel món mancat d'alè exterior, / ferm amb el teu bé allí on el teu cau s'humilia, / de l'avenir n'ets tu el gran constructor... / Per les teves hores amargues d'incomprès; / per la teva bravesa i exemplar virtut; / pel plor humaníssim en què t'he sorprès, / rep, modern pària, el meu coral salut!". La seva ferma posició ideològica li va causar força problemes, doncs no fou ben acollit en els ambients catalanistes per la seva militància àcrata i en el camp llibertari sovint fou marginat per la seva fidelitat a la llengua catalana.

Dinamita de cervell

A PROPÒSIT DEL DARRER LLIBRE DE FERRAN AISA SOBRE UN DELS MOVIMENTS MÉS IMPORTANTS DE LA NOSTRA HISTÒRIA CONTEMPORÀNIA

Les Avantguardes, surrealisme i revolució

Carlus Jové

Ferran Aisa és, amb tota certesa, un dels historiadors llibertaris més actius a casa nostra. La seva producció més recent inlou títols com Contrarevolució. Els fets de maig de 1937 (Edicions de 1984, 2007), La cultura anarquista a Catalunya (Edicions de 1984, 2006) o La Internacional. El naixement de la cultura obrera (Base, 2007). Ara, amb Les avantguardes. Surrealisme i revolució, torna a un dels seus temes predilectes, l'art d'avantguarda que mitjançant l'acció estètica preten impulsar l'acció política, parant especial atenció a les manifestacions que tingueren lloc a casa nostra des de principis del passat segle fins la victòria franquista, sovint com a seguidores de corrents europees, però moltes d'altres com a moviments amb identitat pròpia.

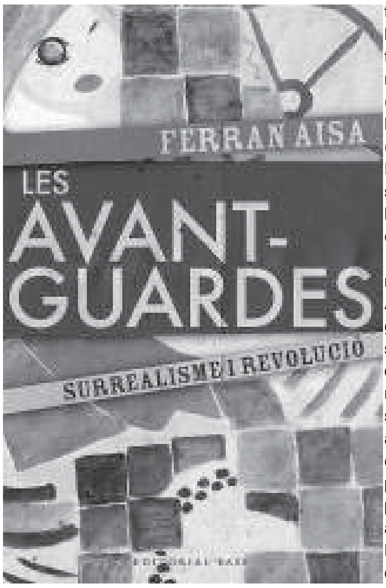

El surrealisme ha estat objecte de diverses retrospectives aquests darrers mesos: Bilbao, Barcelona, València i Girona, entre d'altres, han acollit exposicions d'artistes concrets o, en el cas del Museu Guggenheim de Bilbao, retrospectives del que sembla haver-se convertit en una corrent més dins l'ampli ventall de tendències artístiques. Lluny queden els dies en què els espectadors d'espectacles surrealistes es revoltaven i destrossaven les sales enfurismats per l'estafa de la que creien haver estat víctimes, o aquells altres, més recents, en què col·lectius anti-artístics (també podriem dir-ne d'artistes anti-Art) com King Mob boicotejaven les exposicions surrealistes i dadaistes per denunciar el mercantilisme i la putrefacció que es podrueix dins les parets dels Museus. Avui les propostes surrealistes semblen ben assimilades per tothom, si bé la seva voluntat de transformar el món (seguint a Marx) i la vida (seguint a Rimbaud) sembla anysllum d'haver estat satisfeta.

En aquest nou volum Aisa hi desplega un amplíssim ventall de corrents i noms propis, sovint en tant alt nombre que el lector profà pot trobar-s'hi perdut. En aquest sentit, Les avantguardes podria concebre's com una espècie de gran introducció o pròleg d'una immensa obra que desenvolupés a fons cada un dels aspectes tractats en les seves prop de 400 pàgines. En certa manera, Aisa ja ho ha fet. Així, per exemple, trobem entre la seva llarga producció un llibre de dedicat exclussivament a Salvat-Papasseit (Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta, Virus 2002), un a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, entitat que va impulsar gran part de l'avantguarda tant política com artística a casa nostra, i pel qual va obtenir el Premi Ciutat de Barcelona d'Història (Una història de Barcelona: AEP 1902-1999, Virus 2000), o un altre, ja citat més amunt, dedicat a l'arrelament de la cultura anarquista a Catalunya. A més, ha participat també en antol·logies poètiques de Dalí i Lorca i en la dedicada a la memòria de Salvador Puig Antich. No em sembla, per tant, un sacrilegi considerar aquesta nova obra com una espècie de full de ruta per a d'altres posteriors (o com hem vist, anteriors).

Una constant de l'obra d'Aisa és recordar que art i política van molt sovint agafats de la mà, i que manifestacions com el dadaisme, el surrealisme, l'ultraisme o el cubisme dificilment poden ser compreses si ens cenyim tan sols a la seva estètica que, si bé innovadora i distintiva, va íntimament lligada a una proposta que transcendeix el terreny l'art. Lluny d'obviar la dificultat que aquesta associació genera, ens presenta una i altra vegada els conflictes i disputes que els màxims representants de cada corrent tingueren al llarg de la seva vida, parant especial atenció a la dels surrealistes, que encapçalats per

continua a la pàgina 24 >

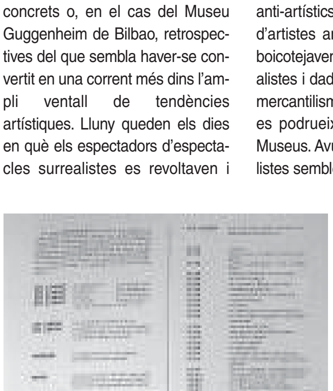

A l'esquerra, el "Manifest Groc" de Dalí, Montanyà i Gasch; a la dreta "La Masia" de Joan Miró, un dels primers quadres que va vendre el pintor català.

FERRAN AISA, AUTOR DE "LES AVANTGUARDES"

'Avui en dia, la majoria d'artistes estan sotmesos al capital'

Carlus Jové

-Fa un parell d'anys vas publicar *La cultura anarquista a Catalunya*, i ara aquest *Les avantguardes, surrealisme i revolució*. Quines diferències hi ha entre els dos llibres?

-El que menciones era específic d'una ideologia, i *Les avantguardes* tracta de diverses corrents artístiques que s'entrecreuen amb els moviments revolucionaris de l'època, ja sigui el marxisme, l'anarquisme, el trotskisme... i com aquests moviments artístics a moments coincideixen amb els plantejaments dels pensaments polítics. A diferència de *La cultura anarquista*, molt específic d'una ideologia, aquest tracta d'un camp molt més obert que va abarcar tot el primer terç del segle XX, entre la guerra del 14 i el 39, l'efervescència artística i revolucionària que es va viure.

-L'art i l'obrerisme són constants de la teva obra. El surrealisme va intentar vincular-los. Què en queda d'això avui?

-El que queda la idea de l'art proletari o revolucionari, ho veig molt endarrerit. Es va perdre molt amb la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial. Això no nega que en alguns moments hi hagi hagut un retrobament d'aquest camí, sobretot des del final de la Guerra Mundial fins als 70, però està en una clara davallada. Hi ha petits grups, petits moviments, però en global és una causa pendent dels moviments revolucionaris actuals. S'oblida una mica la part artística. Hi ha grups que es dediquen a fer art o literatura revolucionària, però no hi ha la connotació de moviment que hi havia abans de la Segona Guerra Mundial.

-Josep Pla afirmà que "el comunisme s'empassà els surrealistes". Fins quin punt és sostenible la relació entre art i política?

-El problema que existí entre surrealistes i comunistes és que els surrealistes eren artistes molt lliures, i els que formaven part del Partit Comunista Francès eren bastant tancats i sectaris, el que acabà provocant un xoc. Els uns volien ser completament lliures, i els altres no volien que se sortís del que ells creien que era la realitat, aquell realisme soviètic que calia seguir per no ser apartat o fins i tot enviat a un psiquiàtric o a l'exili. El que fa diferent un artista d'un polític és que és

Ferran Aisa amb l'historiador Pere Anguera en la presentació del seu llibre a Reus.

independent i lliure. Són dues coses molt importants per a un artista, del contrari queda sotmès a l'estat. A finals del segle XIX i principis del XX, les avantguardes trenquen amb la relació de poder a què sovint es veien sotmesos els artistes, ja sigui amb l'església, o els "senyors", etc. Aquesta independència avui s'ha tornat a perdre.

-Es pot entendre, per tant, que la relació entre art i política serà sempre transitòria, que no pot perdurar en el temps ja que la política intentarà sotmetre a l'art?

-Sobretot en aquestes polítiques estatistes. Tots els grans utopistes han creat idees de comunes artístiques; dins el seu somni igualitari això era possible. On resulta més difícil és en una societat dogmàtica i estatista. Avui, la majoria d'artistes estan sotmesos al capital, és a dir, a l'especulació econòmica amb les seves obres. Els artistes d'avantguarda eren antiartístics, no donaven valor monetari a la seva obra, sinó un valor espiritual. Allí on comença l'especulació amb l'art acaba de rebel·lió de l'artista, quin sentit té aleshores...

-A una exposició de Léger que vaig visitar fa poc, un amic va comentar "quins il·lusos!" en referència als artistes que volien canviar el món.

-En tot cas eren tan il·lusos com la resta de la societat que ho pretenia, com un anarquista o com un marxista que pensés que a través de la lluita social es podia aconseguir l'emancipació humana. Cada un ho feia d'una manera, i ho creien, i a diferents llocs del món van estar a punt d'aconseguir-ho, sobretot aquí a Catalunya, a Rússia... Creien sincerament que l'ésser humà caminava cap a una nova societat, i per eliminar això van fer falta dues guerres mundials, diverses guerres civils, i tota classe de totalitarismes. Va ser anihilat per la força, més enllà de les baralles ideològiques.

-On acaba l'art i comença la propaganda?

-En principi, els artistes feien un acte, ja fos artístic, escrit o polític. En aquells moments pot ser tan artista Dalí o Picasso com el mateix Durruti, que amb la seva lluita està fent una acció poètica per canviar el món. En plena Guerra Civil, León Felipe diu que la poesia no està en una torre d'ivori sinó que la té el poble, el que vol dir que l'acte poètic, la utopia, està a tot arreu. Eren revolucionaris que creien que hi havia diferents camins per canviar la societat. Després se'ls ha considerat uns il·lusos perquè van perdre, però i si haguessin guanyat...

-Dalí i Breton són dos gegants del surrealisme que trenquen la seva relació per una causa política. Dalí aleshores afirma "el surrealisme sóc jo". Encarna realment Dalí el veritable surrealisme, política al marge?

-Abans de fer el darrer pas, conegut com "Avida Dollars", encara sí. Els altres ja estan molt polititzats, Breton encara no ha trencat amb el Partit Comunsita d'Stalin –després passarà al trotskisme- i en Dalí no és estalinista. Ell creu que el surrealisme s'ha distanciat de la idea primitiva i ell es considera més independent, per això diu "el surrealisme sóc jo". Més tard, tirarà per un altre camí, el d'adaptar-se a la realitat que viu i fer diners, fins al punt de gairebé ser franquista, monàrquic o el què fos, però en aquells moments diversos autors surrealistes afirmen que Dalí, durant tres o quatre anys, encarna la veritable idea del surrealisme, realment s'ho creia. Després s'ho continuava creient, però ja era una cosa més de posat, ja no era revolucionari, s'hi guanyava diners i ho podia ser, però havia abandonat la idea motor del surrealisme.

-Sobta agradablement veure que durant la Guerra Civil es promou tant la cultura. Fins quin punt era important?

-A la zona republicana, en mans del Front Popular, és a dir, dels partits d'esquerra i els sindicats, es va potenciar la cultura com a valor. Entenien que no es podia guanyar la guerra sense cultura, per això posaven tant d'emfàsi en campanyes per tal que la gent aprengués a llegir i escriure, la creació del Teatre de Xoc o les Guerrilles de Teatre, també els recitals poètics, l'art revolucionari –l'art del poble-, cinema d'avantguarda i també normal i corrent. Creien que la seva revolució no era possible sense la cultura i una educació diferent. Volien dur la cultura a tot arreu. Després, durant el franquisme, era tot el contrari. Tota mena d'associacionisme no dirigit era prohibit. Amb l'inici de la democràcia apareixen nous intents, com els Comediants, els Joglars, que pretenien tornar a fer tot això. Però amb el consens polític tot això es va anar perdent també.

-Quins projectes tens?

-A l'octubre es publicarà un llibre que ja gairebé he acabat sobre l'educació d'avantguarda que hi va haver a Catalunya fins a la Guerra Civil, la renovació pedagògica de l'Escola Moderna i Racionalista amb les idees que arribaven d'Europa, com Montesori, Freinet, que van tenir un pes específic durant la República i que també es va perdre en el franquisme. Avui, gairebé no existeixen experiències d'aquest tipus; alguna sobreviu com la Montesori, o l'escola llibertària Paideia a Mèrida, però a diferència de països com els EUA, on hi ha llibertat per a crear escoles, aquí totes segueixen les mateixes reglamentacions.

> DECREIXEMENT

Finalitza la Marxa pel Decreixement

Temps de Re-voltes

Fa 76 dies, iniciàvem aquesta marxa pel decreixement, i en aquest temps de voltes i re-voltes, els problemes han crescut exponencialment:

En aquest temps, el petroli s'ha encarit 25 dòlars més passant dels 90 a més de 115 dòlars. La crisi energètica, conseqüència del pic del petroli, és més present que mai.

Mentre avançàvem, la central nuclear d'Ascó va petir un greu accident, fent arriscar la salut de milers de treballadors i estudiants que s'hi havien apropat desconeixent el perill.

Mentre rondàvem, la crisi alimentària s'ha fet oficial amb les primeres restriccions a EUA i s'ha fet públic que centenars de milions de persones poden patir de gana per l'augment dels preus dels aliments que han de competir amb els agrocombustibles.

Mentres marxàvem, la crisis econòmica que afecta a l'estat espanyol i a tot el món, s'ha tret la careta i ja és una realitat reconeguda en els mitjans de comunicació.

Mentre pedalàvem, la crisi hídrica ha explotat a Catalunya, en lloc de falses solucions que només mouen el problema d'un territori a un altre, cal dir de nou No als transvassaments i que s'aposti realment per una nova cultura de l'aigua.

Entre voltes i re-voltes, més de 15.000 persones es van manifestar contra la mat a Girona i més d'un miler van marxar per salvar Collserola. Saludem aquestes i moltes altres lluites que persisteixen en aturar les amenaces del creixement enmalaltit.

Entretant, en bici i acompanyats per aquesta furgoneta eléctrica, poc a poc, i superant xàfecs, caigudes i pedregades hem realitzat més de 1500 kilómetres difonent les idees del decreixement econòmic i compartir propostes per aplicar-lo localment a cada comarca.

En aquest recorregut hem intercanviat idees i opinions amb unes 3000 persones, de totes les edats, i més de 200 entitats dels moviments socials a les que hem entrevistat una per una.

Alhora hem conegut i documentat les problemàtiques dels diversos territoris, molts d'ells agredits per les irresponsables polítiques de creixement urbanístic i econòmic del nostre país.

No ens cansarem d'agrair la gran acollida i bona resposta que hem trobat arreu on ens hem aturat (...) Per seguir sembrant llavors, convoquem a que fins a finals de juny, la Marxa continu pels barris de Barceloína, les seves comrades i per aquelles poblacions a les que encara no hem arribat fins ara.

I buscant els primers fruits de tot plegat, us convidem a una gran trobada del 4 al 6 de juliol a Santa Maria d'Oló, al Bages, per posar en marxa el decreixement construïnt contrapoder. És temps d'alliberar-nos del poder del sistema dominant, d'organitzar la insubmissió, de reagrupar-nos, de prioritzar les alternatives, i d'interconnectar-les unes amb altres, de refer la comunitat.

A l'esquerra, el jove Salvador Dalí acompanyat de Man Ray; a l'esquerra, Picabia, un dels motors intel·lectuals i estètics del grup avantguardista de Barcelona.

> ve de la pàgina 22

André Breton s'afiliaren a les files del comunisme soviètic, primer, a l'oposició trotskista després, i que acabaren dispersos i barallats entre els seguidors de l'obra de Stalin (que magistralment va "deconstruir" les aspiracions dels proletaris russos del 1917), l'antiestalinisme de Trotsky, i el complet abandó de tota tesi política, com en el cas de Dalí.

Junt amb Lorca, a qui dedica la part final del llibre, i Salvat-Papasseit, de qui parla bastament a la primera part, el pintor empordanés és un dels més representats al llarg del volum. No és vana l'atenció, doncs essent Dalí un dels primers adherits al surrealisme, també fou un dels primers a desmarcar-se del moviment quan aquest, començada la Guerra Civil espanyola, entrà en un lent procès d'extinció que finalitzaria amb l'adveniment de la Segona Guerra Mundial. Això, és clar, segons les fonts; si ens agafem a la proclama del mateix Dalí "el surrealisme sóc jo", la cosa duraria encara unes dècades més.

El que resulta evident, en tot cas, és que el surrealisme com a fenòmen político-artístic de masses, si és que mai ho fou, acabà amb la desbandada que a marxes forçades es produí durant els anys 30. Josep Pla li donà una interpretació a tot plegat, com es recull en un fragment del llibre, afirmant que "el comunisme se l'empassà, com aquell qui menja un prèssec, en el seu moment. No passà pràcticament res més. Això vol dir, en definitiva, que els literats i pintors, en general els artistes que en formaven part seguiren el seu camí individual i precís". No podia ser d'altra manera, car si el surrealisme sorgí de la forta tensió política del primer quart de segle, evidentment no podia ser inmune a la gegant tensió política de la segona meitat. En part, la dissolució del moviment fou una derivació de la seva pròpia dinàmica interna i segurament Dalí fou el que més l'assimilà, si bé la seva posició, des d'una òptica d'esquerres, és més que discutible. Dalí i Breton, cadascú des de la seva irrenunciable posició, es mantigueren ferms als seus principis; l'empordanés al mètode paranoico-crític, i el francés a les tesis marxistes. Ni un ni altre decepcionen.

Lorca és, segurament, qui més malparat sortí de tot plegat. El poeta granadí, que tot i pertànyer als cercles del surrealisme mai es destacà per la seva filiació política, fou el primer "ajusticiat" pel bàndol feixista.

Més enllà d'antropònims, a Les avantguardes hi trobem un compendi de les publicacions artístiques més destacades de la Catalunya anterior al franquisme, la majoria de vegades per referència a exposicions, estrenes o crítiques de les obres dels autors tractats.

Sorprèn l'alt nombre que aquestes assoliren fins i tot en els difícils temps de guerra, en què la formació cultural tan dels milicians com dels que dia a dia reconstruien la vida a la reraguarda no era deixada a un segon pla. La cultura era considerada aleshores un bé de primer ordre, i arreu proliferaven revistes, opuscles i exposicions dedicades a l'art revolucionari en el més ampli sentit de l'expressió, doncs com comenta Sebastià Gasch en referència al teatre revolucionari, aquest "no es defineix pel tema, sinó per l'autenticitat de la passió humana. Tot teatre profundament humà és universal i el seu efecte en l'espectador és revolucionari, ja que l'eleva cap a les grans accions".

També el teatre ocupa un lloc destacat, i com amb les publicacions, durant la guerra proliferen les anomenades Guerrilles Teatrals o el Teatre de Xoc, que a través de les representacions al carrer intenten alimentar l'esperit revolucionari del poble en armes.

Afirma Ferran Aisa que "l'avantguarda revolucionària no és altre cosa que poesia en acció", enllaçant amb l'esperit de dadaistes, surrealistes, i posteriorment, tot i que ja no sigui matèria d'aquest llibre, fluxus i situacionistes. I és que existí una generació d'homes i dones que negaren tan rotundament la divisió entre vida i art que, en conseqüència, no veieren més opció que eliminar allò existent i dibuixar-ho, escriure-ho, cantar-ho, pensar-ho i viure-ho de nou, i a la seva manera.

51,8 MILIONS DIARIS
ES LA DESPESA MILITAR DE L'ESTAT ESPANYOL

Amb els nostres impostos estem finançant l'exèrcit i la seva estructura militar i en detriment de temes socials.

VOLS CONTINUAR FENT-HO?

L'objecció fiscal és un acte de desobediència civil, que es fa en el moment de fer la declaració de renda, i que consisteix a desviar la part dels teus impostos destinada a finançar l'exèrcit i utilitzar-la per recolçar un projecte d'interès social i solidari

POTS TROBAR INFORMACIÓ A:

S.Inf.de l'Objecció Fiscal (SIOF) **www.objecciofiscal.org** **93 317 61 77**
Tarragona Patrimoni de la Pau **www.usuaris.tinet.org/tgnapau** **977 22 14 58**
A.A - MOC **www.antimilitaristas.org**
Assemblea Insubmiss@s **699 04 99 62**

'Franki llibertat': prou repressió a Terrassa

Federació Local CGT de Terrassa

L'estiu de 2002, durant les festes majors de Terrassa una cercavila popular va demanar la retirada de les banderes europea i espanyola del balcó de l'Ajuntament. La cercavila va ser reprimida per membres de la Policia Municipal quan un grup de persones intentava despenjar les dues banderes i es van produir algunes empentes i refregues entre policies i manifestants. No obstant això, ningú fou identificat durant els fets.

Dos anys més tard, la tardor de 2004, dues persones foren jutjades per aquests fets, una d'elles en Franki. Se'ls imputaven els delictes d'ultratge a Espanya, atemptat, lesions i desordres públics. A més a més, l'Ajuntament de Terrassa es va personar en el judici demanant el pagament de la bandera espanyola, que havia patit un petit estrip de 10 cm. Per fer la imputació d'autoria la fiscalia es basava en l'atestat que en el seu moment havia fet la Policia Municipal en què hi figuraven els noms d'en Franki i l'altra persona.

Durant la celebració del judici, les bases de l'acusació contra en Franki es van anar desmuntant una per una. Primer, en Franki va negar haver participat en els fets i diversos testimonis van manifestar haver estat amb ell en un altre lloc a l'hora en què van succeir. Segon, els policies municipals que havien signar l'atestat van expressar que no podien identificar en Franki com a autor de cap dels delictes que se l'imputaven. Algun d'ells va arribar a declarar que el nom d'en Franki el va escriure un superior a l'atestat i que "Él no había leído el atestado, en todo caso hubiera hecho la salvedad de que no reconoció a nadie". Tercer, a cap de les fotografies d'un periodista del "Diari de Terrassa" que es van presentar com a prova en el judici es veia en Franki, mentre sí que es reconeixien els diferents policies que van declarar. Finalment tampoc hi havia proves clares de l'existència d'un delicte d'atemptat, doncs únicament a un Policia se li va trencar una cadena d'or que duia i un altre va dir haver rebut una puntada de peu. De tot plegat no hi havia un informe de lesions, fet que obligà el jutge a retirar aquesta imputació. A més, cap dels policies va poder identificar el/la suposada autora d'aquesta puntada de peu.

La sentència emesa pel magistrat titular del Jutjat Penal 2 de Terrassa, E. Rovira del Canto, un antic jutge militar del franquisme, fou la condemna d'en Franki de 2 anys, 7 mesos i 15 dies de presó pels delictes d'ultratge a Espanya, atemptat i desordres públics, tot i reconèixer que no estava acreditada la participació directa dels encausats en els fets. La base de la condemna radicava, per aquest jutge, en el et que en Franki havia estat en la part posterior del grup (encara que ningú en el judici ho va poder provar) i va incitar a la gent a despenjar la bandera.

El recurs que en les setmanes posteriors es va presentar a l'Audiència Provincial de Barcelona va ser desestimat a principis de 2005. En aquest mateix any, pressionats per les mobilitzacions al carrer i per la solidaritat de més de 200 personalitats i col·lectius els representants dels diferents grups municipals al Ple de l'Ajuntament (excepte el del PP) van sol·licitar un indult al Govern central. Paral·lelament, l'advocada d'en Franki van presentar un Recurs d'Empara al Tribunal Constitucional. Aquestes dues accions van aconseguir que l'aleshores titular del Jutjat Penal 2 decretés la suspensió de l'execució de la sentència, a l'espera de com es resolien els tràmits fets. La primavera de 2006 el Govern de Zapatero va denegar l'indult, sense argumentar-ho (cosa que legalment haurien d'haver fet) i el 18 d'abril de 2008 el Tribunal Constitucional va inadmetre a tràmit el recurs, també sense argumentar-ho. Acte seguit, el 23 d'abril la nova titular del Penal 2 de Terrassa va ordenar la detenció d'en Franki per fer-lo complir la condemna, vulnerant el dret d'en Franki a rebre amb temps la notificació de l'ordre d'ingrés a la presó i entrar el dia fixat al centre penitenciari més proper a casa seva.

Hem volgut explicar els fets detalladament, perquè aquesta història ha acabat sent una suma d'arbitrarietats i actuacions com a mínim "alegals" que costa de creure's si no es viuen de prop. Aquesta història que hem hagut de viure els moviments socials i alguns col·lectius sindicals i polítics de Terrassa en suma una més de la llarga intensa trajectòria repressiva de què hem estat objecte des de l'any 1996, i que ens ha obligat a afrontar desenes de judicis, molts d'ells penals amb peticions de presó desorbitades com els 5 anys i quatre mesos del KORK III, i han fet que ara a la nostra vila hi hagi 3 presos polítics (en Franki, la Laura i en Zigor). Us deixem que vosaltres mateixes tregueu les conclusions oportunes del que heu llegit. Nosaltres simplement volem remarcar: 1) l'excusa de l'empresonament es troba en les lleis franquistes encara vigents que defensen els símbols del Poder (en aquest cas l'Estat Espanyol) per sobre el dret a la llibertat d'expressió, 2) en Franki és assenyalat com a autor com a càstig per ser una persona activa i pública dels moviments socials combatius de la ciutat, 3) l'anomenada Justícia actua com a eina de repressió amb sentències increïbles i ratificant-les i 4) aquells que es personen en el judici (l'Ajuntament de Terrassa), que deneguen l'indult (el govern del PSOE) i que reprimeixen les protestes (la Conselleria d'en Saura) són corresponsables d'aquest nou acte repressiu.

> DES CARTES MAUDITES

Cèl·lules de Prosperitat: o quan el discurs eclipsa el contingut (I)

Carlus Jové

Les "Cèl·lules de la Prosperitat" són un sistema en aparença benèvol mitjançant el qual els seus participants multipliquen els diners per vuit. En els darrers mesos ha calat en ambients "alternatius".

Molt breument, el seu funcionament és: una persona n'ocupa el centre, per damunt seu una capa de dues persones, que tenen per damunt una capa de quatre, que tenen per damunt una darrera capa de vuit. Les persones que conformen la darrera capa donen X diners cada una a la persona del centre, dividint-se després la Cèl·lula en dues, de manera que les persones de la segona capa ocupen respectivament el centre en una de nova. Aleshores cal formar a cada una la capa de vuit persones, i una vegada fet torna a començar el procés.

Les Cèl·lules es presenten dins un discurs pseudo-anticapitalista i alternatiu, anunciant la possibilitat de multiplicar una inversió determinada per vuit mitjançant la confiança mútua que els participants es fan quan cada un d'ells dóna els diners a qui ocupa el centre. Donada l'aparença "orgànica" pel fet que cada Cèl·lula es divideix quan entren les vuit persones de la darrera capa, sembla que el sistema pot perdurar indefinidament i que no hi ha pèrdua possible. I més important, en no tenir una estructura jeràrquica piramidal en què una o més persones ocupen sempre la posició privilegiada, sinó que aquesta va canviant constantment de mans amb cada nova partició, genera la sensació de sistema democràtic i inofensiu per generar beneficis. Vista cada cèl·lula de manera aïllada, el procés sembla imparable i beneficiós per a tots els participants; mentres n'hi hagi, ja siguin nous o reciclats, la cosa continuarà avançant.

El problema sorgeix quan un es mira la "cosa". La partició de la Cèl·lula, un dels principals motius pels que el participant veu com a infalible el sistema, és realment el que el condueix al fracàs. Amb cada nova partició es va generant un organisme que en conjunt necessita cada vegada més participants per a rutllar, en creixement exponencial. El sistema es veu abocat a la paràlisi.

Per tant, no deixa de ser el clàssic sistema piramidal que explota la fam de diner fàcil de la gent generant guanys per a uns quants a canvi de la pèrdua per a molts.

El fet que l'estructura sigui democràtica (el beneficiari canvia constantment), aparentment orgànica (una cèl·lula que es regenera), i que es promogui des de cercles alternatius –fins i tot anticapitalistes–, facilita que aquells qui es quedin en la superfície del discurs, sense analitzar el contingut, s'estiguin posant a la gola del llop, i junt amb ells, les seves persones de confiança.

> MANIFEST

Ni França, ni Espanya, ni Estat català

Manifest del Bloc Raret a la manifestació del 25 d'abril a Alacant

Algunes folclòriques de l'àmbit autònom i antiautoritari de les comarques del sud del País Valencià hem decidit, de manera informal, eixir a la manifestació que s'ha convocat el 26 d'abril. Som poques però diverses: alacantines, falleres, llauraores, mores i cristianes, diversitat d'identitats mutants que volen recuperar experiències antiautoriàries a diades independentistes de col·lectius dels anys 90 com les exfalleres Recerca Autònoma o les actuals bastoneres de Negres Tempestes i alguns CSO's de Polònia. Volem mostrar obertament el nostre interés i complicitat cap a lluites independentistes des d'una òptica rareta i no estatista, exemples com el dels Comandos Autònoms a Euskal Herria als anys 70, els indis Maputxes a l'actualitat o la tasca feta pel col·lectiu Icària als Països Catalans dels 80. Ens identifiquem amb totes aquestes experiències desviades que també tenen com a eixos principals l'exgènere, l'autogestió, l'autonomia, l'ecologisme radical, la defensa de les llengües minoritzades com la nostra i, per suposat, l'autodeterminació com a eina per trencar amb qualsevol estat, en cap cas per crear-ne' un de nou. En definitiva, la destrucció de la realitat per recuperar les nostres vides.

Som conscients de les contradiccions que poden aparéixer pel fet de ser folclòriques i, a més, participar a una manifestació on hi seran presents opcions sompes de l'àmbit demòcrata. Assumim les contradiccions que puguen aparéixer ja que estem boges i la situació lingüística del català al País Valencià és realment greu i preocupant i, en especial, la de la ciutat d'Alacant, on en dues generacions quasi ha desaparegut el valencià al carrer, mentre a l'àmbit familiar sols el parlen pràcticament les generacions més majors, que són, a la vegada, les que han deixat de transmetre la llengua a la gent jove per qüestions d'autoodi. El genocidi cultural en estat accelerat que porta a escoltar coses tan aberrants des de qualsevol àmbit (siga anticapitalista i/o antiautoritari siga demòcrata) com que a Alacant no s'ha parlat mai valencià, ai per l'amor de Déu!! quina poca memòria i mal gust. Ja se sap, l'oblit és l'acció d'oblidar, és el fet de perdre la memòria (d'alguna cosa) o de no tenir-la present. És, exactament, el que succeeix amb els milers de llengües i cultures amb pocs parlants (com el català) que es troben minortitzades i perseguides pels estats i les seues corresponents llengües oficials, amb la complicitat ingènua de bona part dels moviments socials sompos i antagonistes. (...)

Folclòriques per la independència total i l'anarquia sense límits.

Porta't el vestit de folclòrica i que la figa mos face palmes!!!

Per insultar, suggerir, xarrar...
folcloriques@gmail.com

LA SECCIÓ SINDICAL D'ENSENYAMENT DE LA CGT DE PONENT EDITA UNA GUIA DIDÀCTICA PER ALS PROFESSORS I PROFESSORES DE SECUNDÀRIA

'Entre l'anonimat i la resistència (dones i franquisme)'

Col·lectiu Catalunya

La Secció Sindical d'Ensenyament de la CGT de Ponent ha publicat una guia didàctica anomenada "Entre l'anonimat i la resistència (Dones i franquisme)", que té 20 pàgines i que inclou també un documental de 49 minuts. Els seus autors són els militants de CGT Anna Campanera i José Ignacio Martín.

Aquesta guia didàctica pretén ser una orientació per al professorat d'Educació Secundària i altres ensenyaments postobligatoris. A través de quatre capítols es fa un recull, en format d'entrevista, del testimoni de tres dones que han viscut el franquisme de diferents maneres: Carmen Alcalde, Antonina Rodrigo i Caterina Mateu.

És una eina que permet treballar la situació de la dona durant el franquisme i contrastar-la amb el seu paper durant la II República i amb l'actualitat. El documental i la guia poden ser un bon punt de partida per treballar diferents temàtiques tant a nivell personal (dol, sexe, treball, vida familiar, silenci, por, germanor entre dones, deshumanització, consciència de gènere, aïllament,...) com social (guerra, repressió, exili, masclisme, presó, franquisme,...), relacionant fets històrics i socials amb altres àmbits del coneixement com l'art o la literatura.

En l'audiovisual es planteja la presentació del franquisme des de la perspectiva de les dones, girant al voltant de les entrevistes realitzades a tres dones que representen la resistència davant l'atropellament franquista.

Es comença amb un recull de fotos d'aquesta època: pre, guerra i postguerra. Després tot un seguit de declaracions articulades al voltant de quatre capítols temàtics (l'exterior, l'interior, la convivencia i la pròpia vida) aniran desenvolupant tot el contingut dels quaranta anys de dictadura… Les seves mancances i la manca de respecte pels drets humans, principalment. Com a punt d'arribada, el documental finalitza amb una mena de reflexió estética amb format de peça dramàtica; es planteja com a resum de tot plegat una situació ideal en la qual la dona no només es presenta tal qual la tracta la societat… també fa una reflexió al voltant seu i de la situació de tothom.

Amb aquesta guia i documental els autors volen pecuperar la història recent de les dones mitjançant la seva pròpia veu, conèixer i interpretar situacions personals, destacar la importància i complexitat de la història transmesa oralment, analitzar la diversitat de protagonistes i escenaris en la història de la vida quotidiana durant en franquisme, valorar la riquesa de la multiplicitat d'experiències personals que permeten donar contingut a la història, ...

La historiadora apareix al reportatge.

Podeu demanar la guia didàctica al telèfon 973 27 53 57, i a l'adreça de correu electrònic lleida@cgtcatalunya.cat

Pàgines web

COMITÈ DE DESCANSOS - TRANSPORTS DE BARCELONA
http://www.sialsdosdies.com/
Bloc del Comitè de Descansos de TMB. Per tenir la informació de primera mà sobre una de les vagues més importants dels darrers anys.

A LAS BARRICADAS
http://www.alasbarricadas.org/noticias/
Portal d'informació política i cultural sobre l'anarquisme. Inclou un fòrum de debat força concorregut. Molt complet.

Llibres

"La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra"

SERGI PICAZO (ed.)
Virus Editorial

David Fernàndez

Selecció d'entrevistes publicades al setmanari La Directa, durant els seus dos primers anys de vida, a diferents protagonistes dels moviments socials i de l'esquerra transformadora. Amb la intenció de donar una panoràmica ampla de la realitat nacional, peninsular i internacional, s'inclou un ampli ventall d'entrevistes, des de Noam Chomsky o Naomi Klein a Carlos Taibo o Arcadi Oliveres.

El llibre, més enllà de ser una simple i anecdòtica recopilació d'entrevistes, té la intenció d'esdevenir un aparador dels discursos actuals de l'esquerra alternativa: des de l'anarquisme fins a l'independentisme i des dels nous moviments socials altermundialitzadors fins als referents més veterans de l'esquerra clàssica. La Directa, mijançant les seves entrevistes a la contraportada, ha mostrat setmana rere setmana les idees, les propostes i les queixes de l'àmplia i plural esquerra alternativa d'avui dia.

"A partir de la propera pàgina, la premsa lliure deixarà de ser un oximoron. El control del pensament i la fàbrica del consens es destruirà radicalment i el lector i la lectora no seran ni consumidores ni clientes ni espectadores, sinó part activa, directa i imprescindible d'un procés col·lectiu. Som aquí per no ser com ells i no reproduir monòlegs neuròtics unidireccionals. És una lluita llarga i dura que es guanya o es perd cada dia, i que enllaça -directament- amb la història alternativa de "La Indirecta", de les veus a l'esquerra de Déu i a l'esquerra de l'esquerra que estàs a punt de visitar. Són, indirectament i com sense voler, la crònica dels temps per venir, de les utopies que ja són o que s'albiren i de l'aprenentatge-permanent entre totes i tots. De saber que preguntant comencem a respondre'ns i responent continuem preguntant-nos".

”Paul de Épinettes o la mixomatosis panóptica”

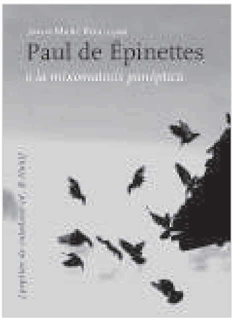

JANN-MARC ROUILLAN
Traducció d'Enrique Alda
Pepitas de calabaza ed. & Llaüt (pepitas@pepitas.net / www.pepitas.net) i Llaüt (llagut@ordenatas.es)

Col·lectiu Catalunya

Aquesta novel·la —inspirada en experiències viscudes i personatges reals— és una denúncia descarnada del sistema penitenciari actual, un sistema que manté suspesos en el buit milers i milers d'éssers humans, apartant-los per no incomodar la mirada de la ciutadania benpensant. Narra la trepidant història de Paul d'Épinettes, que es diu així pel barri parisenc d'Épinettes, on, després de la Segona Guerra Mundial, es va construir una "cèlebre" presó de menors. Robatoris, atracaments, amistat, camaraderia, amor i traïció ordeixen aquesta història que esbossa l'ascens i la caiguda de la vida en rebel·lia.

Jann-Marc Rouillan (abans Jean-Marc) va néixer el 1952 a Auch (França). El seu activisme l'ha dut a passar mitja vida a la presó, per la qual cosa coneix de primera mà tot allò de què parla en aquest llibre. En l'actualitat es troba en règim de tercer grau i treballa a l'editorial marsellesa Agone (http://agone.org).

"Ciència i compromís social. Élisée Reclus"

DIVERSOS AUTORS
Residència d'Investigadors

Xavier Arnau

Es recullen en aquest volum els textos de les conferències que es van fer el novembre del 2005 amb motiu de la commemoració del centenari de la mort d'Élisée Reclus, sota el títol de «Ciència i compromís social. Élisée Reclus (1830-1905) i la geografia de la llibertat», a la Residència d'Investigadors CSIC-Generalitat de Catalunya i a l'Institut d'Estudis Catalans. Les conferències van ser organitzades per CSIC, Societat Catalana de Geografia i Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona.

No és aquest el lloc de fer la biografia de Reclus. Com diu J. Cornuault, autor d'un dels textos que presentem, «no és gens fàcil per a un adult autènticament interessat faltar a la seva cita amb Reclus avui dia». Remetem, doncs, els lectors i les lectores a les extenses bibliografies que acompanyen els textos que segueixen.

Volem ressaltar aquí, però, els dos eixos fonamentals de la vida i l'obra d'Élisée Reclus i que les determinaren absolutament: l'amor a la Natura i l'amor als éssers humans.

L'amor a la Natura, el va determinar, de jove, mentre recorria les ribes del Shannon durant el seu exili a Irlanda, a dedicarse a la geografia.

La fascinació que experimentava en contemplar els paisatges de la Terra —la qual va recórrer en nombrosos viatges—, el va portar inicialment a dedicar-se a la geografia física. A poc a poc, però, l'ésser humà, els seus problemes socials i la seva història, el portaren a interessar-se cada vegada més en les persones i els diferents grups socials que formen la humanitat, de tal manera que les seves obres més madures i més personals són peces claus de la geografia social.

L'amor als éssers humans el van fer extremament sensible a la injustícia, la manca de llibertat, l'abús de poder i l'explotació dels més febles. Aquesta sensibilitat el menà a comprometre's en tot moviment social que defensés la llibertat individual i la igualtat innates a cada persona.

Revistes

LA BOTICA SINDICAL
Butlletí quinzenal de la Secció Sindical de CGT a Atos - Origin, tots els números a www.labotika.org/revistas/la-botica-sindical

ASAMBLEA
La FESIM-CGT ha tret la primera "Asamblea", dirigida a afiliats, seccions i sindicats del metall, contactes: comunicacion_fesim@cgt.es

EL BROLLADOR
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a les Entitats Metropolutanes de Barcelona, correu electrònic: cgt@amb.cat

DIAGONAL
Quinzenal d'actualitat crítica, l'actualitat dels moviments socials i les lluites a l'Estat espanyol i a nivell internacional, www.diagonalperiodico.net

> IMATGES QUE PARLEN

L'enginyeria del consens (I)

Josep Estivill

Edward Bernays (1892-1995) és un dels pioners de les relacions públiques i, en concret, dels mecanismes que determinen el comportament social i polític de l'opinió pública.

Considerava els 'mass media' com una eina per apaivagar i controlar l'irracional inconscient del públic, un públic que en els seus escrits apareix com una horda bàrbara destructiva. Igual com en altres intel·lectuals nord-americans del moment, Bernays recelava del propi concepte de democràcia en el sentit que no es podia esperar que l'home prengués les decisions racionals perquè no el governen els impulsos racionals, lúcids i raonables sinó les primitives forces agressives i sexuals.

La carnisseria de les trinxeres de la Guerra Mundial, els feixismes, l'antisemitisme, la turba bolxevic, no feien sinó dibuixar la democràcia com una utopia tecnocràtica racional.

Però Bernays pensava que si les pulsions íntimes es podien lligar al mercat, si es podien estimular i satisfer a través de les imatges i els productes de luxe llavors les energies col·lectives es podrien domesticar científicament: l'enginyeria del consens.

El creixement econòmic dels anys vint va provocar una crisi de sobreproducció de béns de consum, que els consumidors potencials no podien absorbir. Llavors es va generalitzar la idea que calia convèncer els cosumidors perquè compressin més productes, que canviessin el consum del que es necessitava pel d'allò que es desitjava. Bernays senyalava que calia ensenyar la gent a desitjar, a voler coses noves abans que les velles quedessin obsoletes. Calia gastar, gastar, gastar. Convertir la despesa personal en un deure patriòtic.

Els teòrics de les relacions públiques van pensar com incrementar la demanda.

La resposta es va trobar, en part, cercant en la teoria de la psicoanàlisi -Bernays era nebot de Freud- i en la idea de fer del consumisme una expressió del propi jo, una personalitat que no s'hauria de definir més a partir del que un mateix era -la professió, la ideologia, els amics- sinó del que un mateix posseia -la casa, el cotxe, l'estil de vida-.

El somni americà oferiria aquest estil de vida, alternatiu als models que veien del continent europeu: feixisme i comunisme. Els catàlegs dels grans magatzems serien la gran màquina que permetria combatre i derrotar els totalitarismes.

MIREIA, MEMBRE D'USUÀRIES PELS DOS DIES

'És necessari que les lluites sindicals tornin al carrer'

"Ha estat molt útil l'explicació en primera persona als barris i als i les usuàries"

> LA FRASE...

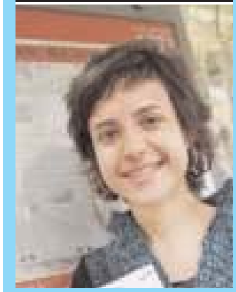

"Moltes persones s'interessaven per aquesta reivindicació més enllà de les molèsties"

Encara hi ha gent pendent de judici i la plataforma ha convocat una concentració el proper 13 de maig als jutjats de Lluís Companys de Barcelona.

Foto de cara: **Albert Garcia;**
Text: **Josep Llunas**

Una de les característiques diferenciadores de la vaga dels conductors i les conductores del bus de Barcelona ha estat la clara interconnexió de la lluita obrera amb altres lluites socials. Aquesta confluència ha portat a casos curiosos, nous i que cal analitzar i explorar en un futur com és la creació de plataformes externes de suport a la vaga, en aquest cas de les persones que utilitzen el bus per desplaçar-se per la ciutat. El cas més paradigmàtic ha estat el col·lectiu d'Usuàries pels Dos Dies.

-Com neix i quines intencions té en el moment de la seva constitució Usuàries pels dos Dies?

-La plataforma neix després de veure que era important coordinar tota la solidaritat que diferents col·lectius i persones de Barcelona i d'arreu ja estaven donant a la vaga. La nostra intenció principal era difondre les causes de la vaga, donar suport a les reivindicacions de les treballadores i denunciar el model de transport col·lectiu de la ciutat, que de públic no té res.

-Qui composa el col·lectiu i com us impliqueu en una lluita sindical?

-La Plataforma està composada per 86 col·lectius de caire ideològic divers i amb objectius molt diferents. Hi podem trobar associacions de veïnes, ateneus, assemblees de barris, sindicats i seccions sindicals, col·lectius independentistes, centres socials autogestionats, col·lectius d'estudiants etc.

Encara que les lluites laborals no siguin l'àmbit de treball habitual de molts de nosaltres, la vaga d'autobusos s'ha gestionat utilitzat una metodologia assembleària que ens és molt pròpia, on són els treballadors i les treballadores les qui prenen les decisions, no els delegats sindicals que massa sovint s'han convertit en mers buròcrates, quant no en part integrant de la patronal.

Personalment, crec que és aquest l'aspecte què ha fet que molts i moltes sentíssim la necessitat de participar en el conflicte. És necessari que les lluites sindicals tornin al carrer on sempre han estat.

-Quines han estat les línies de solidaritat endegades pel vostres col·lectiu i quina valoració en fas de cada una d'elles?

-La plataforma ha estat només un espai de coordinació de les diverses iniciatives que s'han anat proposant, tothom des de la seva perspectiva ha col·laborat en allò que creia útil i necessari, tot suma.

S'han realitzat desenes de xerrades pel territori que proporcionaven l'oportunitat d'establir un contacte directe amb la gent de diversos pobles i barris i anar teixint una xarxa de solidaritat a nivell humà. Una altra iniciativa ha estat la creació d'un bloc on s'anaven anotant algunes de les activitats que s'anaven fent. També s'han repartit milers de diaris "Dos dies!" durant les jornades de vaga acompanyades de la tarja dos dies, tarja que es va fer per tal de convidar els i les usuàries a no pagar el bitllet de bus mentre durés el conflicte, com a forma de solidaritat amb les treballadores en vaga. També hi ha hagut molts col·lectius que han organitzat activitats com concerts, venda de samarretes, festes, paradetes de cafè etc... per tal de guanyar diners per la caixa de resistència. Considerem que totes les activitats han tingut la seva importància per tal de denunciar la situació en què es trobaven les i els treballadors.

-Quina valoració feu del ressò de les iniciatives?

-A nivell de carrer hem trobat que moltes persones s'interessaven per aquesta reivindicació més enllà de les molèsties que els podia causar, creiem que ha estat molt útil l'explicació en primera persona als barris i als i les usuàries del serveis d'autobusos de la ciutat. Els diaris i les octavetes han estat unes bones eines de difusió del conflicte i la tarja 2 dies també, però sobre tot la comunicació tu a tu.

L'empresa va engegar una campanya mediàtica finançada amb diners públics amb un tríptic que va repartir casa per casa, en el qual es difonien dades rotundament falses. A aquest tríptic es van anar sumant comunicats de premsa i declaracions insultants cap a les treballadores i els treballadors.

-S'ha criticat també l'actuació policial...

-Creiem que l'actuació tant dels Mossos com de la Guàrdia Urbana ha estat desmesurada com ha estat denunciat per les conductores i els conductors.

A les portes de les cotxeres sovint no s'ha deixat controlar els serveis mínims, cosa que està recollida a la llei com un dret, fins i tot han arribat a encerclar les persones que formaven part del piquet informatiu no deixant-les sortir ni per dur als seus fills i filles a la llar d'infants o per anar al servei. Aquest tancament s'ha arribat a allargar fins a una hora i mitja, temps totalment intolerable. Hi ha hagut agressions i dues detencions a conductors els quals han estat acusats de delites que no han comès. També hi ha quatre persones, una d'elles menor d'edat, solidàries amb la vaga, que han estat detingudes acusades de delictes "tan greus" com fer unes pintades solidàries amb la vaga, delicte considerat com a faltes i pel qual no et poden detenir. De fet, encara hi ha gent pendent de judici i la plataforma ha convocat una concentració el proper 13 de maig als jutjats de Lluís Companys de Barcelona.

Pregunta:

-Després de l'experiència, creus que és possible la col·laboració i l'enteniment de les lluites socials amb les laborals?

Personalment crec que les lluites de caire social i laboral formen part d'una mateixa lluita perquè si analitzem els motius que les causen són els mateixos.

Jo penso que el que és positiu és estrènyer els llaços de solidaritat i les afinitats entre les persones que estan treballant en els dos àmbits.

Crec que no és positiu compartimentar les nostres lluites perquè les nostres vides formen part d'un tot: tenim una feina en la què sovint es vulneren una sèrie de drets, som veïnes d'un barri o poble en el què es fan plans urbanístic primant el benefici econòmic al social com és el cas de nombrosos cascs antics de poblacions catalanes que l'especulació està destruint i desnaturalitzant, generem un tipus de consum que pot ser responsable amb el medi ambient o tot el contrari etc.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Independència

Jordi Martí Font

Negar la negativitat és sempre positiu. I ho és més encara quan la negativitat no pot ser positivitzada de cap de les maneres ja que no ho és perquè haguem triat que ho sigui sinó perque intrínsecament ho és. La dependència és negativa i, per tant, la independència –la seva negació- és sempre positiva. Que aquesta independència sigui personal o nacional és només una o altra forma de ser, però en tot cas, ser, en aquest cas com en cap altre, és negar. Tant en un com en molts, la independència, per al correcte funcionament de l'un i de la col·lectivitat, cal que vagi acompanyada del suport mutu, que mai és ni serà negació de la primera.

És per això que afirmar la independència és afirmar la vida, la positivitat, tot allò que de positiu que té, és afirmar la lliure administració de tot el que comporta fer-se gran, esdevenir major d'edat, ser una persona o una nació completes, no només accessori d'una altra persona o d'una altra nació.

El procés que hi pot portar pot ser jurídic o social. La primera via és plena d'aigua i esdevé, a la llarga i a la curta, només un canvi d'amo o esdevenir amo, ben poca cosa més que passar a ser un nou opressor d'altres dependents. El procés social és tota una altra cosa, ja que l'individu esdevé independent a partir d'esdevenir individu en un procés d'autoafirmació davant la resta del col·lectiu. I la col·lectivitat esdevé independent davant la resta de col·lectivitats, en un procés que li permet fer i assumir canvis externs que en un context no variable suposarien immenses dosis de feina i no sempre s'esdevindrien. El procés cap a la independència passa a ser, així, el millor marc per trencar el marc i buscar i trobar el mar davall de la platja edificada que els hippies del 68 van trobar sota les llambordes dels carrers quitranats de les nostres ciutats.

Maig·del·68

L'aire de la revolta que va sacsejar París en aquelles dates era ple de napalm i d'amfetamines. Ho expliquen Habeas Corpus perquè ells estaven allí. No hi era l'Oriol Pi de Cabayes ni cap dels eunucs regionals que omplen de comentaris les imatges d'una revolta feta des del convenciment que el vell món era passat i calia substituir-lo per un de nou, nou de trinca, que ens ha portat, també, a l'actualitat del capitalisme, a la descomposició del discurs, a la fragmentació de les idees, a la impossibilitat de la Revolució en majúscula, a la derrota de les grans utopies autoritàries del XIX esdevingudes malsons en la primera meitat del XX i avantsala de l'actual dictadura dels diners a Occident i a la resta del món.

Mantenim el convenciment que, malgrat les mirin rient, les imatges de la revolta continuen fent-los por. I com sempre, que no mos faran creure.